

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

POPOLNA PONUDBA NA PODROČJU NEPREMIČNIN

- ▶ NAKUP IN PRODAJA NEPREMIČNIN
- ▶ POSREDOVANJE PRI PROMETU Z NEPREMIČNINAMI
- ▶ OCENJEVANJE NEPREMIČNIN
- ▶ IZVEDENIŠKA MNENJA V GRADBENIŠTVU
- ▶ STROKOVNO TEHNIČNO SVETOVANJE IN NADZOR
- ▶ VPIS LASTNINSKE PRAVICE V ZK IN VPIS ETAŽNE LASTNINE

Ul. Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur, tel.: 03/ 74 71 042, GSM: 041/ 69 92 56

STANOVANJSKA ZADRUGA z.o.o.

RESEVNA

Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

POLŽKI
ROMANA
št. 27
št. 28

79,- kos

TOALETNI PAPIR
Elite 10/1

249,-

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

NEGAZIRANI
SADNI SOK "JUHU"
*višnja
*korenček
-pomaranča
-limona
1,5l

99,-

OLE
*pomaranča
1,5l

149,- kos

PIVO
CLUB
0,5l

139,- 90

PIVO
CELJSKI
GROF
Pils
0,5l

99,- 90

359,-

VINO
Jeruzalemčan
1l

PISČANEC
Pivka

kg

579,-

JABOLČNI SOK
1,5l

159,-

TEKOČI
PRAJNI
PRAŠEK
ARIEL
3l

1.399,-

PRAJNI
PRAŠEK
AVA
5,6 kg
+ 1,4 kg
GRATIS

2.329,-

**PRI NAS KUPJENE ZAVEŠE
VAM ZAŠIJEMO BREZPLAČNO!**

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

Franc Kovač

Jadranje v vzgonskem vetru

Resevnin bife, zlasti njegov zunanji poletni del, ima svoje »novinarske« prednosti. Nič kaj posebnega ni, vendar je prvovrsten šentjurski »meetingroom«. V njem sem tako mimogrede, največkrat prav nič potreben kozarca piva, dobil veliko vsaj zanimivih informacijskih namigov, če že ne tudi pravih informacij. Standardnih debatnih omizij, kot smo jih poznali iz časov Šaleja, Ipavca, Rečnika... žal ni več. Vendar tudi »trenutni« gostje niso za odmet, saj jih je več, temu primerna je tudi informacijska pestrost. Toda letošnji vroči julijski dopoldnevi na Resevninem vrtu so me razočarali; nekajkrat sem se »na silo« sprehodil med mizami, pa nikjer nikogar, ki bi bil uporaben za moje namene. Nekaj mladenk, nekaj paše za oči, dva ali trije »kronični« gostje, s katerimi si nisem na ti in konec.

Zaman sem se oziral za znanim šentjurskim pouličnim debaterjem, ki me je pred časom – kako čas beži, saj to je bilo že sredi lanskega poletja – indoktriniral s svojim pogledom na šentjurske politične peripetije. Na moje stokanje o opozicijski nemoči in aroganci naših občinskih oblastnikov, o »puckotih«, »Šentjurčanu« in podobnih osebkih šentjurske politične scene, je imel zelo preprost odgovor: »Za božjo voljo, zakaj se vtikate v njih? Pustite jih pri miru, naj delajo po svoje! Pustite jih, da poletijo! Če jim boste kar naprej viseli za vratom, bodo ostali na nogah in na stolčkih. Poleteti morajo. In ko bodo v zraku, bo hitro prišel trdi pristanek. To ti zagotavljam. Šentjurski volivci niso tako bedasti, kot nekateri mislijo. Malovrh je pritlehni ptič, lep in prijazen, sicer pavovsko napihnjen, a se v zrak sam ne bo spustil. Zato na županskem stolčku sedi zelo trdno. Če že ni koristen, vsaj posebno škodljiv ni. Drugače je s Čoklom. Ta tip se precenjuje, pa niti približno nima občutka, kaj je prav in kaj ni. Čokl bo poletel, potegnil bo za seboj tudi Malovrha in krščanske demokrate, vsi skupaj pa bodo strmoglavili na smetišče zgodovine. Že po tem mandatu bodo fuč, če jih boste pustili poleteti.«

Sam pri sebi sem se nejeverno nasmehnil njegovi filozofiji. Dokler se mi ni posvetilo, da je presenetljivo pronicljiva. Pa saj je ta naša občinska oblast že resnično v zraku, leti že slaba tri leta in to res odkar je na njenem krmilu Janez Čokl. Pravzaprav ostaja odprta le še dilema drugega dela »prerokbe«, kako dolgo še lahko vzdržijo v zraku. Sta breme, ki ga nosijo za vratom in višina že dovolj za strmo ateriranje?

In kaj naj bi jih vleklo k materi zemlji? Najprej dvojna »povolilna prevara« po zadnjih lokalnih volitvah. Dvakrat so izigrali volivce. Prvič, ko so jim namesto izvoljenega Malovrha podtaknili Čokla, in drugič, ko so s pomočjo Neodvisne liste (neodvisna je bila očitno le na zunaj) ter »puckotov« iz SDS in ZLSD svojo 42 odstotno podporo volivcev (skupaj s SLS) spremnili v absolutno oblast. SKD je dobila župana, podžupana, direktorja občinske uprave, tako rekoč vse. Delajo, kar hočejo, naredijo pa ...?

Nato so si privoščili serijo manjših »poletov«. Spomnimo se Lokalnega podjetniškega centra in »Šentjurčana«, še prej desetdnevnega izleta pevcev po Evropi, domnevno na račun Vegrada oziroma posredno doma upokojujencev, pa napada na »rdeče«

ravnatelje (ki se jim je izjalovil predvsem zaradi načelne drže šolskega ministra). Nato so vrgli študente iz kulturnega doma. Sledil je »blickrig« v Knjižnici, ko so »knjižniško Tatjano«, ki je menda več kot dve desetletji uspešno vodila to ustanovo, zamenjali s »pravoverno« Tatjano. V ozadju je bilo zgolj strankarsko osvajanje prostora in plačevanje politične lojalnosti. Pri direktorju Zdravstvenega doma so zajadrali že v kritične višave; občinska »vrhuška« se je enostavno hotela vmešati v izrazito strokovno odločanje. Spet izključno v korist svoje strankarske ekipe in zadrževanja oblasti. In zdaj še ta zmedena zamisel, kako se znebiti južnega dela občine z ustanovitvijo nove šentjurske občine, več ali manj na območju fare Svetega Jurija.

Pa vse to ne bi bilo tako tragično, če ne bi šlo le za vrh ledene gore, ki po verjetnostnem računu le 10 odstotno kuka iz valov. V tem primeru pa še manj, če upoštevamo, da je ta »demokratska« občinska uprava takorekoč hermetično zaprta. To, kar se sliši na sejah občinskega sveta, je pravzaprav vse. Z javnostjo lahko komunicirata le Čokl in Malovrh, ve se, več ali manj le v obliki EPP in »sajenja rožic« na dveh ali treh tiskovnih konferencah na leto in na občinskih prireditvah. Tisto, kar se skriva pod gladino, bo lahko odkrila le naslednja oblastna garnitura. Če ne bo ista. Stečaji, skoraj najvišja stopnja nezaposlenosti v državi, zastoj investicij, urbanistični kaos in zlasti še kritično upadanje socialnega kapitala, so na drugi strani neizgledna znamenja realnosti in materialnega in duhovnega zastoja našega območja.

Krivično bi bilo vse težave pripisovati Malovrhu in Čoklu. Ne dvomi, ona dva pač delata, dobronamerno kar zmoreta in znata, v skladu z njuno moralno in politično zavestjo. Če preveč rada igra za aduti, kot so skrivanje pred javnostjo, samovolja, klientelizem, politično poseganje na strokovna področja, pa zanikanje načel demokracije in sistemov nadzora ter nenazadnje tudi veliko samozadovoljstvo, to ni njun problem, temveč je prvenstveno problem naše politične občutljivosti in volitev. Pa sploh ne trdim, da bi bila v načelu druga garnitura, na primer iz kombinacije LDS, SDS in ZLSD, že apriori boljša, če bi takole 10 let oblačila in vedrila po občini. Za dobro funkcioniranje oblasti, te ali one, je nujno, da so volivci v načelu politično kritični, tudi nezaupljivi, in dajo vsaki oblasti vedeti, da ji bodo hladnokrvno porezali peruti, če bo »letala«.

Smo torej spet odgovorni oziroma zaslužni vsi? Posredno da, neposredno pa sta to brez dvoma daleč pred vsemi Malovrh in njegov pooblaščenec Čokl. Ki pa že presenetljivo dolgo, vsekakor predolgo, elegantno jadrate v

vzgonskem vetru naše brezbriznosti.

Franc Kovač

IZ VSEBINE

Občinski svet:	
25 milijonov župniji za travnike	4
Resevna z Tušem	5
Javorje: Občina ne da vode	7
Dobje: Občina, kjer se cedita med in mleko	8
Bajuk v Dramljah	9
Predstavljamo:	
dr. Željmir Dobovišek	16
pesnik Rade Vučkovic	21
Šumijo vrtovi gostinski	18
Dnevnik: Anita Koleča	20
Lucija	34

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Bogdan Rahten in Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.myfreehost.com/sentjurske-novice

Tranzakcijski račun:

Šentjurske novice

06000-0105036264

naslednja številka:

[torek]

NOVICE

29. Avgust 2001

Z julijske seje občinskega sveta

25 milijonov župni nadarbini Sv. Jurij ob Južni železnici

Po vročih spomladanskih seansah občinskega sveta, je bila julijska seja pričakovano poletno umirjena. Zaradi dopustov je manjkalo 6 svetnikov in ena svetnica, večina točk dnevnega reda pa ni doživela prave razprave. Še najbolj zanimiva je bila s strani župana na sami seji vložena t. i. izjava volje v denacionalizacijski zadevi župne nadarbine Sv. Jurij. Županov maneuver je zaradi izostanka nekaterih opozicijskih »nargačev« brez težav uspel, Cerkev pa bo poleg nekaj travnikov dobila tudi odškodnino za dve parceli, kjer se gradi šentjurska industrijska cona. Odškodnina za kvadratni meter naj bi znašala 20 DEM, kar se je nekaterim zdelo krepko pretirano...

Zaradi slabe udeležbe so že na začetku z dnevnega reda izločili točki o statutu in poslovniku občinskega sveta, za katera sprejetje je potrebna dvotretjinska večina. Brez težav je bil sprejet tudi zapisnik prejšnje seje, posredovani pa so bili tudi odgovori na svetniška vprašanja. Erjavca (ZLSD) je zanimala strategija na področju turizma, na katerem, tako Občina, že poteka delo. Osetova (SLS+SKD) je želela izvedeti podrobnosti nesreče slivniškega osnovnošolskega kombija, kjer je prišlo le do materialne škode, ob trčenju pa v njem ni bilo otrok. Diaciju (Neodvisni) so odgovorili o prostoru za šahiste, ki jim ga Občina trenutno ne more ponuditi in o uporabi šentjurskega kulturnega doma, kjer je po odgovoru Občine dovoljeno in možno organizirati množične kulturne prireditve. Artnaku (LDS) so podali poročilo dosedanje realizacije izgradnje šentjurskega Mercatorja.

Črkarska pravda pri občinskih priznanjih

Predstavitev novega občinskega priznanja avtorja Petra Arliča je bila že pred tedni v Ipavčevi hiši, kjer pa občinski svetniki praktično ni bilo, za kar jim je »pohvalo« izrekla tudi Tatjana Oset, predsednica komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja. Skupina svetnikov je vložila

dnevi bo izšel tudi javni razpis za podelitev priznanj za leto 2001, kristalno ptico razširjenih kril pa bo kot najvišjo občinsko priznanje prvi nagrajenec prejel ob letošnjem septembrskem občinskem prazniku.

Občina bo odprodala delež v Geoplinu

Odloka o ustanovitvi proračunskih stanovanjskega sklada in sklada za razvoj malega gospodarstva sta bil sprejeta soglasno brez razprave. Podobno je bilo s prvo obravnavo odloka o zaščiti vodnega vira v Loki pri Žusmu. No, tukaj je kar nekaj svetnikov odšlo na čik in čvek pavzo, tako da je moral župan poslati ponje podžupana, da je bil svet sklepčen.

Svetniki so s 13 glasovi za in nobenim proti tudi sklenili, da občina odproda svoj delež v podjetju Geoplin, katerega nominalna vrednost trenutno znaša slabih 35 mio SIT. Diacija je bolj kot nominalna zanimala tržna cena, ki naj bi bila realno nižja. Žafran (SDS) je predlagal, da je treba poskusiti zvišati ceno, Kovač (SDS) pa se je zanimal o dosedanjim poslih z Geoplinom. Svoj delež naj bi odprodal tudi Alpos. Pooblaščen prodajalec bo Factor banka iz Ljubljane.

Je 20 DEM za kvadratni meter veliko ali malo?

Ob začetku seje so svetniki na mize dobili dodatno točko dnevnega reda, t. i. »izjavo volje v denacionalizacijski zadevi župne nadarbine sv. Jurij ob Južni železnici«. Nekoliko presenetljiva poteza župana, da se je sredi poletja naknadno odločil uvrstiti na dnevni red kočljivo temo, še posebej, ker zadeva ni tako nujna, da bi jo bilo potrebno na vrat na nos sprejeti točno 23. julija 2001. Toda šentjurska »vlada« je vedela, kaj počne in še enkrat pokazala vso svojo zvitost. Razredčena opozicija je bila nepripravljena in brez pravih podatkov, tako da so bili vsi sklepi brez težav sprejeti.

Cerkvi bodo v naravi vrnjeni trije travniki v Šentjurju v skupni velikosti 675 m², za dva travnika, ki spadata v kategorijo nezazidanih stavbnih zemljišč, pa je bila predlagana poravnava. In sicer naj bi cena za m² znašala 20 DEM. Občina čez to ceno ne bi šla, najprej pa je ponudila 15 DEM, kar je šentjurski dekan posredoval mariborski škofiji, ki pa zahteva več, torej 20 DEM.

Seveda je sledila razprava. Diaciju se je zdela cena odločno previsoka, še posebej, ker Občina tudi drugače zelo dobro skrbi za razvoj župnije. Čokl (SLS+SKD) je za primer navedel, da so Mercatorju prodali m² za kar 50 DEM, sicer pa bodo omenjena zemljišča naprej prodali mnogo dražje in na ta način celo zaslužili, v kar pa je Diaci glede na

Wunderland

Šentjur ni občina, ki bi imela navado presenečati slovenski politični prostor. Vendar je s pobudami za ustanovitev treh novih občin ljudstvo na totti strani Alp seznanila, da je v deželi šentjurski veliko več plevela, kot ga je možno izrjavati.

Dobesedno. Prav nič nenavadne oziroma pričakovane so bile zahteve Ponikve, Planine, pa tudi Slivnice po svojih občinah. Predvsem zaradi ignorance občinske oblasti do problemov v teh krajevnih skupnostih. Kdorkoli je vsaj nekaj let spremljal šentjursko politiko, ga prav tako ni presenetila pobuda Šentjurja po svojem občinskem ognjišču. In kateri vzroki so brijtnje te zadnje pogruntavščine pripravili v to avanturo? Volitve. Že zadnje državnne, pa tudi nedavne volitve v mestne svete so pokazale velik padec priljubljenosti SLS+SKD. V kontekstu vsega tega si je težko predstavljati, da bo ljudsko-krščanska stranka v Šentjurju po lokalnih volitvah jeseni drugo leto, ostala na oblasti. Prav lahko se ji zgodi, da bo v šentjurskem političnem prostoru igrala obrobno vlogo male stranke. Edina logična poteza je bila ustvariti novo občino na območjih, kjer ljudstvo še podpira sedanjo oblast. In tukaj prihajajo v poštev krajevnne skupnosti: Kalobje, Šentjur (obe), Blagovna in Dramlje, vendar samo kot orodje, da se dosedanja oblast obdrži na oblasti. Se pa s to novo občino tudi elegantno otresejo južnega dela občine (Slivnice, Loke in Prevorja), kjer bi se poleg volivcev, ki jih ne podpirajo, rešili še opozicijskih nargačev v občinskem svetu. Poanta vsega je, da moramo odgovore vedno iskati v vzrokih - zatorej nam oblast ne laže, ampak nas večkrat nategne.

L. Žafran

Zašiljene z občinskega sveta

»Če uspete v dveh letih prodati kvadratni meter odkupljenega zemljišča za 60 DEM, častim celotni občinski svet z večerjo.« svetnik Marko Diaci o optimizmu Občine, kako bodo šli odkupljeni cerkveni travniki za med.

»Predlagam, da naredimo tako, kot so nekoč počeli tovariši. Travnike jim vrnimo v naravi, potem pa jih razlastimo.« Jože Korže o aplikaciji komunističnih metod na dandanašnje šentjursko demokracijo.

»Nismo sklepčni, ker nekateri kadijo,« župan Jurij Malovrh o povezavi kajenja in sklepčnosti.

»Prebivalci Loke pri Žusmu se morajo počutiti podobno, kot Slovenci spornih naselij ob Dragorji.« Boris Zupanc o počutju zavrženih prebivalcev Loke pri Žusmu.

šest amandmajev, ki pa so se dotikali samih obrazložitev posameznih priznanj. Šlo je bolj za slovnične in skladenske kozmetične popravke. Po hitrem postopku so svetniki z nekaterimi sprotimi predlogi oblikovali končni odlok o priznanjih. V teh

sedanje izkušnje s šentjursko industrijsko cono močno dvomil. Predlagal je, da se za nadaljnja pogajanja namesto občinskih pravnih pooblasti strokovni finančni inženiring, ki bo lahko strokovno ocenil, kakšna je resnična vrednost parcel. Tudi Žafran je menil, da je cena previsoka in dejal, da se je potrebno trdo pogajati, saj je vsak milijon v občinski vreči še kako pomemben. Zupanc, tokrat edini iz LDS, ki je dihal za vrat županu, je menil, da je očitno že vse dogovorjeno, Kovač pa je na plano potegnil rezervno nogometno igrišče, ki bi ga lahko tudi vključili v »posel«.

Celotna razprava župana ni kaj dosti ganila, saj je v predlaganem sklepu le veznik ali zamenjal z in, vsebina pa je ostala ista in seveda brez vsakih težav sprejeta. Če bo ostalo pri ceni 20 DEM za m², bo Občino poravnava s Cerkvijo stala 24,87 mio SIT. Ampak v tolažbo, izposlovano je, da se omogoči obročno odplačevanje...

Protest KS Loka pri Žusmu

Dopoldne, na dan seje, je na Občino prispel protest KS Loka pri Žusmu, ki zahteva, da svetniki prekličejo sklep, s katerim so na zadnji seji omenjeno KS izločili iz nove občine Šentjur. Čustveno in ježno pismo svetnikov ni kaj dosti prizadelo. Glasnejši je bil le Županc, ki je spraševal o moralnosti sklepa in menil, da gre za izločitveni element, ki si ga nikakor ne bi smeli privoščiti. Z

njim se ni strinjal njegov strankarski kolega **Mastnak**, ki je povedal, da nima slabe vesti, poleg tega pa Šentjur izpolnjuje vse pogoje. Korže je v razpravi dejal, da je sklep legitimen, povedal pa je primer za Ponikvo, kjer se za svojo občino danes zavzemajo tisti, ki so bili pred leti proti. Vprašal je tudi, če bi se Šentjur odcepil, če se ne bi želeli osamosvojiti Ponikva in Planina. Edini svetnik iz Loke pri Žusmu, **Božidar Jeršič (ZLSD)** se ni oglašil...

Aktualno in pobude

V rubriki Aktualno je župan poročal o problematiki vodoskrbe v Slivnici, Loku in Dramljah, o obnovah cest, otvoritvi observatorija na Prevorju, vzdrževanju šol in vrtcev...

Zdravko Brglez (SLS+SKD) je vložil vprašanje o obnovi ceste Ostrožno-Bobovo, njegov strankarski kolega **Anton Zdolšek** o obnovi mosta na Slomu, Marka Diacija pa je zanimalo, če se je Občina oziroma Stanovanjski sklad prijavil na državni razpis za gradnjo socialnih stanovanj. V razpisu so imele prednost občine z višjo brezposelnostjo in nizko stanovanjsko gradnjo, kamor Šentjur vsekakor spada, Malovrh pa je takoj odgovoril, da so se prijavili, a niso bili izbrani. Podrobnosti bodo pojasnjene do naslednje seje.

Po koncu seje so županovi svetniki so zavili na vrt Pivnice, žalujoči ostali pa k Žonti, oziroma v svoje tople domove. Igre brez meja se nadaljujejo jeseni...

L. H.

Resevna gre naprej s Tušem

Šentjurčani smo na Resevno čustveno navezani še iz časov, ko je bila praatktično edina trgovina v Šentjurju. Že dalj časa smo s skepto opazovali njen razvoj oziroma, bolje rečeno, njeno stagnacijo. V času, ko slovenski trg agresivno prevzemajo veletrgovci Mercator, Era, Tuš, Interspar..., je šentjurska trgovina ostajala razdrobljena – in relativno draga. Kea, Hrib, Jager, Lipa, KZ in še desetina manjših trgovcev se »cufajo« za svoje miniaturne tržne deleže, domači kupci pa so se začeli seliti v velike celjske nakupovalne centre. O združevanju moči še vedno ne duha ne sluha. In zdaj prihaja še Mercator...

Blagovnica Resevna sicer po tradiciji ostajala naša prva trgovina, toda zelo vztrajna so uganjanja, da podjetje brez strateškega partnerja ne bo dolgo zdržalo.

Novi direktor, nova energija

S prvim majem letošnjega leta je Resevna dobila novega direktorja: PID Trdnjava, večinski lastnik Resevne, je v Šentjur pripeljal ekonomista in prekaljenega menedžerja (Zlatarna, Kovinotehna, Kovintrade, Toper...) Milana Peunika iz Celja.

G. Peunik, kaj ste našli v Resevni in kakšni so vaši načrti?

»Mislim, da ne bom povedal nič novega, če rečem, da je obseg Resevnine prodaje v zadnjih letih vztrajno padal, kar je bil tudi vzrok za poseg lastnikov v podjetje. 89 zaposlenih s povprečno

lokacijo in zanimive enote na Planini, Ponikvi in Dramljah. Reorganizirali smo že upravo, centralizirali nabavo, podaljšali odpiralni čas na 21. uro. Trudim se, da bi oživili sceno zunaj pred trgovino, na trgu. Kot vse kaže, pa se ne bomo mogli izogniti odpuščanju delavcev. Moramo računati na osem do deset odvečnih delavcev. Najpomembneje je, da smo se odločili za tesnejše poslovno sodelovanje s Tušem, kar ste v naši enoti Blagovnica že lahko opazili. Doslej smo imeli okrog 400 dobaviteljev, kar ne pomeni le manj ugodne finančne aranžmaje, temveč tudi pravo razsipnost s časom in energijo. Namesto, da se naši trgovci ukvarjajo z množico trgovskih potnikov, teče zdaj elektronsko naročanje, oni pa se lahko posvečajo kupcem, videzu trgovine, ustvarjajo prijetno vzdušje... Sodelovanje z dobrim strateškim partnerjem seveda pomeni tudi enostavni prenos vseh njegovih poslovnih in marketinških uspešnic v naše okolje.«

Zakaj Tuš? Ste se pogovarjali tudi z Mercatorjem?

»V Šentjur sem prišel vsaj dve leti prepozno, da bi se lahko pravočasno ugodno povezovali s partnerji po naši izbiri. Mercator za Resevno ni pokazal pravega zanimanja, Tuš pa je zanimivo in zelo fleksibilno podjetje in gotovo resen ter perspektiven partner. Ni sporno, da so zanj naše lokacije na Planini, Ponikvi in v Dramljah zanimive, tudi za franšizing. Blagovnica pa je v nekoliko drugačnem položaju zaradi Tuševih obveznosti do Kee.«

Torej Resevna ostaja samostojno podjetje. Bo to šlo?

»Da, ostajamo samostojni. Vemo pa, da se moramo prilagoditi sodobnim trendom. Blagovnico bomo preuredili v kupcem prijaznejši lokal, sodelovanje s Tušem pa nam bo dalo poleg ugodnejših cen tudi tisti lesk, ki bo prepričal Šentjurčane, da smo še vedno njihova prava in prva trgovska firma. Ob tem pa ne pozabljamo, da več kot polovico našega prometa predstavlja tehnična roba. Smo v resnih pogovorih s kranjskim Merkurjem, tudi franšiza ni izključena, tako da bomo v kratkem tudi na tem področju na slovenski konkurenčni ravni.«

F.K.

S Tušem do trgovskega leska in kupcev, z Merkurjem na slovensko raven.

starostjo preko 40 let, s prometom, ki je dvakrat do trikrat manjši, kot ga imajo večje slovenske firme, je zadosten razlog za določeno mero zaskrbljenosti in hkrati tudi za resen strateški razmislek.

Kako smo že in kako bomo še ukrepali? Težko je na kratko vse povedati. Izhajamo iz tega, da ima Resevna, kljub težavam s parkirišči, dobro trgovsko

Šentjurčani hočejo PCP-je

Referendumska pobuda zunajparlamentarne Nove stranke, ki je nasprotovala Zakonu o preoblikovanju prostocarinskih prodajaln, je sicer pogorela. Iz tabele levo je razvidno, kako so pobudo podprli na našem območju in pri sosedih.

Šentjursko področje je zopet potrdilo svoj izvenserijski politični potencial. Po edini relativni večini v Sloveniji, ki jo je osvojil Ivan Kramberger na predsedniških volitvah leta 1992, po izvolitvi kar dveh poslancev na lanskih državnoborskih volitvah, po enem najvišjih odstotkov zavračanja pri nedavnem »oploditvenem« referendumu, so tukajšnji volivci nadpovprečno podprli zahtevo, ki bi na referendumu poskušala preprečiti zaprtje prostocarinskih prodajaln. Ker na Šentjurskem ni tovrstnih prodajaln, je rezultat toliko bolj markanten.

upravna enota	skupno prebivalcev	zbranih podpisov	indeks
povprečna UE	35.970	410	100,0
Laško	18.655	156	73,4
Sl. Konjice	22.294	184	72,4
Šentjur	19.791	502	222,6
Šmarje pri Jelšah	31.658	177	49,0

br

Še enkrat »Ratajeva« GSM postaja

Sosedje eno, Mobitel in Ratajevi drugo

V sejni sobi šentjurske centrske krajevne skupnosti je bilo v četrtek, 28. junija, vroče. Nekaj zaradi »sparine«, še bolj pa zaradi vzdušja. Sklicán je bil namreč zbor krajanov ulice Na razgled, tema pa je bila jasna: sporna Mobitelova GSM postaja na strehi garaže družine Rataj.

Soočili sta se obe strani: družina Rataj in Mobitel kot zagovornika postaje in nekaj ogroženih sosedov. Ratajevi so razložili, kako je do njih s ponudbo prišel Mobitel in dejali, da se njihova družina nikoli ni in se tudi nima namena z nikomer kregati. Postaja brez dvoma ni škodljiva, saj bi najprej ogrozila njihovo zdravje. Zgroženi so zaradi gonje proti njihovi družini, če pa sosede menijo, da je kaj narobe, naj se pogovarjajo z Mobitelom, ki je vodil ves postopek.

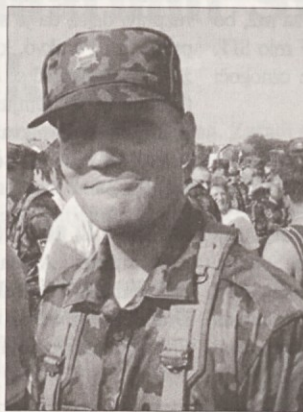
Močna Mobitelova ekipa (vodji dveh tehničnih oddelkov in predstavnica za stike z javnostjo) so neškodljivost postaje dokazovali z vsemi potrebnimi meritvami, tudi za konkretni primer. Sevanje postaje naj bi bilo le za odtенок večje kot pri GSM telefonu, pridobili pa so vsa potrebna soglasja z okoljskega ministrstva, tako da formalno zadeva ni niti najmanj sporna. Ratajevo garažo so izbrali zaradi zelo dobre pozicije, ki pokriva celoten Šentjur.

Jezni sosede (na sestanku jih je bilo šest: zakonska para Ploštajner in Babnik, ga. Vahnova, Gomzej...) se niso strinjali, da sevanja ni. Trdili so, da so tudi oni naročili meritve, ki pa so pokazale čisto drugačne rezultate. Spraševali so se, kako je lahko postaja tako blizu ceste in kako je lokalna skupnost izdala dovoljenje. Zahtevali so prestavitev postaje, s čemer se ob najdbi enako dobre lokacije in postavitvi ogrodnega stolpa načeloma strinja tudi Mobitel. Toda kot je bilo razumeti, s tem nočejo imeti nobenih stroškov, kajti za sedanjo lokacijo imajo vse potrebne dokumente.

In rezultat sestanka? KS je sosedom ponudila pomoč pri vlaganju morebitne pritožbe, toda zato bodo morali pridobiti tudi trdnjše argumente. Predvsem pri meritvah sevanja, kjer vsaj na sestanku niso imeli nobenega pisnega dokaza. Mobitel pa naj bi z dodatnimi meritvami še enkrat dokazal, da je strah sosedov popolnoma odvečen.

L. H.

Kdo pa so ti mladi fantje...

V petek, 27. julija, je bila na ptujskem stadionu svečana zaprisega novega rodu slovenskih vojakov.

Skupna ceremonija seveda ni minila tudi brez četiце šentjurskih fantov, njihovih kolegov, staršev, deklet...

Med mnogimi mladimi fanti v uniformah se je znašel tudi Samo Gazvoda iz Zgornjega trga, ki je strnil nekaj vtisov o prvih treh tednih službe očetnjavi:

»Med vsemi stvarmi mi je najbolj všeč hrana. Sem kar vesel, da so me razporedili v Maribor, saj je vojašnica velika in opremljena.

Fantje so »vredni« in se dobro razumemo. Spoznal sem, da je »uni« slab nadomestek za pivo, zato sem komaj dočakal prvi izhod.«

br

Tudi JKP prebija kanalizacijske zamaške

Saj tudi doslej navadno ni bilo večjih težav, če se vam je zamašila kanalizacija; prišla je štiri ali petčlanska ekipa z mehanizacijo in cisterno iz celjskih Javnih naprav in kmalu je bilo spet vse na svojem mestu. Nekaj več težav ste morda imeli le z računom, ki je bil primerno zasojen.

Ta drugi problem naj bi bil odslej nekoliko manjši: šentjurski komunalci so nabavili še en priključek za svoj UNIMOG, visokotlačno napravo za čiščenje kanalizacije LEISTIKOW. Zanj so odšteli kar 7,5 milijona SIT. Kljub temu, pravijo, bodo konkurenčni Celjanom. Obratovno uro vam bodo zaračunali po 8.460 SIT, za premik pa 5.800 SIT na uro.

Kako smo v Šentjurju gospodarili?

Ob koncu leta 2000 je bilo na območju Upravne enote Šentjur 194 aktivnih gospodarskih družb, ki so zaposlovale 2283 delavcev, kar je 4 % več kot leto prej. Največ družb se ukvarja s trgovino, popravili motornih vozil in drugih izdelkov široke rabe.

Na istem območju je bilo 1398 brezposelnih (9,2 % manj kot eno leto prej; Tolovi delavci niso všteti).

Naše gospodarske družbe so ustvarile 38,7 milijarde SIT prihodkov, kar je realno 5,2 % več kot leto prej, odhodkov pa so obračunale v višini 39,1 milijarde SIT (0,8 % več kot prihodkov). Čistega dobička je bilo 360 milijonov SIT, čiste izgube pa kar 694 milijonov SIT. Delež čistega dobička je najnižji v zadnjih petih letih, delež izgub pa je najvišji v zadnjih petih letih.

V odhodkih je 95,7 % stroškov poslovanja, stroški obresti in financiranja predstavljajo 3,6 % vseh odhodkov in so realno za 27,7 % višji kot so bili leto prej. Stroški dela (plače...) so znašali 13,3 % vseh odhodkov, kar je za celi 2,6 odstotni točki manj od regijskega povprečja.

Dodana vrednost na zaposlenega je znašala 2,9 milijona SIT in se je realno zmanjšala za 3,5 %.

Povprečna bruto plača je znašala 139.000 SIT, kar je za 9,9 % manj od regijskega povprečja.

Dolgoročna varnost gospodarskih družb se je poslabšala, saj se je izrazilo povečalo kratkoročno zadolževanje. Slaba tretjina zalog se je financirala s kratkoročnimi viri, kar je ogrožalo likvidnost družb.

Investicije so se v preteklem letu realno zmanjšale za 4,2 %, kar nikakor ni spodbudno za nadaljnji razvoj.

(Povzeto po poročilu APP Celje)

Še vedno www.myfreehost.com/sentjurske-novice/

Kmalu nov naslov in prenovljena stran

V mesecu juliju je bila domača stran Šentjurskih novic zaradi tehničnih težav ponudnika domene kar nekajkrat nedostopna, pa tudi ne preveč aktualna. Kmalu težav več ne bo. Naša domača stran se seli na nov naslov: www.sentjurskenovice.si, izboljšani pa bosta tudi njuna vsebinska in grafična podoba. Stvari so pripravljene, čakamo le še na »žegen« iz Ljubljane...

Največja vsebinska novost bo predstavitev mesečnika Šentjurske novice. Prebrali si boste lahko vse o začetkih in razvoju prvega »novodobnega« šentjurskega časopisa, z izborom nekaterih člankov iz prve številke. Sledilo bo nekaj besed o trenutni situaciji našega časopisa, s predstavitvijo uredništva.

V poletnem obdobju je dogajanja nekoliko manj, zato je tudi rubrika Tedenske novice nekoliko manj zapolnjena, trenutno pa si lahko ogledate kratke komentarje dogodkov na Šentjurskem v zadnjih treh tednih. Na voljo so tudi najzanimivejši članki vseh sedmih tetošnjih

števil. V rubriki Povezave smo dodali še nekaj novih šentjurskih spletnih naslovov, objavljen pa je tudi koledar prireditev za mesec avgust.

V anketi sprašujemo obiskovalce kam so se, oziroma se bodo podali čez poletne počitnice. Po trenutnih rezultatih jih bo največ ostalo kar lepo doma. Tudi v Šentjurskem forumu, ki zaradi tehničnih težav 14 dni ni deloval, razpravljamo na temo počitnice in Šentjur.

Še vedno pa pričakuje vse pripombe, predloge, informacije in morebitne pohvale na elektronskem naslovu: sn_obvestila@email.si.

L. H.

Krajani Javorja so pisali ministru za okolje in prostor:

»Občina nam ne da vode!«

V uredništvo ŠN smo dobili listo s podpisi 19 krajanov iz Javorja, ki na podlagi Ustave zahtevajo pravico do zdrave pitne vode. V uvodnem delu dopisa razlagajo, da imajo zaradi vode zdravstvene težave, od lažjih drisk do težjih primerov, ki končajo v bolnišnici. V lanskem letu so na svoje stroške dali pregledati vodo, Zavod za zdravstveno varstvo Celje pa je nesporno ugotovil, da je njihova voda onesnažena. Najbolj jih jezi, da skozi njihovo vas teče primarni vod občinskega vodovoda, na katerega pa se ne morejo priključiti. Občini so postavili tri zahteve: da jim takoj omogoči priključek, da se priključnina plača iz samoprispevka in da jim občina plača specialistični pregled črevesja.

Zakaj pravzaprav gre, smo poskušali izvedeti pri prvopodpisanem Vladu Artniku:

»Problem je v tem, da je voda iz našega vodovoda, skupnega osmim gospodinjstvom, ki ga vzdržujemo sami, neprimerna za pitje. Že februarja smo imeli zbor občanov, na katerem smo ugotovili, da smo zainteresirani

za priključke na občinski vodovod, a se zadeva ne premakne nikamor. Težava je tudi v tem, da je bil denar, ki smo ga na referendumu določili za vodovod, porabljen drugje. Na KS in na Občini nekaj »mutijo« in zadevo odlagajo. Zato nam je prekipelo.«

Zakaj krajan Javorja ne dobijo vode, smo povprašali direktorja JKP Igorja Gorjupa?

»Gre za neaktivnost krajanov in KS. Poleg tega, da so napisali pismo ministru, niso naredili ničesar. Če bi KS dala seznam interesentov, bi mi naredili izmere in predračun, Občina bi z njimi sklenila pogodbo in »pokasirala«

priključnino - ta trenutno znaša okrog 270 000 SIT - in mi bi jih takoj priključili na vodovod. Če se oni ne morejo dogovoriti s KS glede porabe denarja iz samoprispevka v ta namen, ni naš problem. Povprašajte pri Ratajevi na Občini, morda tam vedo kaj več.«

Zakaj JKP ni prevzel tega lokalnega vodovoda, kot je določeno v občinskem odloku?

»Res je sicer, da nas ta vodovod ne zanima, ker je očitno v zelo slabem stanju, toda če bi ga krajan in KS ponudili, bi ga mi prevzeli. Uporabniki tega zasebnega vodovoda se mu očitno ne marajo odpovedati, saj se tako izognejo celi vrsti različnih dajatev, ki so vezane na porabo vode.«

Marijo Ratajevo, vodjo za vodo pristojnega občinskega oddelka, sem srečal v predsobi

Gorjupove pisarne. Prijazno mi je bila pripravljena zadevo obrazložiti. Razumel sem, da gre predvsem za blokado na ravni KS - krajan, če ne morda celo za i z r e c n o n a s p r o t o v a n j e krajanov Javorja, da

bi v skladu z zakonom Občina preko pooblaščenca nadzirala uporabo njihovega vodnega vira. Dogovorila sva se, da pridem v njeno pisarno, toda na dogovorjeni dan je bila pisarna zaklenjena, pa naslednji dan tudi, v prazno pa so šli tudi trije telefonski klici. Potem sem obupal.

Dušan Polenšek, predsednik sveta KS Slivnica:

»V Javorju je več povsem privatnih vodovodov, med njimi tudi ta, o katerem govorimo. Pred štirimi ali petimi leti je vodovod pričela graditi KS z denarjem iz samoprispevka. Vanj je vložila 6 milijonov SIT, potem pa ga je leta 1999 predala v upravljanje JKP oziroma Občini, ki je od takrat nosilec vseh investicij. KS je letos

pozimi na zborih vaških skupnosti našla 25 interesentov za vodovodne priključke, ker pa je bila predvidena priključnina previsoka (cca 270.000 SIT), se je ta številka skrčila na 4 gospodinjstva iz

Bukovja in 12 gospodinjstev iz Javorja. To pa naj bi tudi pomenilo, tako je bilo rečeno na enem sestanku na Občini, še višjo priključnino. Zato so aktivnosti takrat povsem zastale. Svet KS je takrat sicer sklenil, da bo nekaj prispeval za priključnino, nikakor pa ne vse, ker denarja iz samoprispevka ni dovolj oziroma je bil porabljen za investicijo leta 1997.

Te dni smo imeli sejo sveta KS in smo sklenili, da za prvo rundo priključkov prispevamo po 70.000 SIT. Občini smo tudi predali trenutni spisek interesentov, tako je zdaj njena naloga, da določi višino prispevka, sklene pogodbo in naroči priključke. Svet KS je seveda zainteresiran, da vodovod v Javorju čimprej odpremo.«

Sodeč po županovi izjavi na zadnji seji občinskega sveta, je bila zadeva takorekoč v trenutku rešena. Že v četrtek, 19. julija, so na Občini dobili spisek 24 vode željnih gospodinjstev iz Javorja in Bukovja, sledile bodo pogodbe, v JKP pa si že, upam, manejo roke ob pričakovanem poslu.

Tako, le ministru je treba pisati, pa krene.

F.K.

Hard core turizem

Kampiranje sredi mesta

Kako bi odreagirali, če bi vam nekdo rekel, da sta dva neznanca z avtodomom parkirala sredi Šentjurja (npr. med upravno stavbo in vrtcem), si tam udobno postlala in naredila manjšo »roštiljado«? Če ne verjamate v možnosti šentjurskega urbanega turizma, bi zagotovo odvrnili, da vas hoče potegniti za nos.

Ampak vse je enkrat prvič in tudi Nizozemska je odkrila turistične prednosti Šentjurja. Pierre in Sybille Diederens iz Sittarda, mesta v bližini slavnega Maastrichta, sta prav Šentjur izbrala za eno izmed postojank na štiritedenski poti »na jug«.

Po blejskem drenjanju in celjski očaranosti, jima je Šentjur »teknil« kot urejen in miren kraj. Sprehodila sta se v Zgornji trg in od tam po njihnih besedah užila lep razgled. Pri

njunem premičnem domu so se ustavljali večinoma mlajši Šentjurčani in preizkušali svoje znanje tujih jezikov. V dar sta dobila tudi šentjursko promocijsko zloženko. Pierra in Sybille pa je skoraj kap, ko sta ju obiskala še dva Nizozemca, sicer že nekaj časa Šentjurčana. Za šalo sta še navrgla, da smo Slovenci gotovo rekorderji po številu košev za košarko, ki so del inventarja skoraj vsake druge hiše.

br

Ob občinskem prazniku občine Dobje

Dobje – občina, kjer se cedita med in mleko

Župana Salobirja (svojo politično kariero v samostojni Sloveniji je začel v Socialistični stranki, ob borbi za samostojno občino je bil ugleden eldeesovec, zdaj pa uživa ugled nadstrankarskega apolitika), sem pocukal za rokav pred blagovnico v Šentjurju, da bi se rad srečal z njim, pa me je takorekoč »v letu« odpravil z izgovorom, da mi je vedno rad na razpolago v svojem uradu. Ta »vedno« je bil jasen namig, da on kot zaprisežen »Šentjurčanov« človek - tam si je tudi naročil prijetno sladoledno celostransko čestitko ob občinskem prazniku - s Šentjurskimi novicami pač ne bo izgubljal časa. Kljub temu sem naslednji dan krenil proti Dobju. Župana v njegovem trgovskem kombiju, srečal že v Novi vasi, tako da so mi za pogovor ostali le njegovi dobjski občinski svetniki in občani.

Ja, so občani Dobja Dobjani ali Dobovčani? Salobir je vsekakor Dobovčan, sodeč po reklami v Šentjurčanu.

Najprej sem se lotil podžupana Edija Kovačiča iz Repuša, sicer tudi predsednika dobjske SLS + SKD: »Gospod Kovačič, povejte mi kaj o vaši občini, kako ste zadovoljni z njo, kako funkcionirate, kako opravljate svojo funkcijo, povejte mi tudi kaj kritičnega!«

»Nimam kaj kritizirati. Z občino sem zadovoljen, naredili smo veliko, župana imamo zelo v redu, mi se ne kregamo kot v parlamentu, mi smo enotni, delamo skupaj v dobro kraju in občini«, me je odpravil na dvorišču, ob trušču »emefa«, ki mu je urejal dovoz do hleva, »kot podžupan le tu in tam podpišem kak virman, sicer pa vse to vzorno vodi naš tajnik Leskovšek.«

Edija Arzenška (svetnik SDS) iz Dobja, nisem našel doma; svoj študentski standard si je krepil s počitniškim »šihom« v Celju. Po telefonu je povedal: »Veste, nič ne bom kritiziral, mi smo koalicija, pa se ne spodobi. Glede stranke in njene vloge v občinski politiki vprašajte kar predsednico Jožico Salobir. Ona ima vse v rokah.«

Robi Centrih (neodvisni), iz Dobja, je bil zaradi organizacije nečakijinega koncerta v dobjski cerkvi v rahli časovni stiski, a me ni zavrnil: »Nas tu v Dobju je premalo, da bi se delili na pozicijo in opozicijo, da bi se šli politično rivalstvo. Vsi smo na eni strani, vse poskušamo

reševati v soglasju. Na delo župana nimam pripomb. Pripravil je dober predlog proračuna, strinjali smo se z njim, daje nam dovolj informacij... V okviru razpoložljivih možnosti je vse zelo v redu.«

Alojz Antlej (svetnik SLS + SKD) iz Škarnic: »Ko smo bili še KS, ni bilo veliko denarja, vse smo vse gradili večinoma s svojim lastnim denarjem, zdaj delamo vse z občinskim. In veliko se dela. Bolje je, kot je bilo. Kot občinska oblast delamo složno, župan nam da dovolj podatkov, daje nam dobre predloge, ki jih večinoma soglasno sprejememo. Udeležba na sejah je skoraj stoodstotna, pa čeprav so sejnine simbolične. (Zanimivo: g. Antlej je

zahteval tudi avtorizacijo izjave, za vsak slučaj, kajti sodelavci ŠN v Dobju očitno nismo ravno najboljše zapisani.)

Naprej nisem več iskal. Očitno v Dobju res vse teče kot po maslu. In pri njih gotovo ne velja tista zlobna modrost, da tam, kjer mislijo vsi enako, navadno nihče ne misli.

Pa sem poskusil še pri navadnih dobjskih smrtnikih. Težka je bila.

Roman Gračnar, upokojenec iz Dobja: »Priznam, da sem bil na referendumu proti

samostojni občini, ampak zdaj vidim, da sem se motil. Veliko se dela, veliko se je naredilo. Ne, n a t a n č n e j š i h informacij o tem, kako se dela, nimam, povem le to, kar vidim na cesti. Župan je sicer zelo okupiran s svojo trgovino, toda tajnik Leskovšek ga

očitno zelo uspešno nadomešča.«

Do domačije Dragice Zalokar iz Dobja, ki spada pravzaprav že kar v sam center, sem se pripeljal po komaj prevoznem kolovozu, zato sem pričakoval od nje kakšno tršo besedo: »Bog nas var', da bi rekla kaj čez župana. Župan, njegova žena Jožica, tajnik Leskovšek, tajnica Marjana, vsi so tako v redu. Vse je v redu. Ne verjamem, da se svetniki res kaj skregajo med seboj, vsaj v javnost ni nič prišlo. Ja, informacij imamo kar veliko, jaz poslušam radio Šmarje in tam župan Salobir večkrat govori. Imamo lepe prireditve, kjer vsi sodelujemo...«

Pa vendar, morda le ni vse zlato, kar se sveti! Drago Čadej, kmet iz Završ: »Vse pa vendarle ni tako rožnato, kot so napisali v

»Šentjurčanu«. Res se je v centru Dobja veliko naredilo, toda periferija od samostojne občine nima veliko. Samo pogledajte kakšna je cesta v Pametjek. Grozna. Ali pa tule, naši dve vasi nimata niti enega hidranta, župan pa kupuje

drag gasilski avto, ki brez hidranta ni za kaj več kot da se gasilci peljejo na veselico. In kaj delajo s kmetijskim denarjem? Razmetavajo ga po drobtincah, več ali manj za kupovanje glasov volivcev, za resnejše razvojne

posege v kmetijstvo pa ni posluha. Res je, da se na občini ne prepirajo, da so složni, toda jaz pravim, da tam kjer ni opozicije se sploh ne more vedeti, kako se v resnici dela. Tudi poročila našega nadzornega odbora še nisem nikjer zasledil. No, rekel bi da so naši občinski svetniki bolj »muček« kot politiki in predstavniki nas občanov.

To bo o Dobju vse. V nedeljo, 22. julija, so imeli ob občinskem prazniku slovesnost in nato veselico. Šentjurskih novic niso povabili. Menda je bilo kar v redu, le da ni bilo tiste prave »štimunge«, kot so jo v Dobju navajeni. Občinska priznanja so menda dobili lovci in pa Rdeči križ.

Čestitamo občanom Dobja za njihov praznik. Pa gospodu županu in njegovi ekipi tudi.

Z ustanovnega zbora Nove Slovenije v Dramljah

Dvoboj Bajuk : Malovrh

V tem poletnem političnem mrtvilu je bil ustanovni zbor krajevnega odbora N.Si v Dramljah pravi božji medijski blagoslov. Če pa upoštevamo še to, da je po dolgem času prišel v Šentjur malo odmevnejši politik, tokrat dr. Andrej Bajuk, donedavni predsednik vlade, lahko rečem, da je šlo že skoraj za politični spektakel. No, spektakla res ni bilo, nekaj zanimivih utrinkov pa so politiki le utrnili.

Rado Palir predaja darilo Andreju Bajuku

Za začetek sem skorajda protestno zapustil prizorišče dogajanja: že zunaj, pred vhodom v drameljski gasilski dom (zanimivo, župnik menda ni dovolil zborovanja v župnijskem prosvetnem domu) me je izzivalno prestregla šentjurska članica N.Si Milka Palir, s pokrito košarico v roki: »Ti si pa menda zavohal moje pecivo?« Kar me je resnično užalilo. Mar je mogoče, da člani politične stranke tako preprosto pojmujejo politiko in moja časnikarska prizadevanja? Kasnejše dogajanje na zboru je vendarle demantiralo ta »incident«; zgodil se je sicer nekoliko »zadrgnjen«, a vendarle povsem normalen politični dogodek. Okrog 40 navzočih članov in simpatizerjev N.Si iz vse občine, mnogih sem se spomnil še iz časov Slovenske demokratične zveze in Demosa (Arzenški, Palirji, Zabukoški, Šet, Šibal, Rozman,...) ter drameljski člani SLS + SKD, ki so sicer prvenstveno nastopali kot pevci, so pripravili dobro uro in pol zanimive razprave. Žal pa, razen župana Malovrha, ni bilo na shodu nikogar od šentjurskih strankarskih veljakov, da bi vsaj malo aktualizirali domačo šentjursko problematiko.

Prvo pozdravno besedo je dobil župan Malovrh. Kot vedno je bil vljudno prijazen in več ali manj pričakovano prazen. Malo je postokal, da je slovenska politična scena nenormalna, saj bi njegova stranka po evropskih merilih morala imeti okrog 40 % glasov, krivi pa so seveda mediji, ki so kronično levi in krivični. Za konstruktivno sodelovanje je pohvalil predsednika OO N.Si, Arzenška, in izrazil prepričanje, da bodo po lokalnih volitvah skupaj in bo »desnica pokazala, da zna delati in odločati...« Izrazil je tudi zadovoljstvo ob vračilu cerkvenih poključkih gozdov Cerkvi.

N.Si le za novo Slovenijo

Bajuk se je izkazal kot temperamenten in dober govornik. Dobro uro je vehementno razlagal svoje politične poglede in obširno odgovarjal na vprašanja. Dogajanja na sedanji politični sceni je strnil s kategoričnim: »Nikdar se ne bi smelo zgoditi, kar se je zgodilo po volitvah leta 1992, leta 1996 in spet lansko leto! Nikdar ne smemo pozabiti, da je osamosvojitve le del pomladnega političnega projekta in da nas drugi del, resnična demokratizacija slovenske družbe še vedno čaka. N.Si hoče in bo dosegla novo Slovenijo!« Ni sicer povedal kako in v zaveznitvu s kom bo to dosegla, zagotovo pa ne skupaj s sedanjo SLS + SKD, ki je po njegovem mnenju »nekažna kontinuiteta v nas samih«. Tako je bilo vsaj razumeti njegove obširne odgovore na dokaj izzivalna vprašanja Kačičnika, Lavbiča, Kolarja in še nekaterih iz pevskih vrst oziroma iz vrst SLS + SKD. Kot spreten politik tega sicer ni rekel naravnost, celo nasprotno, poudarjal je, da bo vrh stranke vedno spoštoval voljo volivcev, torej

se tudi ne bo vmešaval v ustvarjanje lokalnih koalicij, s čimer je tudi povedal, da soglaša z nakazanim povezovanjem s šentjursko SLS + SKD.

Malovrh: slovenski narod ni zrel za večinski volilni sistem

Seveda se Bajuk ni mogel izogniti vzrokom nastanka N.Si. Poudaril je, da N.Si ni razbila desnice, kajti nastala je iz ruševin že razbite pomladne opcije. Tu sta se spopadla z Malovrhom, sicer vljudno in diplomatsko, toda nedvoumno. Vztrajal je, da je poslanska zavrnitev odločitve ustavnega sodišča predstavljala, glede večinskega volilnega sistema in temu sledeče spremembe ustave, nedopusten poseg v pravno in demokratično ureditev. Verjetno bi res tudi po večinskem volilnem sistemu zmagala levica, kar pa sploh ni problem, problem je v politični nepreglednosti proporcionalnega sistema, v kateri vedno prihaja do nenačelnih koalicij, tudi v nasprotju z voljo volivcev in do fenomena figovega lista v službi kontinuitete: »Politika je priprava na odgovoren prevzem oblasti, ki se dela pri belem dnevu.« Malovrh pa se je izmotaval zelo nespretno, opravičeval je svojo poslansko podporo tem postopkom, češ da Ustavno sodišče ni bilo verodostojno, slovenski narod pa premalo zrel za večinski volilni sistem, kar pa je bilo bolj podobno odkriti aroganci kot njegovemu prislovičnemu vljudnostnemu leporečju.

Združitev z SLS + SKD ne bo

Odnosi med N.Si in SLS + SKD so vendarle bili ves čas v ospredju razprave, ki so jo diktirali navzoči člani te stranke. Kdaj bomo spet skupaj, je spraševal Malovrha Kačičnik. »Rane so še preveč boleče, da bi lahko kar koli rekli,« se je branil. Podobno vprašanje, le nekoliko manj direktno, je Bajuku postavil Tone Kolar. Bajuk se je izmazal s pravo ekspertizo, ki se je začela s krščanskimi socialisti in »njihovo« znamenito Dolomitsko izjavo, končala pa s »kontinuiteto v nas samih in čutu podrejenosti«, kar pa si je lahko razlagal vsak po svoje.

Možganski trust šentjurske N.Si

Če izvzamemo predsednika Arzenška, ki kot predsedujoči zbora morda le ni mogel pokazati vseh svojih potencialov, potem predstavljata intelektualni vrh šentjurske N.Si Rado Palir in Franc Zabukošek. Palir se je osredotočil na velik uspeh desnice na »oplojevalnem« referendumu (Bajuk: »Postavili smo jim prvo mejo. Zdaj vejo, da si vsega enostavno ne morejo privoščiti.«), Zabukošek pa je pozdravil nastanek N.Si in obsodil novinarje, ki so največ krivi, »da po vsem tem, kar se je zgodilo, krščanski ljudje ne vedo, kako bi volili...«.

Predsednik KO je VIII Krameršek

Same volitve so bile mala zmeda, saj se očitno ni vedelo, kdo sploh ima volilno pravico, toda ker je bilo tako že prej dogovorjeno, protikandidatov pa ni bilo, je bila zadeva takoj urejena. Za tajnika KO je bil izbran g. Gorenak. Zahvalni in hkrati predstavitevni govor predsednika Kramerskega je bil zelo kratek: »Ljudje, ki ne vejo, od kod prihajajo, ne vejo, kam grejo,« je bilo jedro njegove izpovedi.

O šentjurskih ali drameljskih problemih in zagatah, žal, na tem zboru ni bilo slišati niti besedice. Potem so drameljski pevci (skoraj izključno eseslovci) spet zapeli, Bajuk je zelo pohvalno ocenil njihovo petje, ženske so po mizi razložile svoje pecivo, žena novega predsednika pa nam je lastnoročno postregla z odličnim vinom. Poskusil sem celo kos peciva Milke Palir, ki se mi ni zataknil v grlu.

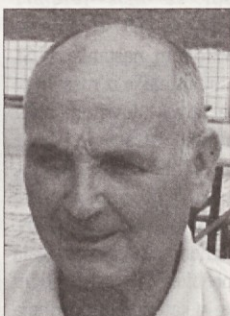

Poletje 2001

Pripovedka o bazenu šentjurskem...

Četrtek, 26. julij 2001, je bil hudičev vroč dan. Kugla je, kot se reče, tolkla. Opoldne je bilo zagotovo več kot 30 stopinj. Kaj je lepšega, kot se namočiti v prijetno mrzli vodi. Ampak v Šentjuru vladajo drugačne razmere. Tukaj nenapisana pravila ne veljajo. »Šentjur je kraj, kjer vlada absurd, kjer ni nič tako kot drugje. Dobrodošli v zoni somraka!« je pred dvema letoma ob obisku edinega javnega kopališča v občini razmišljal kolega. Se je morda po prelomu tisočletja kaj spremenilo?

Heh, težko bi rekli kaj takega. Ob enih se je v bazenu namakalo morda deset otrok. Vili Romih, upravljalca, komentira: »Letošnji

rekord je 60 prodanih kart na dan. Ne bi mogel reči, da imamo naval. Ko je več dni zapored lepo vreme se nabere nekaj več ljudi, predvsem otrok. Drugače pa je bolj slabo. Ne vem, kaj je narobe s Šentjurčani. Voda je odlična, cene nižje kot drugod, skratka osvežite na

Pri sosedu Baku

dobila njegove tožbe, vložene na celjskem okrajnem sodišču.

Bakov bife obratuje priložnostno,

bilo, da bi zainteresirane kopalce vozili v kakšno termalno kopališče,« je pogovor pričel podžupan.

O Bakovi tožbi pravi, da jo na Občino še niso dobili, sicer pa: »Če Bak meni, da mu je Občina naredila krivico, je prav da jo iztoži,« trdi Čokl in nadaljuje, »na bazenu, oziroma v celotnem športnem parku, je treba dokončno narediti red. Potreben je strokoven plan izrabe tega prostora. Postaviti imamo namen upravnika, ki bo dobro gospodaril.«

dosegu roke. Pa ne gre. Lani sem imel na obisku kolega iz Švice, ki ni mogel prehevaliti šentjurskega bazena. Čudil pa se je, kje so ljudje. Pri njih bi bilo takšno kopališče nabito polno«.

Romih je letos po propadu nogometnega kluba postal upravitelj bazena kot samostojni podjetnik. Občina je pokrila vse zagonske stroške, plačuje pa tudi potrebne kemikalije. Okolica je korektno urejena, voda pa čista. V zadnjem sporočilu za medije celjskega Zavoda za zdravstveno varstvo podatka o stanju vode v šentjurskem bazenu ni bilo zaslediti. Romih priznava, da so pogodbo z zavodom sklenili pred dnevi, zdaj pa pričakuje ustrezno inšpekcijo. Po njegovih meritvah je voda OK.

Celodnevna vstopnina za odrasle je 600, za otroke pa 450 SIT. Ceni popoldanskih kart sta 450, oziroma 350 SIT. Gostinska ponudba je na nivoju prejšnjih let. Poleg pijače in sladoledov si lahko omislite pomfri, hot dog ali sendvič.

Se morda obeta na bazenu šentjurskem kakšna posebna ponudba, točka, animacija?

»Že pred dnevi smo mislili organizirati nočno kopanje, pa nam ga je zagodlo vreme. Te ideje še nismo opustili, sicer pa se ponoči, kljub ograji in zaklenjenim vratom, v bazenu na črno kopa veliko mladine. Tukaj ne moremo nič,« je povedal Vili Romih.

Želeli smo tudi slišati, kaj meni o Bakovih izjavah v naši prejšnji številki, ki se ga posredno dotikajo? Ta je bil kratek: »Nikoli nisem nikomur želel nič slabega in tudi zdaj ne bom. To je moj komentar.«

Minull vroči vikend je bazen obiskalo nekaj več ljudi

predvsem ob večerih pa se pri njemu zbere lepo število predvsem športnikov, iz bližnjega teniškega in košarkarskega igrišča. Občasno imajo pri njem zaključke razne skupine, klape... Okolje njegovega bifeja je solidno urejeno, najbolj pa moti ograja, ki zapira glavni vhod v lokal. Gostje zdaj vstopajo s strani. Branko Vareško o tem meni: »Naredili so berlinski zid sredi Šentjurja. Postavili so ograjo na ozemlju mojega lokala, da gostje ja ne bi prihajali k meni. Nezaslišano! Tu bi moral biti tudi vhod v bazen, saj so nameščene vse opozorilne table. Sicer pa se tudi letos tako kot že šest let vse dela na črno, ampak to nikogar od odgovornih ne gane«.

Režijski obrat Jeseni?

Komentar okrog dogajanja v dosjeju »Bazen« smo poiskali tudi na Občini Šentjur, pri podžupanu Janezu Čoklu. »Če pogledamo realno, se obratovanje bazena, upoštevajoč vse stroške priprave, nikakor ne splača. Ceneje bi

Investicije v športnem parku

V letošnjem občinskem proračunu je za investicije v športnem parku namenjenih 14 milijonov SIT. Glavni projekt bo obnova ograje okrog nogometnega igrišča, ki bo v novi izvedbi lesena. V zgornjih prostorih stavbe v Športnem parku naj bi uredili večnamensko sobo, ki bi bila primerna za mirno dejavnost mladine in društev. Tretja investicija pa je izgradnja mreže ob malonogometnem igrišču.

Zanimiva je tudi informacija, da šentjurska župnija ne bo prodala rezervnega nogometnega igrišča in taborniškega prostora pod Botričnico, ki sta ji bila lani vrnjena z denacionalizacijskim postopkom. Občina ga bo dobila v brezplačen najem, v zameno za vzdrževanje.

L. H.

Po asfaltu v Grušce

Cesta, ki naj združuje

V soboto, 21. julija, so imeli v Vodulah fešto. Slavolok, okrog njega množica bližnjih krajanov in daljnih vikendašev, med njimi tudi nekaj znanih šentjurskih obrazov (dr. Zelič, prof. Goršič, Rožanc, Koželj...), govor predsednika gradbenega odbora Vlada Ožirja, blagoslovitveni obred drameljskega župnika Strmšnika, županov govor, pred slavolokom Čretnika s frajtonarico in klarinetom sekata po Ayseniku, ženske prijazno ponujajo vino, pecivo, Ogrizkova mogočna konjska vprega poslušno čaka pred slavolokom. Ko sta župan in podpredsednik gradbenega odbora Vinko Cverle prerezala vrstico ter naložila častne goste na voz, so zapeketali konjiči po novi cesti proti Grušcam. Cesta, ki »naj nas povezuje v novo tisočletje«, kot so zapisali na slavolok, je bila odprta. V svojega mercedesa me je povabil g. Cverle; z g. Krivcem iz Celja sva po brozovsko sedela na zadnjih sedežih.

Prva postaja je bila pri Bobnarjevih. Spet se srečamo s prijaznimi gostitelji. Bogato obloženi kruhki, pecivo, vino... Tretji kozarec drameljčana mi prijazno sceno neredi še bolj priljudno.

Naslednja in zadnja postaja je na vrhu. Tu gostijo Cerjakovi z odlično orehovo potico in drugim pecivom, z vinom pa kar vsi sosednji vikendaški birti. Trem kozarcem sem hočeš nočeš dodal še tri. Ura je minila kot bi trenil. Komaj sem opazil, da se je grozljivo pooblačilo in da sem se temeljito ohladil. Protokol se je zataknil, ker sta se župan in župnik izgubila nekje v bližnjih gorcah, kamor so ju zvlekli gostitelji. Vinko Cverle, šef protokola, je bil rahlo nejevoljen, kajti nadaljevanje programa z golažem pri njem v dolini je bilo ogroženo. Tudi meni se je zazdelo rahlo podcenjujoče, da sta nas župan in župnik pustila kar predlogo čakati na cesti, pa sem jo mahnil peš v dolino. Bil je čudovit sprehod skozi s

poletnimi dežnimi kapljami umito drameljsko pokrajino, mimo lepo urejenih gorc, pod mogočnim lokom čistih mavričnih barv, ki je segal od Boča do Rifnika.

Predsednik gradbenega odbora, Vlado Ožir, ki ima največ zaslug za izgradnjo ceste, je povedal: »Že prej zgrajene tri asfaltne odseke smo letos povezali s 644 metri novega grobega hribovskega asfalta. Cesta nas bo stala 5,2 milijona SIT, od tega bo KS dala 1,5 milijona, nekaj manj kot pol milijona je dala občina, vse drugo pa smo zbrali uporabniki sami. Veliko smo tudi prispevali z delom. Okrog petdeset nas je, tisti bolj v dolini so prispevali po 50.000 SIT, oni na vrhu pa po 110.000 SIT. Seveda smo imeli nekaj težav s pobiranjem denarja, več z domačini kot z vikendaši, le dva pa trmasto zavračata sodelovanje. Pa nič zato. Kljub temu nas je izgradnja ceste povezala in upamo, da nas bo povezovala še naprej.«

Sodeč po prijaznem otvoritvenem druženju jim to res uspeva. Ob tem pa tistega, domnevno pravega večernega druženja ob golažu na Cverletovem dvorišču, niti ne upoštevam.

F.K.

M&M Tour Aljaska 2001

Šentjursčanoma v divjini Aljaske nagaja vreme

Pred 14 dnevi sta se Šentjursčana, Matjaž Zupanc in Miran Gaberšek, podala na enomesečno avanturo po divjinah ameriške države Aljaske. Fanta se po eni najbolj neobljudenih dežel vozita s kolesom. Z njima smo se srečali nekaj dni pred odhodom v ZDA, preko elektronske pošte pa sta nam že poslala svoje prve vtise z divjega popotovanja, ki ga zaenkrat ovira slabo vreme.

Miran Gaberšek in Matjaž Zupanc na Aljaski

Na tako dolgo in zahtevno pot sta se odpravila prvič, doslej sta kolesarila le po okoliških vršcih. »Ideja se je porodila nekje marca, ko sva se med brskanjem revij prebrala reportažo o kolesarski avanturi po Aljaski. Oba naju zelo privlači divjina in neokrnjena narava, tako da sva se kmalu odločila,« je pet dni pred odhodom v ZDA, sedeč pred

poskusno postavljenim šotorom, pripovedoval Matjaž Zupanc.

Preko Brnika in Frankfurta sta v največje mesto na Aljaski, Anchorage, odletela 14. julija. Najprej sta svojo 28-dnevno avanturo prijavila policiji, nato pa nakupila hrano. Sestavila sta kolesi (škatle, v katerih sta ju pritovorila, so jima shranili v neki trgovini), nanju naložila okrog 30 kg opreme in se podala na 3.000 kilometrov dolgo krožno pot, ki naj bi jo 15. avgusta znova zaključila v Anchorageju.

Na dan se vozita 10 do 12 ur, največ težav pa jima povzročajo nizke temperature, ki se v tem letnem času na Aljaski gibljejo med 0 in 15 stopinjami. Največjo nevarnost pa predstavljajo volkovi in medvedi.

»Zelo pazljiv je treba biti pri kuhi, saj medved lahko dobrote zavoha celo na 30 km. Obraniti se jih je mogoče le s poprovim sprejem, ki ga bova kupila v Ameriki. Nevarni so tudi volkovi, še posebej ponoči. Zato bova okrog šotora imela napeljavno vrv, ki bo povezana z alarmom, seveda pa bova imela pri rokah tudi kaj ostrega, je povedal Miran Gaberšek.

Fanta sta se prvič javila pred slabim tednom, ko sta že bila mimo najvišje gore ZDA, Mount McKinley. »Kolesariva po osem ur dnevno, za kaj več pa zmanjka časa, ker so temperature in pogoji zgodaj zjutraj in pozno zvečer prehudi za kolesarjenje. Sedaj se odpravljava v še bolj hribovit teren s še nižjimi temperaturami, čaka pa naju prvih 300 km makadama. Vožnja po makadamu z vso najino težo je zelo zahtevna, zato lahko voziva le s hitrostjo 10 km na uro. Najina hrana sta zaenkrat le čokolada in kruh, saj za kuhanje še nisva imela časa. Z eno besedo povedano, pot je, predvsem zaradi nepredvidljivega vremena, težja kot sva pričakovala«, sta sporočala šentjurska avanturista. Minuli vikend smo od njiju dobili še eno sporočilo, tokrat iz Dawson citya v Kanadi. Vreme se je sicer nekoliko izboljšalo, imela pa sta težave s kolesi. Matjažu so namreč počile špiče v kolesu in poiskati sta morala mehanika, ki pa je slabo opravil svoje delo. Po enodnevnem počitku zaradi nemogočega vremena sta se utaborila ob reki Yukon v Dawson cityu.

Fanta sta trenutno približno na polovici celotne poti, torej ju čaka še kakšnih 1500 km. Seveda bomo v avgustovski številki podrobno opisali njune dogodivščine, zaenkrat pa jima lahko zaželimo čim manj slabega vremena, ki ga skušata ugnati tudi s pristno domačo slivovko.

L.H.

Maturanti 2001 o maturi in še čem

Konec je tudi letošnje mature in dijaki so si lahko končno oddahnili. Nekateri očitno že uživajo najdaljše počitnice, saj so poniknili neznano kam. Nekaj maturantov pa mi je vseeno uspelo najti in pokramljati z njimi. Bi lahko trdili, da je matura res zrelostni izpit ali le še en test, ki odloča o številu nekih točk, pa nič več? Kakšen bo ostal spomin na srednješolske dni, kako se počutijo v svojem domačem kraju in za konec še, kaj mislijo o šentjurskih politikih, ali pa vsaj o županu?

Tina Zupanc

Matura se mi ne zdi zrelostni izpit. Gre sicer za preverjanje znanja, toda po mojem mnenju je preveč podobna šolskemu testu in prevelik je pritisk zaradi točk. Ni me bilo strah neznanja, ampak zaprek pri vpisu za študij, za katerega sem se odločila.

Srednja šola mi je prehitro minila in moji spomini na srednješolske dni bodo ostali lepi. Resda je bilo včasih preveč testov in stresnih situacij, zato pa smo takšne napore tedne z veseljem proslavljali ob petkih po pouku. Seveda se v teh letih srečaš z marsičem, tudi drogami in alkoholom. Jaz sem ostala kar pri slednjem, saj nikoli nisem poskusila kaditi ali kakšne druge droge, smo pa z veseljem nazdravljali ob bolj ali manj pomembnih priložnostih, še posebej v prvem in drugem letniku, zadnji dve leti pa smo zabave po pouku malo opustili, saj so se že začele priprave na matura, poglobljanja in druge dejavnosti.

Odločila sem se za študij psihologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani, ki me zelo veseli.

V našem kraju je zelo veliko mladih, za katere pa ni dovolj poskrbljeno. Potrebovali bi kakšen skupni center, kjer bi se zbirali in družili. Drugače je Šentjur lepo urejeno mesto, ne vem pa preveč, kaj se dogaja v strogem centru, ker sem malo bolj iz okolice. Župan po mojem mnenju solidno opravlja svojo službo, sicer pa je najbrž večina županov takšnih, da veliko obljubljajo in bolj malo storijo.

Miran Šmid

Vsekakor je matura zrelostni izpit. Tukaj se vidi, koliko si delal vsa štiri leta in tisti, ki so več naredili prej, jim na koncu ni bilo treba. Moji spomini na srednjo šolo so zelo lepi, saj sem spoznal veliko prijateljev in sošolcev. Seveda v srednji šoli prideš lažje v stik z alkoholom, ki je precej bolj prisoten kot droge, mislim da teh ni tako veliko. Je pa zaskrbljavajoče to, da sedaj že osnovnošolci žurajo tako, kot smo mi šele v četrtem letniku. Imaš pa tudi precej več možnosti, da navežeš stike z dekleti, saj je vse bolj sproščeno.

Vpisal sem se v Maribor na Gospodarski inženiring (GING), smer elektrotehnik, torej bom v prihodnjih nekaj letih malo izgubil stik z domačim krajem, kjer se sicer dobro počutim. Ne morem trditi, da se v Šentjurju nič ne dogaja, kajti dogaja se marsikaj, vendar je potrebno biti ob pravem času na pravem mestu, problem pa je obveščanje in marsikdaj za kaj sploh ne vem, da se dogaja. Sam sem aktiven v mladinskem centru Celje, kjer so vsak dan prireditve. Vse pohvale

pa gredo mladim iz ŠKMŠ, ki so zelo aktivni in njihovo delo je zelo kvalitetno.

O našem županu imam dobro mnenje, saj mislim, da kar dobro izpolnjuje svojo nalogo, čeprav se mu počasi izteka mandat, Šentjurju pa še manjka tisto nekaj...

Maja Lajh

Pred začetkom me je bilo mature veliko bolj strah, sedaj pa se mi zdi, da letos ni bila tako težka. Po mojem mnenju to sploh ni nikakršen zrelostni izpit, ampak samo borba za točke, ki potem odločajo o nadaljnji usodi posameznika. Na vseh fakultetah bi morali biti sprejemni izpiti, matura pa bi morali ukiniti.

Srednja šola? Imela sem veliko več svobode, starši so mi dovolili dlje ostajati zvečer zunaj, lahko smo se bolj zabavali in prišli v stik tudi z alkoholom, česar bo naslednje leto še več, na študentskih zabavah. Jaz odhajam v Maribor, kjer sem vpisana na Pravno fakulteto in cilj mi je postati sodnica.

V Šentjurju ni dovolj poskrbljeno za zabavo mladih, saj se stvari dogajajo edino v Prostoru. Pogrešam večje žurke in lokale, kamor bi zahajala mladina. Tudi sam župan je po mojem mnenju premalo naklonjen mladim in lahko bi več storil za dobrobit našega kraja.

Lovro Vesenjak

Matura vse preveč napihujejo in strašijo z njo, saj ne gre za nič drugega kot malo težji test in tudi ne bi rekel, da je to kakšen zrelostni izpit. Malo me je začelo biti strah šele zadnji dan pred matura, potem pa ni bilo tako težko.

Ko gledam nazaj na srednjo šolo, se spominjam predvsem tistih lepih trenutkov. Spoznavali smo se z novimi sošolci, se družili v različnih skupinah, ki so se vedno znova spreminjale, hodili smo skupaj na zabave. Čeprav ni bilo vedno vse lepo in prijetno, so tudi tisti manj lepi spomini del celote. Vsekakor sta mi v spominu najbolj ostala prof. Polutnikova in prof. Robnik (zloglasna profesorja za slovenščino in matematiko na I. Gimnaziji v Celju). Lepo je bilo na srednji šoli, zdaj pa grem v Ljubljano na medicino.

V Šentjurju se, odkar deluje ŠKMŠ, vsaj nekaj dogaja, za mlade ni ravno najboljše poskrbljeno, vendar so stvari sigurno boljše kot pred leti. V občinsko politiko se preveč ne poglobljam, ker me ne zanima in nisem obremenjen niti z županom niti s komerkoli.

Andrej Salobir

100% mojster maturant

Pa imamo najboljšega tudi mi, enega izmed peščice najuspešnejših maturantov Sloveniji, ki so dosegli vseh 34 točk. To je Andrej Salobir iz Jelca. Pravi, da je bil nad rezultatom zelo presenečen, celo šokiran, saj takšnega uspeha ni pričakoval, domači pa mu menda sprva sploh niso verjeli. Pa nikakor ne gre za naključno zgodbo o uspehu, kajti Andrej je bil odličen učenec že v osnovni šoli, potem pa je šolanje nadaljeval na I. Gimnaziji v Celju in vedno znova dokazoval, da je zelo sposoben in delaven dijak. Na matura se je začel intenzivneje pripravljati, ko se je zaključil pouk, na dan pa se ni učil več kot dve uri. Na splošno ga mature ni bilo strah, odkrito pa priznava, da ga je najbolj skrbelo za esej pri slovenščini,

toda očitno je bil strah odveč. Po Andrejevem mnenju je matura le še ena izkušnja v življenju, ki ima kot vse ostale tako dobre kot slabe strani. Dobra je predvsem zato, ker je ocenjevanje objektivno in vsi dijaki - maturanti rešujejo enake teste, zoprno pa je to, da se vse skupaj odvije v pičlih dveh tednih. Prav lahko se zgodi, da ima kdo slab dan, ki lahko vpliva na koncentracijo in končni rezultat, za vpis pa štejejo le točke. S slednjimi Andrej ni imel težav, saj so mu s takšnim izkupičkom točk pravzaprav odprta vrata vseh fakultet, sam pa se je vpisal na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer bo študiral angleški in nemški jezik. V jezikih vidi svojo prihodnost, zanima pa ga predvsem prevajalstvo ali morda diplomacija v tujini.

V prostem času se rad ukvarja s surfanjem po internetu, poslušanjem glasbe in gledanjem televizije kot večina njegovih vrstnikov. Letos ga čakajo najdaljše počitnice in seveda jih bo maksimalno izkoristil. Trenutno je na počitniškem delu, potem pa se bo s prijatelji odpravil na morje in poskušal čimbolj uživati. Tako je tudi prav, saj si je te počitnice res zaslužil!!

Maša Kladnik

MK

PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotinška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

foto: Langus

NUDIMO VAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

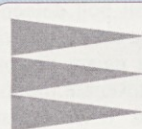
DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 FAKS 03/749-18-78 MOBILTEL 0609/624-091

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drofenikova 16
Tel./fax: (03) 749 09 50

centri selič

centri pozornosti

elektro center
elektroinstalacije

bum center
elektromaterial

modni center
oblačila in obutev

Vse lastnike KARTIC UGODNOSTI 2000 vabimo, da se oglašite v naših trgovinah ELEKTRO BUM in BUM zaradi zamenjave za novo kartico "CENTRI SELIČ - CENTRI POZORNOSTI".

Vse cenjene kupce, ki še nimate omenjene kartice, vabimo, da se pozanimате o ugodnostih.

ELEKTROINSTALACIJE IN TRGOVINA

Anton Selič s.p.

Ul. II. Bataljona 16a,
3230 Šentjur
Tel.: (03) 746 21 00
Fax: (03) 746 21 29

**NAMIZNI
VENTILATOR
AD - 30S**

**STOJEČI
VENTILATOR
AD - 40S**

**DOMOFON
enostanovanjski
10.590,00
dvostanovanjski
12.590,00**

PRODAJA NA OBROKE

Cene veljajo do razprodaje zalog!

Dan potem

Tolo na razprodaji

Prvi stik s Tolom po stečaju je bil kar malo grozljiv: strogi varnostnik Hwarang varnostne službe iz Zreče me je ustavil že pred zaklenjenim vhodom, fotoaparata pa bi mi skoraj zbil iz roke. Komaj sem si izgovoril razgovor z Ratkom Pušnikom, ki se je zgodil na klopci pred vratarnico ob varnostnikovi navzočnosti. Kaj takega se mi vse od zeniških zaporniških dni še ni zgodilo. Zadeva je očitno prekleto resna.

Potem, ko sem se prvi dan razprodaje zaloga začela so je petek 20. julija in bo trajala 2 do 3 tedne - srečal z vodjo varnostne službe g. Durakovićem, naslednji dan pa tudi s pomočnikom stečajnega upravitelja Tomažem Kosom, je bilo pa že čisto prijazno. Lahko sem fotografiral dolgo vrsto čakajočih pred vratarnico, gnečo v skladišču, gospoda pa sta me povabila tudi v bivšo Mišino pisarno in obrazložila, kako zadeve tečejo.

Tomaž Kos: »Prosim, da mojo izjavo pred objavo preverite še pri stečajnem upravitelju

Hramcu. Jaz lahko le povem, kaj se trenutno dogaja, sicer pa se boste morali pogovoriti s stečajnim.

Včeraj smo začeli z razprodajo zaloga, po sklepu stečajnega senata z začetnim 30 do 50 odstotnim popustom. Zanimanje je veliko, samo včeraj smo imeli okrog 2 milijona prometa. Po knjižni evidenci je v tovarni za 59 milijonov SIT gotovih artiklov, za 21 milijonov materiala, imamo tudi že evidentirano vrednost nedokončane proizvodnje, ki jo bodo odkupili Elephanten in Gallus. Zadnja bosta verjetno že naslednji teden odpeljala svoj material in stroje. Trenutno imamo zaposlenih še 19 delavcev, računam pa, da bomo v treh mesecih prišli na ničlo oziroma na posamezne pogodbenice izvajalce. Smo tik pred koncem inventurnega elaborata, zato o zaključni bilanci ali kakršnikoli oceni stečajne mesa ne morem ničesar povedati. Zagotovo pa razprodaje osnovnih sredstev in nepremičnin pred oktobrom ni pričakovati.

Kakšne so možnosti, da Tolo v takšni ali drugačni obliki preživi stečaj?

»Prezgodaj je še reči karkoli bolj določnega. Resnega velikega kupca ni na vidiku, pojavljajo se le manjši interesi za najem poslovnih prostorov. Zaradi krize slovenske obutvene industrije je na tržišču kar veliko tovrstnih strojev, tako da tudi posebno uspešne prodaje ne pričakujem.«

K izjavi g. Kosa je stečajni upravitelj, g. Hramec, le dodal, da je prijetno presenečen nad odzivom kupcev, kar pomeni, da je Tolov program bil dober in je škoda, da ga niso znali pravočasno uspešneje tržiti.

In kakšne so razprodajne cene?

Pokukal sem v vrečko ene gospe, ki je zaradi prekratega paska prišla reklamirat prejšnji dan kupljene moževe sandale. 6000 SIT se mi sploh ni zdelo posebno poceni. Pa še v vrsto pred vratnico se je morala postaviti. Za podobno ceno lahko brez gneče in prerivanja dobite enako ali celo boljše

obutev na Pekovi razprodaji. Ampak stečajna razprodaja ima očitno resne psihološke prednosti.

Zinka Lancner iz Nove vasi, ki je prinesla iz Tola kar štiri vrečke, je povedala: »Res

je gneča, toda se spleča. Ceno so resnično zelo nizke, obutev pa je zelo kvalitetna. Rečem, da je res škoda, da je konec s Tolom. Vzela sem pet parov natikačev, bulerje zase, pa dva para otroških copat. Vse skupaj zneša deset tisočakov. Najmanj dvakrat ceneje je kot v drugih trgovinah. Res se spleča malo »poguzvati«.

F.K.

S koncerta v dobjanski cerkvi

Ana Plemenitaš v počastitev občinskega praznika

Klopi v dobjanski cerkvi so bil že skoraj do kraja polne - poleg dobjanskih občinskih moč župnika Zdolška, so jih zasedli tudi ugledneži s Planine (zdravnik Šmid z ženo, občinski svetnik Luskar...), tudi nekaj Šentjurčanov je bilo opaziti, večinsko pa seveda Dobjani, od tistih enoletnih naprej - ko je stopila pred nas Ana. Vitka postavna mladenka, v elegantni dolgi svetli obleki, dolgi črni lasje..., prava lepotička. Njeno bogato pevsko in glasbeno pot je predstavil občinski svetnik Robi Centrih.

Uvodna Ave Marija ni kazala na najboljšo. Trema je

očitno naredila svoje. Toda naslednje pesmi, v začetku je šlo za znane klasične solo hite, proti koncu pa tudi za bolj sproščeno petje, so bile vse boljše in boljše. Samozavesten nastop, dovolj širok glasovni razpon, dovolj čisti toni, so odlike Ana Plemenitaš, ki so pritegnile poslušalce. Na koncu se je zdelo, da tudi sama uživa ob nastopu. Najmočnejši aplavz je vendarle požela s še vedno popularno Dan ljubezni, ki jo je Ana zapela skupaj s skupino mladih in ob spremljavi s kitaro.

Konec koncerta je bil nekaj posebnega. Pet šopkov za nastopajočo, bi rekel, no naj bo. Malovrhovsko sladkoben županov nagovor s čestitiko je bil skoraj malo preveč, blagoslov ter molitev župnika Zdolška ter skupna Češčena Marija, pa prav gotovo niso spadali h koncertu. Ampak v Dobju je tako in če paše njim, se tudi jaz nimam pravice zmrlovati.

F.K.

Utrinki iz dela DU Šentjur

Na zadnji seji UO Društva upokojencev smo ustanovili komisijo za socialna vprašanja, ki jo bo vodila gospa Vida Zupanc.

Ta od 4. junija dalje vodi tudi telovadbo v prostorih Doma za ostarele Šentjur. V kratkem bomo nabavili aparat za merjenje krvnega tlaka, s katerim bo gospa Zupančeva strokovno ravnala.

Ustanovili smo tudi sekcijo pohodništva, ki jo vodi

Jože Jazbinšek. Z njim smo že bili na Resevni in na Rudnici. Z veseljem smo šli na pot in napolnjeni z energijo smo se vrnili.

Na seji smo tudi soglasno sklenili, da se tokratni sejnini odrečemo v korist onkološkega inštituta v Ljubljani, ki ga pestijo težave zaradi pomanjkanja aparatov za najnujnejša obsevanja bolnikov. Naš skromen prispevek sicer ne bo veliko pomagal, mogoče pa bo vzbudil k pomoči še koga.

Stane Šumej

Borci so za spremembe

O borcih se na teh prostorih že dolgo nič ni zapisalo, zato smo jih v ŠN zaprosili za nekaj besed o njihovih dejavnostih. Pogovarjali smo se s predsednikom Krajevne organizacije Zveze združenj borcev in udeležencev narodno osvobodilne vojne Šentjur, Antonom Rijavcem.

Pod šentjursko KO, ki trenutno šteje nekaj preko 110 članov in simpatizerjev, sodijo območja obeh šentjurskih KS, Blagovne, Dramelj in Kalobja. Vsa skupaj so del skupne območne organizacije, ki ji predseduje Stane Kozjan in ki obsega področje UE Šentjur. Slednja.

Med borci po besedah g. Rijavca že nekaj časa tli ideja, da bi na državnem nivoju združili in racionalizirali delovanje vseh veteranskih organizacij, saj imajo bivši teritorialci in policisti iz časa osamosvojitvene vojne ločene organizacije. Eden pomembnejših razlogov za

tovrstno razmišljanje je tudi osip članstva zaradi visoke starosti.

Šentjurski borci so zadovoljni s sodelovanjem s KS, pa tudi na območni ravni so zadovoljni z Občino. Takoj po slovenski osamosvojitvi je bila njihova organizacija zapostavljena, ob pomoči Združene liste pa so težave uspešno prebrodili, tako da sedaj delujejo normalno.

Kot eno izmed težav je g. Rijavec izpostavil težave pri vzdrževanju in obnovi spominskih plošč na domovih. Stanje je boljše pri spomenikih, pohvalil pa je vodstvo KS

Blagovna, ki dobro skrbi za partizansko bolnišnico Zima.

Šentjurski borci se srečujejo na rednih letnih srečanjih, obnemogle in bolne članke pa obiskujejo tudi na domovih. Poleg izleta na Konjiško so se letos v okviru OO udeležili proslave ob 60. obletnici ustanovitve Kozjanskega odreda v Krškem in slovesnosti na Svetini. Seveda se udeležujejo tudi komemoracij v domačih krajih, prispevali pa bodo tudi pri skorajšnji obnovi partizanske bolnice Javoršica pri Loki.

br

Predstavljamo šentjurske doktorje znanosti

Dr. Želimir Dobovišek

zaslužni profesor fakultete za strojništvo v Mariboru

Doboviški so stara šentjurska družina z rodovnikom, ki menda sega v 16. stoletje. Nekaj več otipljivih podatkov je iz novejšega časa, tudi po zaslugi stoletnice njihove gostilne Pri Kazlerju (leta 1937), ki je stala pod župnijsko cerkvijo Sv. Jurija in je bila daleč naokoli poznana kot furmanska postaja za drameljske in ponkovske vinarje in sadjarje. Oče dr. Želimirja Doboviška, dr. Rudolf Dobovišek - znan celjski advokat in politik - je bil narodni poslanec Mačkove seljačke stranke, predvsem pa ga je slovenska gledališka javnost poznala kot avtorja zelo popularnih veseloiger. Junija 1941 je bila cela družina izseljena v Paračino v Srbiji. Po vojni, predvsem zaradi revolucionarnih političnih razmer, očetu dr. Rudolfu Dobovišku niso dovolili opravljati advokature, zato ga starejši Šentjurčani poznajo predvsem kot vnetega režiserja amaterske gledališke sekcije, ki je bila v letih do 1961 zelo uspešna. Po očetovi smrti so gostilna in ostala poslopja ter del zemljišča prešli v tuje roke. Ostala je le še, pod obzidje cerkve stisnjena, hiša, kamor je hodil Želimir dolga leta na letne počitnice k svojim staršem, po materini smrti pa je postal tudi njen lastnik.

Kljub temu, da je živel več kot dve desetletji v Sarajevu, zadnjih 20 let pa v Mariboru in je v Šentjur prihajal le v poletnih mesecih ali ob vikendih, se počuti kot pravi Šentjurčan.

G. Dobovišek, kje in kako se je začela vaša pot skozi strojniško stroko?

»V izgnanstvu, v Paračini. Maturiral sem v Kruševcu leta 1943. Po maturi sem se zaposlil v tekstilni tovarni "Teokarević". Delal sem v električni centrali in si pridobival znanja iz parnih kotlov, turbin in ostalih strojev. Po osvoboditvi Paračine sem se novembra 1944 pridružil NOV in bil v začetku leta 1945 poslan na šolanje v Rusijo, na

Leningrajsko letalsko tehnično akademijo, ki je takrat bila preseljena v Sibirijo, po koncu vojne pa v Rigo (Latvija). Leta 1947 sem se vrnil in postal učitelj na vojaški tehnični šoli v Rajlovcu pri Sarajevu, še isto leto pa poslan na študij na Fakulteto za strojništvo v Ljubljani, kjer sem

diplomiral leta 1953. Po diplomi in šestmesečnem izpopolnjevanju v Nemčiji sem spet dobil delo v vojaški letalski industriji v Sarajevu. Tam sem tudi navezal tesne stike s tamkajšnjo Fakulteto za strojništvo, kjer sem leta 1960 postal honorarni asistent, pet let kasneje pa tudi docent. Leta 1965 se mi je po dolgi prizadevanjih končno le uspelo demobilizirati. V letih '67 in '68 sem bil na podiplomskem študiju v Ameriki, kjer sem magistriral na Univerzi Wisconsin. Doktorsko disertacijo s področja reševanja problemov neravnomernosti vbrizgavanja goriva pri dizelskih motorjih sem opravil leta 1972 pri znanem profesorju na Tehnični univerzi v Gradcu, akademiku dr. Antonu Pischingerju. Nato sem bil do odhoda v Maribor izredni in redni profesor na Fakulteti za strojništvo v Sarajevu in tudi prodekan sarajevskega oddelka te fakultete. To je bil čas izredno tesnih in zelo koristnih sodelovanj z industrijo, zlasti s Famosom in drugo motorno industrijo v Jugoslaviji. S pomočjo sredstev mednarodnega projekta "Emisija polutantov pri zgorevanju kapljice dizelskega goriva", ki ga je financirala ameriška agencija za zaščito okolja smo postavili odlično opremljen laboratorij, verjetno najboljši takrat v Jugoslaviji, ki mi je zelo veliko pomenil še leta potem, ko sem bil že v Mariboru.

V Slovenijo sem se vrnil skorajda po naključju. Na enem od mnogih srečanj predstavnikov jugoslovanskih fakultet za strojništvo v Arandelovcu sem imel skupno sobo s kolegom prof. dr. Antonom Jezernikom iz Višje tehnične šole v Mariboru in ta me je povabil v Maribor. Tri leta sem se vozil na predavanja v Maribor. V Sarajevu sem vztrajal predvsem zaradi že prej omenjenega laboratorija. Leta 1980 smo se z družino dokončno preselili v Maribor, tudi na vztrajanje vodstva TAM-a, ki je poznalo moje razvojno delo v tovarni dizelskih motorjev Famos, v tovarni Rikard Benčić na Reki in v drugih tovarnah industrije motorjev v Jugoslaviji. Moram priznati, da je bila odločitev, da se vrnem v Slovenijo, prav gotovo ena mojih najboljših in najpomembnejših. Mariborska Visoka tehnična šola je počasi prerasla v Fakulteto za strojništvo. Bil sem predstojnik inštituta in katedre za energetiko in procesno strojništvo vse do leta 1994, ko sem se upokojil.

Medtem je laboratorij za motorje v okviru inštituta dobil svoje prostore, nabavljena je bila moderna oprema, okrepil se je z mladimi strokovnimi kadri in je tako opravljal mnoge razvojne raziskave. Seveda brez obilne pomoči domače motorne industrije in večjega števila tujih

Pridruževanje EU je očitno nujna. Če ne bomo zraven, če nam zaprejo meje, bo imela naša predelovalna industrija težave. Vsekakor je bolje, da se odpremo in se vežemo na napredne industrijsko razvite države, kot pa da bi tiščali v osamo.

sponzorjev ne bi bila mogoča ustanovitev laboratorija, kakor tudi ne njegov nadaljnji razvoj ter širitev. Po upokojitvi nikakor ne kradem bogu čas. Na fakulteti sem vsak dan od 9. do 13. ure. Tam imam še vedno svojo pisarno, sodelujem v posameznih projektih, pripravljam referate, predstavim, sem v komisijah za magistrature, doktorate... Skratka živim in delam z mlado generacijo strojnikov, tudi mojih naslednikov, ki me imajo še vedno v časih, kar me osebno povsem zadovoljuje in tudi pomlajuje. Imam tudi zelo dobre odnose z vsemi svojimi kolegi na vseh štirih fakultetah tehničnih znanosti v Mariboru.

Zanimivo je, da imamo v Šentjurju skoraj izključno le doktorje strojniških znanosti. In to praviloma iz Univerze v Mariboru, mislim, da štiri od šestih. Ali to pomeni inflacijo doktorskih nazivov?

»Ne, ne bi tako rekel. Gre bolj za posledico krize slovenske industrije, zlasti gigantov (Tama, Litostroja...), ki ni v stanju absorbirati razpoložljive

strojniške inteligence. Najposobnejšim študentom tako ostane delo na fakulteti kot najobetavnejša perspektiva, sam visokošolski sistem pa je takšen, da je doktorski naslov več ali manj pričakovana stopnička pri napredovanju, predvsem tistih talentiranih in pridnih mladih kadrih. Povsem drugače je na primer v Nemčiji, kjer mora doktorant v industrijo in se šele potem vrne na univerzo, seveda, če se primerno izkaže in ga na univerzo povabijo. To, da prihajajo šentjurski doktorji znanosti večinoma iz mariborske univerze, nikakor ne povežem z našo domnevno nižjo ravni študija, pa čeprav je jasno, da je mariborska univerza mlada institucija, ki si šele ustvarja kadre in tehnične pogoje, vendar ima nekaj zelo dobro opremljenih laboratorijev ter vrsto zelo kvalitetnih strokovnjakov, znanstvenikov, poznanih in priznanih tudi izven naših meja, ki znajo izbrati pravilno temo doktorske disertacije in usmerjati mlade raziskovalce pri njihovem raziskovalnem delu.

Ste imeli oziroma imate stike s šentjursko industrijo?

»Z Alposom ne. S Tovarno traktorjev Štore pa je kmalu po prihodu v Maribor steklo sodelovanje. Na povabilo in po zaslugi tedanjega direktorja Slavka Plevnika je bilo sodelovanje z našim laboratorijem zelo uspešno in koristno vse do ukinitev tovarne.

Imate strojniki definiran največji problem motorjev z notranjim izgorevanjem na pragu 21. stoletja?

»Po mojem mnenju so to emisije škodljivih snovi pri izgorevanju, tudi ogljikovega dioksida, ki je trenutno nerešljiv problem pri izgorevanju sedanjih ogljikovodikovih goriv. Pri avtomobilih je rešitev verjetno v pogonskem agregatu z direktno pretvorbo energije, vodik pa bi bil najprimernejše gorivo. V zvezi s tem gorivom pa obstoja še vrsta težav, ki se bodo reševale še dolgo v zvezi z pridobivanjem in uporabo na motorjih.

Kakšna je pravzaprav perspektiva slovenskega strojništva z ozirom na to, da nam industrijski giganti z lastnimi razvojnimi programi praviloma propadajo, po drugi strani pa nam grozi vdor evropske in svetovne tehnologije? Kaj v tem smislu pomeni pridruževanje Slovenije EU?

»Mislim, da lahko govorim o trenutni krizi strojništva; velikih naročnikov naših projektov je v resnici manj, vendar zanimanje mladine za tehnične poklice ponovno narašča. Danes bi vsi bili družboslovci. Iluzorno bi bilo, da bi v Sloveniji razmišljali o lastni avtomobilski industriji, toda nesporno imamo pri nas tudi firme, ki se še kako

zanimajo za strojniška znanstvena dognanja, na primer Lek in Gorenje, v bližnji prihodnosti pa bo prav gotovo prišlo do gospodarskih združevanj in tudi do firm, ki bodo iskale naše znanje. In moram reči, da tega imamo; na renomiranem razvojnem inštitutu AVL v Gradcu, kakor tudi v podjetjih v Sloveniji zlahka najde delo veliko naših diplomantov strojnikov.

Pridruževanje EU je očitno nujna. Če ne bomo zraven, če nam zaprejo meje, bo imela naša predelovalna industrija težave. Vsekakor je bolje, da se odpremo in se vežemo na napredne industrijsko razvite države, kot pa da bi tiščali v osamo. V gospodarskem smislu pa verjetno ni druge alternative. Slovenija je nujno vezana na izvoz, ta pa je predvsem usmerjen v EU in to pod ugodnimi pogoji definirani s celo vrsto sporazumov, ki omogočajo konkurenčnost naših proizvodov na tem zahtevnem in odprtem trgu. Tudi raziskovalno in pedagoško smo z raznimi projekti, ki so pogosto financirani od EU, povezani z njimi, kar je še posebej važno za našo nadaljnjo vzgojo in tudi perspektivo mladih kadrov, kar zlasti velja za tehnično področje. V sociološkem pogledu je verjetno drugače, toda to že ni več moje področje. Osebnostno verjamem, da bo tudi v EU možno ohraniti svojo nacionalno identiteto.

Dolga leta ste delali in živeli v Bosni, na jugu, kot pravimo. Se Vam zdi, da smo Slovenci res bistveno drugačni? Kakšne so vaše izkušnje s »tujino« in kako ste sprejeli razpad Jugoslavije?

»Vsekakor je naša miselnost drugačna, drugačni sta naša mentaliteta in kultura. Razpad Jugoslavije je logična posledica te različnosti. Sarajeva nisem doživljal kot tujino, preživel sem tam lep del svojega življenja, tam imam še vedno najboljše prijatelje. Ne, kot Slovenec nisem nikoli imel težav, niti v službi in še manj privatno. Vsekakor zdaj v Mariboru in tudi v Šentjurju živim bolj izolirano in manj družabno, kot sem živel v Bosni. Kljub temu pa sploh ne obžalujem, da sem se vrnil v Slovenijo. Tu sem res doma.«

Kaj Vas veže na Šentjur? Ljudje, mladostni spomini, hiša...? Bi živeli v Šentjurju?

»Mladostnih spominov na Šentjur nimam, poznam le nekaj družin: Jazbečeve, Plevnikove, Lesnikove, Zdolškove in družino Košak, sedanje lastnike gostilne Pri Kajzlerju. Skratka, s Šentjurjem nimam globljih čustvenih povezav. Moj krog, moje življenje je v Mariboru, na fakulteti, med študenti, kolegi, zato tudi ne razmišljam o tem, da bi se preselil. Pa tudi domača hiša je stara, vlažna komaj

Vpreteklosti smo premalo naredili na osveščanju prebivalstva v zvezi z zaščito okolja in problematiko ravnanja z odpadki, kar se nam sedaj maščuje. Ljudje ne zaupajo stroki

uporabna v toplih poletnih mesecih.«

Potem prav gotovo tudi niste pripravljeni ocenjevati današnjega šentjurskega družbenega, gospodarskega ali političnega utripa?

»Seveda ne. Rečem le lahko, kar vidim, to pa je, da se Šentjur lepo razvija, da je kulturno in športno pester, o socialni ali politični plati pa že ne morem več govoriti. Župana poznam na videz, vem, da so krščanski demokrati že desetletje čvrsto na oblasti, kaj pa to pomeni za razvoj, pa bi že težko kaj rekel. Morda le to, da je razvoj odvisen bolj od ljudi kot od politike.«

Ali to pomeni, da Vas politika ne zanima?

»To ne. Spremljam dogajanja. Tudi razvojno sem bil v toku svojega delovanja na fakulteti zelo povezan z problematiko zaščite okolja na področju motornih vozil, kar me zanima tudi danes. Seveda se temu pridružuje še problematika ravnanja z odpadki in težave, ki se pojavljajo v zvezi z neosnovano in neutemeljeno reakcijo ljudi. V preteklosti smo premalo naredili na osveščanju prebivalstva v zvezi z zaščito okolja in problematiko ravnanja z odpadki, kar se nam sedaj maščuje. Ljudje ne zaupajo stroki.«

Kaj menite o vlogi Cerkev v slovenski družbi?

»Brez dvoma se njena pozicija krepi. Cerkev je vedno imela velik vpliv na družbo, tudi na politiko

in temu se tudi danes prav gotovo ne bo odpovedala.«

Pa vendar, čeprav ste zelo vitalni, ste s svojimi 77 leti krepko prekoricali statistično moško življenjsko dobo, kar verjetno pomeni, da tudi razmišljate o smrti, o tem, kaj bo potem?

»Sploh ne. Enostavno nimam časa za kaj takega. Ne skrbi me lastno zdravje, ne razmišljam o smrti in se je tudi ne bojim. Sicer pa skrbim za kondicijo, vsak dan telovadim, hodim peš v službo, smučam, do nedavnega sem tudi veliko hodil v hribe...«

Kaj je smisel človekovega življenja?

»Delo in ustvarjanje. V življenju je najpomembnejše najti pravo delo, pravi poklic, da delo ni le sredstvo za preživetje.«

Vaši hobiji?

»Nimam jih. Včasih sem igral na klavir, harmoniko, danes še rad zavijem v opero. Moderna dramatika ali glasba mi nič več ne pomenita, ne morem se navdušiti za slovensko moderno literaturo in poezijo. Še vedno pa cenim naše klasike. Šentjurska zgodovina me vsekakor zanima in vestno spremljam ustvarjanje prof. Igorja Grdine in ostalih šentjurskih kulturnikov. Če le morem se z velikim veseljem udeležujem kulturnih večerov v šentjurski knjižnici, ki so vedno na visokem nivoju. Rad vzamem v roke svetovne uspešnice, za katere v preteklosti nikoli nisem našel časa. Tale knjiga, ki jo trenutno berem, »Zelena milja« Stephena Kinga, me prav navdušuje.«

In če bi hoteli opredeliti svoj odnos do najpomembnejših dilem današnjega sveta, bi te bile?

»Nič ne bom rekel. Morda skrb za okolje? In seveda pomen strojniških znanosti pri varovanju te dobrine. Nekaj o tem pa sem že prej povedal pri odgovorih na vaša vprašanja.«

Hvala za pogovor!

F.K.

Visok življenjski jubilej

Ana Košak upihnila 90 svečk

Ana Košak se je rodila 3. julija 1911 v Olimju. Leta 1931 se je poročila na Rudnico. Pri moževem bratu sta bila šest let na prevzitu, potem pa sta kupila majhno domačijo na Preskočini pri

Za praznik ji je posebno pozornost namenila tudi Krajevna skupnost Šentjur okolica. Na njenem domu sta jo obiskali Cvetka Verk in Milena Recko. V imenu KS sta ji čestitali in ji izročili skromno darilo.

Šentjurju. Na domačiji je bilo možno pridelati tudi hrano za eno kravico. Rodilo se je šest otrok, pet fantov in eno dekle. Z možem sta trdo delala, prodala sta kar največ pridelkov, družina pa je živela zelo skromno. Med drugo svetovno vojno so s hrano podpirali tudi partizane.

Na domu je ostala hčerka, ki sedaj tudi skrbi za Ano. Danes ima 10 vnukov in 16 pravnukov. Še vedno opravlja nekatera gospodinjinska dela: kuha,

peče potico, lika perilo... Pravi, da za delo zunaj več ni. Veliko bere in posluša radio. Sveže informacije prenaša na člane družine.

V zadnjih desetih letih je nekajkrat iskala pomoč pri zdravniku. Nekaj je bilo prehodnih boleznih in tudi zlomov. Bili so tudi hudi časi. Ko je pred 20 leti padla z lestve, je mislila, da bo umrla. Kot zanimivost pove, da se 90 let dočaka z uživanjem preproste hrane in pijače, pijem velike količine čaja ter s stalnim gibanjem in trdim delom. Rada se spominja časov, ko sta skupaj z možem, s katerim sta se dobro razumela, hodila na delo v gorco. Sedaj si najbolj želi, da bi se vnuki poročili in da bi bila hiša polna otrok.

Spoštovana Ana Košak, želimo Vam še na mnoga zdrava leta!

Cvetka Verk

Šentjurske novice ocenjujejo vrtove naših gostiln

Šumijo vrtovi šentjurski

Da, poletje je tu! In kaj je lepšega, kot se po celodnevem garanju ali pa tudi zabušavanju podati v gostilno. Na pivo, sok ali kakšno drugo osvežitev in potešitev, da ne boste rekli, da reklamiramo alkohol. Seveda ob toplem vremenu gostje radi posedijo zunaj, na zraku. Tokratni odpravi Šentjurskih novic sta skušali zabeležiti utripe na vrtovih naših gostiln. Glede na to, kakšne oslarije že ocenjujemo, lahko v prihodnjih nekaj številkah pričakujete ocene betona na katerem stojijo stoli šentjurskih gostiln, ali pa ocene senc, ki vsak šesti petek v mesecu od 12. do poldneva padajo na umivalnik v ženskih WC-jih šentjurskih gostiln.

Hotel Žonta

Trojka ŠN se je neko soboto po utrjujočem peturnem košarkarskem maratonu montirala na vrtu Žonte ob desetih zvečer. Da, najprej smo si naročili pivo. In to kar rdečega, saj je Žonta eden redkih lokalov na Šentjurskem, ki redno drži v teh krajih osovražene žabarske pivovarje (ki pa to niso več, hehehe, op.).

Žonta

Po pogasitvi najhujše žeje smo končno normalno zadihali, spregovorili in se razgledali. Na diskretno osvetljenem vrtu je bila zasedena polovica miz. Večina gostov je bilo šentjurčanov, po naglasu sodeč pa tudi nekaj migrantov. Sam vrt je izredno prijeten. Grmičevje zastira pogled na cesto in najbrž tudi pomaga oblažiti hrup avtomobilov, ki jih skoraj ni slišati. Podnevi za senco skrbijo veliki dežniki, ponoči pa skušajo obiskovalce očarati prižgane sveče na mizah.

Ob petkih in sobotah so seveda v Žonti skorajda redne ohceti, obletnice in podobne veselice. Tudi vroča julijska sobota, dobro leto dni po tem, ko še mnogi ne morejo verjeti, da ni bilo konec sveta, ni bila nobena izjema. Sicer ni šlo za fešto »na mrtvo«, je pa bilo v dvorani, s katere se pride na vrt, kar nekaj osebkov, predvsem ženskega spola. Dame, ki so imele po predvidevanjih vsevedne ekipe ŠN najbrž obletnico, so veselo poplesavale po zvokih »en mož muzike«. Ko je mojster začel trobiti dalmatinske šlagerje, skoraj nismo mogli, da ne bi potočili solze sreče in odsanjali na morje. Smrk. Ambient je bil skoraj identičen, manjkale so samo bejbe v kratkih kijklah in kopalkah z obveznima večernima kepicama sladoleda v rokah... Ja, Šentjur vendarle ni Jadran...

Sicer pa je postrežba v Žonti na nivoju. Kot se za hotel in tri zvezdice seveda tudi spodobi. Cene (pivo 320 SIT) so za odtенок višje kot

drugod, a vendarle sprejemljive. Njihov vrt je primeren za srečanja v dvojce, troje ali seveda več. Ni ravno prostor, kamor bi se ga ljudje hodili zapijati, je pa takorekoč idealen za pečenje, utrjevanje omajanih zvez, sklepanje novih poznanstev in poslov... Vse bolj pa hotel postaja družabno središče šentjurčanov.

Gostišče Bohorč

Pri Bohorču imajo pravzaprav tri vrtove. Poleg zimskega, tudi dva (po)letna. Prvi je s petimi mizami podaljšek zimskega, drugi pa v lepem vremenu razširi dogajanje izza legendarnega šanka. Zaradi deževnega vremena se udarna ekipa ŠN ni več uspela konsolidirati, tako da se je v kislem, prej aprilskem kot julijskem vremenu, k Bohorču podal en sam osebek.

Vrt na južni strani je idealen za debatiranje. Pogled se odpira na športni park, mimo pa pelje tudi glavna šentjurska avenija, kar pa ni ravno idealno, saj je hrup s ceste lahko tudi moteč.

Omenjeni del vrta bi lahko skupaj s šankom poimenovali tudi šentjursko tiskovno središče. Zainteresirana javnost lahko izve marsikaj. Kdo je in ni s kom, kaj je novega v politiki, športu, Zgornjem trgu... Prava mala družabna kronika in rojstni kraj marsikatero novice in govorce!

Če smo pri Žontinem vrtu zapisali, da je primeren za obisk v paru, se na severni strani Bohorča bolj zadržujejo osebki v enoje, seveda združeni v razne klope. Gasilci, tenisači, nogometaši, pevci, menedžerji...

Tisti, ki pa jim tovrstna gostilniška scena ni povšeči, pa se lahko zadovoljijo v zimskem vrtu in na njegovem bolj umirjenem podaljšku. Skratka, za vse okuse...

Pop rock caffe

V bistvu gre primarno za popoldansko-nočni lokal, ki pa je s svojo novo pridobitvijo - vrtom, k sebi zvalil tudi ad hoc zbrano moštvo ŠN. Posedli smo se za lične mizice, ki jim družbo dela prava pravcata palma. Na zeleno pobarvanem nekdanjem plesišču (na njem so pred kakšnimi dvajsetimi leti videospot posneli fantje legendarnega

dolenjskega cvičkarja Lojzeta Slaka) smo bili edini gostje.

Kojci je pridrvela simpatična natakariča s »češkoslovaško« fluorescentno blond frizuro. Na našo žalost punca (kasneje jo je skupinica mladeničev, ki je prišla na pivo, naslavljalja po imenu Fani, njeni prav tako simpatični kolegici, ki je prišla pomagat, pa je bojda ime Marjana) ni bila preveč zgovorna, nas je pa povsem korektno in prijazno postregla.

Uživali smo v zahajajočem soncu in prečudovitem razgledu na naše prelepo mesto Šentjur. V božjem miru, kar je zagotovo ena izmed največjih prednosti lovske koč. Na žalost pa je ta odlična lokacija vendarle ravno toliko oddaljena iz centra, da ne more računati na slučajne goste.

Smuk, Dramlje

Nekaj dni kasneje se je naša odisejada nadaljevala. Ob prihodu v Dramlje pred Smuka se nam najprej utrne solza nostalgije, ko je polovica gverilskega tima ŠN uzrla junaka risanke Palček Smuk, ki ga je gledala pred slabimi 20 leti na takrat še (edini) Televiziji Ljubljana. No, resnici na ljubo, je tej polovici šla ta risanka vedno na živce, ker bi raje gledala Toma in Jerryja in nekaj zdravega karikiranega nasilja, Smuk pa je vedno bil tako odurno sladkast in prijazen, da je vedno bilo potrebno imeti injekcijo insulina na dosegu roke. Za vsak

Smuk

primer. Ob tem razmišljanju se nam utrne misel, ali je gostilna Smuk sploh kaj plačala za dovoljenje za uporabo tega lika. Če ni, potem zelo hudo krši zakon o avtorskih pravicah.

Smukov vrt bil je prazen in ob obilici gigantskih vprašajev, ki so se ob tem pojavili nad našimi glavami, smo se zavedli dejstva, da je pravzaprav sredi ob 13., kar pomeni, da so vsi delovni ljudje do vratu v delu. Kar nas je

pravzaprav razveselilo, saj to pomeni, da Slovenija le ni na Balkanu. Namreč tisti, ki so kaj potovali po bivših bratskih republikah, vedo, da so tam razni kafiči in kafane non stop polno zasedene ne glede na uro in dan. Polni so tako ob petkih ob polnoči kot ob ponedeljkih ob 10^h zjutraj, ko bi narod moral služiti svojo vsakdanjo plesnivo skorjo kruha, ki bi bila tako tanka, da bi se videlo skozenjo. Ampak ne, narod poseda po prepolnih gostilnah in vsi lepo uživajo v brezdelju iz katerega imajo vsi po vrsti doktorske disertacije. Kako njihov sistem potem sploh deluje, se sprašujete? Vidite, to se je spraševala moja malenkost in ko sem o tem pobaral nekaj domačinov, so se enoglasno strinjali, da sistem ne deluje, nato pa se posvetili nazaj svojim kavicam in sokom ter se pri tem nastavliali vročemu poopoldanskemu soncu... Ta možnost popolnega flegmatičnega ignoriranja kričevih logičnih nepravilnosti me je pri bivših južnih bratih vedno neverjetno fascinirala.

No, da se vrnem Smuku. Dejstvo 1: imajo vrt. Dejstvo 2: vrt ima stole in mize, kar je zelo bistra poteza. O gostih, kot že rečeno, ni bilo ne duha ne sluha, le natakara se je nemudoma materializirala in še hitreje postregla. Vrt je strateško lociran v zelo seksi senci, stoli pa dovolj udobni, da so mi hemeroidi dali mir. Tudi pijača je bila zelo znosnih cen, pravzaprav celo kanček ceneje kot druge. Odlično. Kaj več pa si človek na vrtu niti ne more zaželeti, zato smo takoj, ko smo želodce presenetili z ledeno mrzlimi pijačami, pobrali šila in kopita.

Urbanček, Trnovec

Ker se nam je tale stavba med potjo nazaj v

Urbanček

Šentjur dobesedno metala na cesto, smo se je usmili in zavili še na njeno parkirišče. Vrt ni niti približno tako seksi kot tisti pri Smuku, ampak vseeno je čisto OK. Ko sva sedla na stole, so se moji hemeroidi sicer takoj začeli nekaj pritoževati in vlagati amandmaje, ampak sem jih, kot kakšen izkušen politik, ignoriral na takšen način, da se jim je zazdelo, kot da se z njihovimi problemi zelo predano ukvarjam (z drugimi besedami: nekajkrat sem se presedel na stolu). Natakara ni bilo od nikoder in minute so se prav nazarensko počasi vlekle tja v neskončnost in naprej. Vendar mi je čakanje krajšal pogled na mulca pri sosednji mizici, ki

je hotel z dolgo slamico, ki jo je prejel skupaj s sokom, posesati muho, ki je nič hudega sluteča tekala preko mize. Še posebej zanimive so bile grimase studa in odpora na obrazu njegove mame, ko je opazovala to početje njenega malega sončeca.

Čeprav agente ŠN krasi legendarna strpnost in objektivnost in vesoljno razumevanje do drugače mislečih, je tudi našega potrpljenja bilo kmalu konec. Žeja je pritiskala na naša grla in sušila naša uboga telesa, zato smo se v paniki pred najhujšo možno smrtjo (dehidracijo) le odpravili iskati natakara. Slednja je ležerno slonela na šanku in verjetno štela muhe. Ne, saj se šalimo, ni štela muh. Nimamo pojma, kaj je počela, dejstvo pa je, da ji je bil letni vrt bolj španska vas. Ampak nič zato, dehidraciji smo uspešno pobegnili, pa čeprav je bil kup svetlih krajcarjev za manjšo porcijo tekočine večji od kupa krajcarjev, ki smo ga pustili pri Smuku. Pred odhodom je moja malenkost uživala še v začudenem pogledu gostje, ki se je kot kura glisti čudila dejstvu, da je dobila svojo cocacolo v kozarcu, na katerem je z veliki mastnimi črkami pisalo Jägermeister.

Gostilna Janez, Ponikva

Zadnja postaja je bila gostilna Janez na Ponikvi. Zgodovina tega lokala nam je seveda bolj ali manj neznana in, prav imate, v tem trenutku bolj ali manj nepomembna. Toda spomnim se, da smo pred leti, ko je bil lokal svečano in drago obnovljen, enkrat šli tja na malce bolj ugledno in razkošno večerjo. Takrat je bila natakara mlado dekle, ki se je izkazalo za precej neizkušeno. Za polovico stvari, ki smo jih želeli naročiti, ni vedela, ali jih sploh imajo, zato je kot ping pong žogica vsakih nekaj sekund skakala v kuhinjo spraševati, ali imajo to in ono. Po vseh teh peripetijah si je nisem niti upal povprašati po imenu, saj ga verjetno ne bi vedela in bi šla v kuhinjo po kakšen osebni dokument, s pomočjo katerega bi izvedela svoje ime in spol. Punci je bilo ob vsem tem bilo seveda nerodno, zato je, verjetno, da ne bi bila več videti, kot da nima pojma, kaj se dogaja v njeni lastni gostilni, raje samozavestno zanikala, da nimajo določene vrste vina. Ko je šef to slišal, jo je promptno, zelo diplomatsko, poslal nazaj v kuhinjo, nam pa se jel na vse mile viže opravičevati in nam prinesel zeleno vino.

Pravzaprav nepomembna epizoda, ki pa je lep primer tega, kako vpliv okolice slej ko prej načne še tako ugledno in visokokulturno gostilniško ali hotelirsko dejavnost, ki je locirana v kraju čigar prebivalci niso vajeni takšnih establišmentov. Predstavljajte si to

nekako tako kot hišo v naravi. Dokler v njej živijo ljudje in skrbijo zanje, je hiša lepa in oh in sploh. Ko pa ljudje hišo zapustijo na ta ali on način, pa narava hišo počasi požre, jo asimilira vase in hiša se stopi z okolico tako zelo, da je na pogled ni več moč ločiti od okolice. To nekako se zgodi z raznimi gostišči in gostilnami v

Pri Janezu

šentjurski občini, ki bi radi bili na nekakšnem višjem kulturnem nivoju. Enostavno ne gre, kajti okoliška mentaliteta se nekako infiltrira v zidove takšnih ustanov in njihove visokoteleče načrte slej kot prej sfizijo in že po dobrih dveh letih tam koncertira npr. kakšen Stavros, Kalember ali Ivana Banfič, najbolj pa gredo v promet pivo in šilca, za hrano pa je na voljo le še kakšna enolončnica in morda pica.

Ta teorija se je ob ponovnem obisku tega lokala nekaj let kasneje samo potrdila. Namreč, letni vrt je bil popolnoma umazan. Družbo so nam delali cigaretni ogorki, ki so bili razmetani po vrtu, in ostale smeti, recimo nekaj, za kar nismo vedeli, ali so jagode kosmulje, ali pa zelo zelo velike jagode ribeza, ali pa morda križanca med njima, jagode joste. Ob vsem tem nas je takoj minilo, da bi si morda naročili kakšen golaž ali pico, ki sta bila oglaševana na deski pred stopnicami. Očitno je to vse, kar je ostalo od nekoč dolgega jedilnega lista vseh mogočih in nemogočih dobrot (priznamo, nismo šli preverjat v notranjost, ali je voljo še kaj več). No, ampak vse le ni bilo tako brezupno, zakaj v bližini miz, samo meter stran, je bilo poleg vhoda naslonjeno zelo staro omelo, kar pomeni, da je nekdo verjetno imel namen enkrat v bližnji prihodnosti počistiti letni vrt. Ali pa je bilo vse skupaj (umazani letni vrt in naslonjeno omelo v bližini) morda kakšna zelo abstraktna umetniška instalacija, katere poante naši plehki ob zvokih Avsenikov in cerkvenih zvonov vzgajani možgani niso uspeli dojeti. Kdo ve. Hitro smo srknili hladen sok, ki je med vso to odisejo verjetno že bil prepričan, da se sprehaja po severnem tečaju in pri plačevanju zaman čakali, kdaj bomo dobili račun. Nismo ga.

Anita Koleča: Dnevnik

Ni me povozil avto

Četrtek, 28. junij

Tako enostavno je bilo reči ja. Toda že tisti trenutek mi je bilo jasno, da bom zopet v časovni stiski in da mi bo pisanje dnevnika čisto lepo odveč. Nikoli ga nisem pisala. No pač, v tistih zgodnje najstniških letih sem res, neke med

prvim in šestnajstim dnev - toliko dni sem namreč beležila dogajanje svojega trpečega otroštva, napisala tudi takole: »Upam, da me povozijo avto.« Potem sedem vrst nič in: »Ni me povozil avto.«

Zvečer se na Ipavčevem vrtu zbere družbica kakih tridesetih ljudi. Predstavljena bo zamisel novega šentjurskega občinskega priznanja. Svetnikov, z izjemo Tatjane, Ludvika in mene, ni. Njih se seveda to ne tiče. Priznanja bodo delili, zato, ker jih morajo in ne zato, ker jih hočejo. Prelep poletni večer. Tatjana pove nekaj o zgodovini nastajanja priznanja, Peter razloži zakaj ptica, zakaj Ipavčeva in zakaj steklena. Prefinjenost, enostavnost, lepota v svetlobi, ki z ugašanjem dneva postaja vedno lepša. Peter ima nocoj trideset let. Uživaj!

Ponedeljek, 2. julij

Zala praznuje rojstni dan. Okrasimo našo uto, Mare zakuri v kaminu, mala pa nestrno pričakuje svoje prijateljice. Ko je bila še mlajša, smo naredili vrtno zabavo, na katero so prišli starši in njihovi veliki in mali otroci, sedaj pa je sama odločila, da bo povabila samo svoje sošolke in prijateljico z ulice, ker je pač to njena zabava. Dan je čudovit. Male smrkije čebļajo, rišejo, plešejo, malo se celo skregajo in dovolijo mi, da jim pokažem, kako smo se mi igrali OE. Še znam: OE, brez gibanja, brez smejanja, z eno roko... Potem sladoleđ in tortica in prva mamica pokliče, zato postavimo uro za odhod domov.

Zvečer, kot že nekaj večerov zapored, berem PASTI GLOBALIZACIJE. Knjiga, za katero je dr. Mencinger zapisal, da je bleščeča, a obenem grozljiva razprava o gospodarskih dogajanjih v svetu. »Ko jo boste prebrali,« pravi, »si boste morda celo zaželeli, da je ne bi.«

Berem: »Petina vseh, ki bodo iskali zaposlitev, naj bi bilo dovolj za proizvodnjo vseh izdelkov in visoko vrednotenih storitev, ki si jih svetovna družba lahko privoši. Teh 20 % bo s tem aktivno sodelovalo v življenju, pridobivanju in trošenju - vseeno v kateri državi. Kakšen odstotek bo morda še prišel zraven, recimo z dobro dediščino.«

Zala ima sedem let.

Sreda, 4. julij

V službo pridem nekaj pred osmo. V II. nadstropju stare občine je že nekaj časa zelo pusto. Pisarne so prazne, inšpektorji so večinoma v Celju ali na terenu, še tajnice

nimajo več. Kljub temu, da se nismo kaj dosti videvali, mi tole ni prav nič všeč. Že tako sem morala popolnoma preklopiti, ko sem začela delati v Šentjurju. Navajena konfrontacije mnenj, sodelovanja, posvetovanja, teamskega dela, potem pa naenkrat čisto sama. Zato so bili moji »sodelavci« pač sosede inšpektorji. Sedaj pa še tega ni več.

Ob petih popoldne imamo sestanek Izvršnega odbora Zveze kulturnih društev, nato pa še skupščino. Ludvik prinaša nove stole na oder kulturnega doma, kjer pripravimo delovno omizje. Sama sem skeptična glede udeležbe. Društva so v juliju že na dopustu, pa še lep sončen dan je. Le komu se še ljubi sestankovati!

Ob 18. uri in pet minut so na odru zasedeni skoraj vsi stoli, od 21 društev jih je svoje predstavnike na skupščino poslalo 17. Več kot odlično. Eni bolj, drugi manj zanimivo predstavijo svoje delo. Niso pretirano kritični glede denarja, čeprav ga seveda nimajo dovolj. Nekaj slabe volje je pri mladini, ki je prepričana, da iz investicijskega tolarja ne bodo dobili nič zato, ker zganjajo svojo kulturo.

Čisto zares upam, da bo novih, drugačnih in svežih idej, ki jih prinaša generacija X, vedno več v institucijah uradne kulture. Vse preveč proračunskega denarja vrtimo po enakih kolutih.

Četrtek, 5. julij

Že drugi teden smo »izbeglice«. Doma prenavljamo obe kopalnici, zato se vsak večer vozimo v Dobje, na vikend in zjutraj nazaj domov, potem pa v službo. Tole za stabilnost mojega bioritma ni posebej dobro. Rešujeta me starša, ki ostajata v hiši in »pedenata« delavce in nas. Za nameček imam še avto v popravilu, zato grem domov peš. Super je! Pozdravljam ljudi, ki mi mahajo iz avtomobilov. Za vse nisem ravno prepričana, če jih poznam, ampak vseeno dvigam roko. Že tako imam probleme, ker slabo vidim in marsikoga čisto nehoti spregledam.

Premišlujem, kaj bi me še lahko pripravilo do tega, da bi hodila peš v službo. Najbolje bo, da se začnem zavzemati za pobiranje parkirnine. Res čudno, da si v Resevni tega še niso domislili. Zjutraj je na njihovem parkirišču za trgovino pravi kaos. Vsi rinemo v dostavne avtomobile, se obračamo in bentimo samo zato, da smo lepo pospravljeni tik pred vhodom v svoje urade. Ko poslušam, kakšno jezo in ogorčenje je Ljubljčanom pripravila Vika z odlokom o lisicah in pajkih, si poskušam predstavljati, kako bi to bilo v Šentjurju.

Doma me čaka fotografija mojega avta, zraven pa položnica za 15 jurjev, če plačam takoj. Pri kosilo vsi robantimo čez policijo, ki tako ne zna drugega kot postavljati radarje. Deda ponovno pogreje zgodbo, kako ga še povohali niso, ko mu je avto stolkel pobegli

voznik, kje, da bi ga še iskali. Matevžu je bilo jasno, da bom skozi Novo vas enkrat padla, ker da tam vedno stojijo, oma pa je sploh najbolj ogorčena. Res sem jezna, v zadnjem tednu je to že druga kazen.

Zvečer mi Mira in Blanka predlagata, naj policajem pošljem račun za vodenje proslave ob dnevu slovenske policije. Potem pa lahko lepo kompenziram obveznosti. Poslovni punci.

Petek, 6. julij

Zbudim se ob petih zjutraj. Zbudijo me Hribovi tovarnjaki, ki vsako jutro odhajajo v tem času. Potem ne morem zaspiti. Premišlujem o tem, kako bi lahko imeli v Šentjurju to in ono, pa nimamo. In zakaj nimamo? Odgovor je vedno enak: ker nimamo pravih ljudi. Kakšne pol ure premlevam in se jezim nase in na svojo nemoč spreminjati svet. Potem vzamem v roke knjigo. »Napočil je prelomni čas globalnih razsežnosti, saj namesto vzpona in blaginje vsakdan večine človeštva vse očitneje določata propad, ekološko uničenje in kulturna degradacija.«

Pozno popoldne se vozimo proti morju. Ker je morala Jožica še k svojemu bratu na hrvaški strani meje, izberemo pot preko Karlovca. Ko je avtocesta mimo, nas na ovinkasti cesti spremljajo napis posrečenih imen vasi. Tako se peljemo tudi skozi Rim. Vsakih petsto metrov stojijo vabila v obliki sveže ponudbe »janjetine, jela sa žara, grill,...« Nihče v strnjeni koloni vozil se ne ustavi. Le za koga imajo toliko gostiln?

Opazujemo traso bodoče avtoceste, ki bo Zagreb povezala z Reko. Z Maretom ugotavljava, da imajo preklemano težak teren: po hriboviti in gozdni Liki in po Gorskem Kotarju bo velik del ceste potekal po viaduktih in skozi tunele. Uf, sosede, težka bo!

Na eni od cestninskih postaj nam porinejo v roke lično knjižico. V njej se v sedmih jezikih norčujejo iz svojih napak, mimogrede pa natrosijo še nekaj informativnih podatkov. Prav posrečeno. Pri nas bi takšen EPP naletel na silovito zgražanje moralno neoporečnih in polpolnih Slovenceľinov.

Sobota, 7. julij

Ura je pol dveh zjutraj. Še vedno sedimo na terasi, komentiramo, se smejemo in besede zalivamo z vrbničko žlahtino. Z druge strani zaliva se sliši »...jaz pa ti, pa židana marelja....« Na Krku so skoraj sami Slovenci in tudi v najbolj glasni oštariji ob morju igra slovenski duo. Za svoje rojake.

PASTI GLOBALIZACIJE sem pustila doma. Če ne bom mogla zaspiti, bom raje pritegnila s tistima dvema: »Jaz pa ti, pa židan parazol...«

Predstavljamo šentjurske literate

RADE VUČKOVAC

Iz Veričev poleg Banja Luke je Radeta življenjska pot, z diplomom srednje kovinske šole, privedla v Slovenijo, kjer od leta 1985 dela v Velenju. Pesmi je pisal že kot otrok, v tem desetletju redno sodeluje na srečanjih pesnikov drugih narodnosti, ki živijo v Sloveniji, z verzi pa se predstavlja v glasilih teh manifestacij pod patronatom Sklada RS za ljubitelje kulturnih dejavnosti. Njegova globoko občutena ter vsebinsko in izrazno polna poezija je našla pot v književni almanah te skupine drugih narodnosti - Susjed tvojega brijega (1998). Maja 2000 je izdal svojo prvo samostojno pesniško zbirko v dvojezični obliki Ranjeni pločnici. V Šentjurju se je ustalil in si osnoval družino, se v novo okolje odlično vživel in v njem vsestransko uveljavil (povzeto iz zbornika Z besedami 2 in zbirke Ranjeni pločnici).

Prva tema, o kateri je potekal najin pogovor, je bil njegov prihod v Slovenijo. Pravzaprav je po končani srednji šoli šel iskat delo in ni nameraval ostati. Leto kasneje je bilo v Klasju v Celju, kjer je delal,

srečanje, tam pa je spoznal Darinko, svojo življenjsko sopotnico. Leta 1990 se jima je rodila hčera Hana, leta '92 sin Marko, s poroko pa sta se zavezala drug drugemu 1996. Darinka je bila tista, ki je izvedela za natečaj Zveze kulturnih organizacij Slovenije. Rade se je prijavil in od takrat sodeluje na vsakoletnih srečanjih.

Kako poteka vaš vsakdan?

Čisto običajno; služba, sprehodi, otroci, časopis... Šentjurske novice preberem, zdijo se mi kvalitetnejše od Šentjurčana, ker so pač v določenih stvareh drugačne in dovolj kritične. Kdor ne opiše stvari takšnih, kot se mu v resnici zdijo, naj sploh ne piše.

Sicer pa me politika bolj malo zanima, kar odražajo najbrž tudi moje pesmi. Veliko raje prebiram razne literarne revije.

Moje naslednje vprašanje je ravno to, kaj berete in kateri avtorji so vam pri srcu?

Prebral sem vse od Dostojevskega. Če preberš Dostojevskega, si prebral vse. V njegovih romanih je filozofija, poezija, psihologija, življenjske stvari. Človek pa mora biti v določenem obdobju, da ga bere, tam nekje po

20. letu je bil zame tak čas. Všeč so mi še Hesse, Andrić, Singer, od poezije Lejević, V. Popa, Lorca, Miljković... Glede filozofije tudi jaz menim, da je znanost vseh znanosti, je tista, ki te popelje v fazo globokega razmišljanja. Bral sem Nietzscheja, Schopenhauerja, Seneca, ... Če ne bereš, ne moreš kvalitetno pisati, moraš ostati v stiku, da lahko vedno najdeš besede.

Kakšno je vaše mnenje o šentjurskem literarnem zborniku?

To, da je sploh začel izhajati, je super! Prej nismo vedeli drug za drugega, zdaj smo se našli. Veliko ljudi, ki jih sicer ne b.i. spoznaš na tak način. Všeč mi je, da število pesnikov kar raste, vsako leto jih več pride na plano. Pa tudi za očiten napredek gre. Zagotovo je zadnji zbornik kvalitetnejši od prejšnjega.

Katera je tista splošna tema, ki karakterizira vaše pesmi?

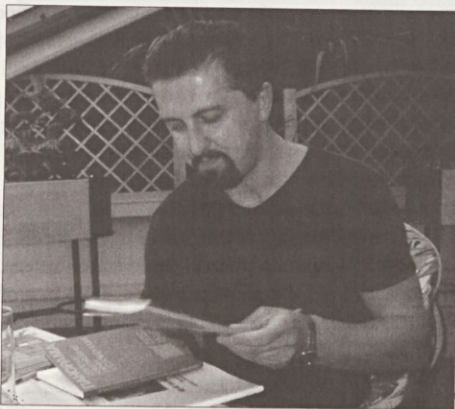
Zanima me tisti čas od rojstva pa do smrti. Vse odhaja, mineva, gre. In nič ne moreš proti temu. Kot otrok sem mislil, da ne bom nikoli umrl. Zdaj vem. Toda, kaj je čas? Kje smo mi v času? Poezija je pravzaprav edina, ki se na nek način lahko bori s časom.

Kako bi opisali svoje pesmi?

Raje imam, da se s tem ukvarjajo drugi. Opus od otroštva pa do zdaj se spreminja. Lahko bi rekel, da so zdaj bolj filozofske, bolj metafizične.

Kako vaše pesmi nastanejo?

Nastanejo naenkrat. Pesem napišem in jo pustim. Šele naslednji dan jo pregledam in popravim. Tako se

da veliko narediti. Zelo čudno je to, da lahko pesem pušči in potem s časom spreminjaš; zdi se, kot bi bila živa!

Predolgo pa pesmi le ne smejo stati. Najbolje je, da se takoj objavi, da se človek odreši preteklega časa in gre naprej. Zakaj človek se spreminja in zamenja obdobje.

Še nekaj besed o pesnikih in pesništvu...

Mislim, da je povezava med otroštvom in odraslostjo najpomembnejša za poezijo. Takrat bi se moral pesnik prestaviti naprej, prestopiti pred prag

drugih in drugačnih tem, drugje iskati in najti inspiracijo.

Edino pesnik vidi kamenje, reko, ..., kot bi bili živi. Mrtvim stvarim vdihnem življenje. Človek mora imeti dobro srce. Mora obdržati lepe spomine na otroštvo, četudi niso bili vsi lepi, da lahko gre prosto naprej. Za opažanje sveta okrog sebe moraš imeti neko ljubezen. Srce je pomembno in ne izgled. Sam nikoli nisem izbiral družbe; vedno sem se družil z navadnimi.

Kakšne so po vašem mnenju razlike med žensko in moško poezijo?

Ženska poezija je večinoma nežnejša, večkrat ljubezenska. Zame so moške pesmi tiste, ki so močne. Napišeš tako, kot je v resnici. Ničesar ne obžaluješ, za ničemer ne jokaš. Mene je na primer zelo pretresla očetova smrt. V pesmi »Ko je umrl oče«, ni nič izmišljenega, le opis, kako je resnično bilo. Bil sem star 13 let in takrat se je vse na nek način porušilo. Žalost sem dojemal kot nekakšen sram, da nimam več očeta, ki je na nek način simbol družine.

O smrti na splošno...

Smrt je vedno prisotna. Poezijo označujeta ravno življenje in smrt, eno nič bolj kot drugo. Smrti se je potrebno zavedati, tako šele zares spoštuješ življenje. In jaz spoštujem življenje; tudi skozi pesmi, ki govorijo o tem minevanju. Poezija je kot šah - nima konca. Če bi poezije bilo kdaj konec, se s tem nihče več ne bi ukvarjal. Tako pa ni dveh pesnikov na svetu, ki bi si bila enaka, in ni dveh pesmi, ki bi si bili podobni. Edino poezija je morda tista, ki se lahko kosa s smrtjo in jo premaguje. Ker ostaja vedno, v smislu, da je čas o katerem govori, ustavljen. Pesem živi in pri tem je smrt nemočna.

Pišete v materinščini. Ste se kdaj poskušali v slovenščini?

KAD JE UMRO OTAC

Kad je umro otac
gorjele su svijeće u kući
ljudi su sjedili oko škrinje
ja sam mislio da će
odjednom ustati
i pozvati me sebi
bilo me je sram
da je otac umro
nekako sam čekao
da sve brzo prođe
sahrana je trajala dugo
od tada sam nekako
zamrzio popač
inilo mi se kao da jedva
čeka
da oca zagru zemljom
kuća je postala drugačija
njegove sjenke kružile su
sobama
hodao sam onim mjestima
gdje me je vodio
izjedala me praznina i zavis
stalno sam gledao
mjesto gdje je ležao
dosta smo stvari odnijeli iz
kuće
otac je ostao sakriven
negdje izpod poda.

DJEVOJKA IZ ZIDA

Svake se noći javlja
u mraku sakrivena.

Oči joj svetle,
miris čudan.

Djevojka,
zalutala u sobama,
skrivena u zidovima.

U bijeloj haljini
dugačkim rukama
češlja crnu kosu
raspletenu do poda.

Kad bi je htjeli dodirnuti,
pobegla bi u hladne zidove,
ostavivši samo osmijeh
aroban,
lijep kao slika.

Svake noći se javlja,
u noćnoj vlazi skrivena.
Oči joj suzne,
miris čudan.

KRIVCI

*Kad smo ubili pticu
krvavim mislima,
noge su rekly,
da su krive ruke.*

*Kad smo pojeli pticu
požudnim ustima,
zubi su rekly,
da su krive oči.*

*V materinščini pišem
zato, ker sem za to
enostavno bolj sposoben.
Strah bi me bilo pisati v
slovenščini, saj je*

*igranje z jezikom
izredno nevarno. Ni
pošteno, da človek piše v
tujem jeziku, če ni
zagotovo prepričan, da je
tako bolje.*

*Domotožja pa ni; le
spomini ostanejo. Kdor
pozabi na svoj rojstni kraj,*

ne bo znal ceniti drugega. Sicer pa Šentjur nemalo

*spominja na moj kraj; je majhen in vsi se poznamo...
Tu se počutim prav domače. Saj ptica je ptica, ista tu
kot tam.*

*V Sloveniji mi je všeč. Napišeš lahko, da sem bil že
dvakrat na Triglavu!*

*Glede književnikov po izobrazbi in kritikov...
Gledanje skozi in preko izobrazbe se opazi. V tem
smislu so izobraženi nesvobodni. Mi pa smo,
nasprotno, v boljšem položaju. Lažje gledamo skozi
srce in dušo, lažje pišemo o svetu, kot ga resnično
vidimo sami. Kritiki pa tudi morajo biti. Kritike si
prebereš, pri čemer moraš ostati neprizadet, ne sme te
ustaviti na poti naprej in ne sme te prevzeti.*

*Zame je največja potrditev oz. dokaz, da sem uspel v
pisanju, da sem bil uvrščen v izbor srbske poezije v*

*Sloveniji nasploh oz. zadnjih tridesetih let v Panorami
srpske književne reči u Sloveniji, katere promocija bo
septembra letos v Ljubljani.*

Počasi sva zaključila najin pogovor v senci na vrtu šentjurskega hotela. Rade mi je na nek način dal elan za lastno ustvarjanje. Zelo pozitiven človek je, ki ga velikokrat inspirirajo tudi ljudje, ki ga obkrožajo. Pravi, da ga bolečina drugih prizadene; želi si, da bi bili vsi srečni. Tako piše o naravi, ljubezni, življenju, smrti, pač odvisno od razpoloženja. Enkrat si srečen, drugič pa ne... Najlepša hvala za pogovor in še veliko večnih pesmi.

E.K.

Šentjursko poletje 2001**Jerca Mrzel očarala**

Večer z našo znano igralko in pevko Jerco Mrzel je bil tisto pravo: aplavzi, ki jih je požela, so bili spontani in zasluženi.

Vrt Ipavčeve hiše je bil v petek, 13. julija, nekaj takega, kar smo si nekoč predstavljali pod pojmom »Ipavčevi dnevi«: izjemno prijeten poletni večer, napolnjen z atraktivno in zabavno kulturo. Na vrtu bi se sicer še našlo prostora vsaj za dvajset obiskovalcev, kljub temu pa lahko rečem, da je bil obisk zadovoljiv. Bežen pogled na poslušalce je pokazal nekoliko drugačno strukturo; standardno »knjižniško ekipo«, ki je bila precej zreducirana, je popestrila, lahko rečem, kar množica mlajših obiskovalcev, vseh kulturniških kategorij. Gotovo nas je bilo preko petdeset.

Jerca je že kar na začetku pokazala, da je izvenserijska: ni nagovorila občinstva, temveč mogočno stoletno lipo, v katere zavetju smo bili, pa zgodovinsko Ipavčevo hišo in kraj, ki jo je gostil; pač tiste, ki so »doživljali« srečne in nesrečne dni naše zgodovine. Tudi njena prva pesem »Slovenka sem« je nakazala to njeno drugačnost. Nato je sledil pravi Prešernov literarni večer. Odpela je veliko Prešernovih najbolj znanih pesmi, jih recitirala, komentirala, igrala, aktualizirala... Prešeren je iz njenih ust zaživel drugače. Pesmi, ki jih več ali manj vsi poznamo na izust, so v njeni izvedbi povedale presenetljivo veliko tega, kar navadni smrtniki spregledamo. Dobra je bila. Ob odlični glasbeni spremljavi pianista Emila Glavnika se je njena predstava iztekla v dogodek, ki smo ga spremljali odprtih ust. Le, da je bilo morda za poletni večer za kanec preveč tistih najbolj zamorjenih Prešernovih stihov. Seveda pa se ni omejila le na Prešerna, mimogrede je obdelala vso slovensko zgodovino, literarno in politično, od Trubarja, ljubljanske škofijske knjižnice, ki je menda brez slovenskih knjig, do »žalostnega« junijskega referenduma. Da so Prešerna pokopali za pokopališkim zidom, kjer je bilo mesto samomorilcem in podobnim prestopnikom, in so ga šele nekaj let kasneje umestili na uglednejši prostor, sem slišal prvič. Torej le ni naša šentjurska posebnost, da smo zagledani v davno preteklost in da veličino (Ipavcev...) spoznamo šele potem, ko je vse že zdavnaj mimo (sicer pa primerjava ni najboljša, saj so nekateri Ipavci bili slavni že za časa svojega življenja).

Mene, po aplavzu sodeč pa tudi večino navzočih, je Jerca bolj očarala z drugim delom svojega programa: s slovenskimi šansoni, uglasbljenima Pavčku, Ježku,... Čeprav se Jerca ne more pohvaliti ravno s kristalno čistim glasom (tu in tam je rahlo zaškripalo), toda kljub svojim letom, je učinkovala temperamentno, mladostno, celo tu in tam tudi razposajeno. Vsekakor je njen nastop pomenil izjemno prijetno obogatitev Šentjurskega poletja 2001.

F.K.

Roparski napad pri Ponikvi

V soboto, 23. junija, je enajst članov, med njimi tudi dve dekleti, konjeniškega kluba iz Slovenske Bistrice, potovalo na konjih iz Bistrice mimo Loč, Ponikve, Šentjurja (Jakob), Štor v Žiče in Dražo vas.

Turistični delavci in učenci OŠ Ponikva so konjenikom pripravili nepričakovano presenečenje. V lutrski hosti so jih namreč čakali grahovski roparji. Poskušali so oropati nič hudega sluteče popotnike, vendar so jim priskočili na pomoč vitezi iz ponkovške graščine in jih rešili pred napadalci. Pred konjenike sta stopila grof in grofica v spremstvu dvornih dam, jih izprašala vse mogoče in predstavila kratko zgodovino Ponikve. Izvedeli so, kam potujejo, kakšno opremo imajo, kako se konji prehranjujejo, negujejo in jim za spomin podarili darilo - lastni izdelek.

V grahovške roparje, grofa in grofico ter spremstvo so bili maskirani tretješolci. Ideja

se je porodila učiteljici Ireni Zevnik, ki je tudi pripravila ustrezen tekst. Obleke, lesene meče in konje pa so si izdelali kar sami. Konjenico so nato spustili naprej, ta pa jim je v pozdrav trikrat zavriskala.

Tako so obudili spomin na resnične dogodke izpred več sto let, ko so popotnike, ki so prihajali na Ponikvo, v kraju Grahovže (gozd med Dolgo Goro in Ponikvo) napadli roparji in jim odvzeli vredno blago. Na samem kraju dogodka se je zbrala velika množica ljudi, ki so si z zanimanjem ogledali ta dogodek.

Marko L.

Andraž

*Predragi Andraž, moj vnuček si ti,
se babica tebe vedno razveseli.
Tvoje modre očke, odkrito srce,
to brez besed vse mi pove.*

*Si dober, odkrit in vedno pošten,
iskren kot si ti, morda ni noben.
Ko nežno pogledaš in spregovoriš,*

največje veselje meni storiš.

*Sploh ti ne veš, kako rada te imam,
vse na tem svetu zate jaz dam.
Želim si le eno - da vedno tako
bi srčece tvoje zvesto bilo.*

E. Camloh

Po poti blaženega A. M. Slomška

Dan državnosti je na Ponikvi minil v znamenju romanja po poteh blaženega škofa A. M. Slomška.

Organizirajo ga občine Vojnik, Slovenske Konjice in Šentjur. Romarji so ob osmi uri krenili iz Nove Cerkve, v Žički kartuziji so se jim pridružili drugi romarji, nato so skupaj po krajšem počitku ter okrepčilu nadaljevali proti Ponikvi.

Pri gasilskem domu na Ponikvi je občina Šentjur za romarje pripravila malico, za pijačo pa je bilo treba plačati, saj je morala Občina tudi nekaj zaslužiti.

Popotnike je na poti grelo močno sonce, tako da so na Slom prišli vsi prepoteni, ožgani in rdeči. V kulturnem programu, ki ga je povezovala ga. Irena Zevnik, so nastopili rogisti iz Nove Cerkve, MPZ Sonček iz Ponikve, pevci in pevke iz Tepanja, Vojnika, Luč in citarka iz Konjic. Govoril je šentjurski župan Malovrh, ki je tudi sam prehodil del poti. V svojem govoru je opisal zgodovino Slovencev od pradavnine do osamosvojitvenih dni.

Sledila je maša, ki jo je daroval mariborski škof, dr. Franc Kramberger. Somaševala sta domača župnika, g. Herman in g. Bohorč ter drugi duhovniki.

Da pa romarji in obiskovalci ne bi bili lačni in žejni, je poskrbel domači gostilničar Vovk. Na stojnici TOD Ponikva in v Slomškovi hiši pa so si lahko romarji kupili spominke.

M. L.

Upokojenci na Rudnici

Na dan državnosti smo se šentjurski upokojenci odločili, da prehodimo vsaj delček naše lepe domovine. Petnajst pohodnikov se nas je z avtomobili odpeljalo do Loke pri Žusmu, od koder smo se odpravili peš na Rudnico. Razen vodnika Jožeta, še nihče od nas ni stopil na vrh tega 550 m visokega hriba. Hodili smo po gozdni poti, uživali v naravi in v lepih razgledih. Po dveh urah smo bili na vrhu te res prelepe in redko naseljene gozdne planote. Ustavili smo se pri Košaku, kjer so nas prijazno sprejeli in pogostili z vinčkom in pecivom. Naša tajnica Milica je ugotovila, da je mlada gospodinja zelo podobna svoji mami, ki je bila zelo lepa, pa nas je mlada gosa poučila, da je treba prisegati le na lepoto srca in ne telesa, s čemer smo se kar vsi strinjali. Zanimiva je bila tudi pripoved gospodarja o zgodovini Rudnice. Že zdavnaj je bila naseljena, saj so pri gradnji ceste tam našli stare kovance in druge zgodovinske predmete.

Imeli smo se res lepo, predsednik Stane nam je večkrat zaigral na ustno harmoniko, pripovedovali smo si šale, obujali spomine in se napolnjeni z novo energijo vrnili domov.

Marija

Poletna šola v naravi

Četrtošolci iz Blagovne, Dramelj, Ponikve in Šentjurja so prvi julijski teden preživel v poletni šoli v naravi v hotelskem naselju Katoro pri Umagu. Teden dni so se spoznavali in družili med sabo, učili večšin plavanja, tekmovali v plesu, igrah v vodi in na kopnem ter izbrali tudi miss in mistra.

Prvi dan so imeli največ problemov s spanjem, saj so po pripovedih nekaterih igrali »šnaps« vse do poznih jutranjih ur. Drugi dan pa so že dopoldan z resnim delom začeli tudi plavalni učitelji. Kar nekaj negodovanja je bilo glede temperature vode, ki se je otrokom zdela bistveno nižja od uradno izmerjenih povprečnih 24 C. Meritve so opravljali otroci ob pomoči biologinje, gospe Marije Šušlec. V ponedeljek so se mladi nadebudneži že navsezgodaj začeli pogovarjati o večernem tekmovalstvu za najlepšo in najlepšega letošnje šole v naravi. Kandidature za dekleta in fante so bile v korist slednjih, saj se je prijaviло 30 učencev in 29 učenek. Torek je bil že dobro utečen: po zajtrku tri ure plavanja, med katerim je bilo še nekaj biologije, nato kosilo, po kosilu nekaj počitka, čemur so sledile nove tri ure plavanja, nato priprava na večerjo in po večerji tekmovalstvo plesnih parov. V sredo so se že začeli pojavljati znaki utrujenosti, saj je bilo na plaži slišati vse manj hvale, kdo je prebedel večji del noči. Pri bolj pridnih se je že pokazal napredek v znanju plavanja, zvečer so otroci tekmovali še v zabavnih igrah v vodi, tako da razredniki in dežurni učitelji niso imeli problemov, ko je bilo treba pospremiti otroke v posteljo.

Četrtek je bil rezerviran še za zadnje popravke v plavalni tehniki, zvečer pa še skok po nakupih v Umag in vožnja z staro ribiško barkačo do Kanegre in nazaj. Najbolj iskana »roba« na umaških stojnicah so bile zračne pištole kitajske izdelave, ki so za strelivo uporabljale plastične kroglice. Vendar pa so jih razgreti fantje do odhoda domov morali deponirati pri svojih učiteljicah. Sicer pa, roko na srce, so bile te ne pretirano nevarne igrače prav vabljive, saj je tudi kakšni razredničarki zadržala roka in je pištolo preizkusila na nogi nič hudega slutečega plavalnega učitelja. Na srečo pa do kakšnih resnejših posledic ni prišlo. Dan pred odhodom domov je otroke čakalo še preverjanje znanja plavanja, pred spanjem pa zaključni večer s podelitvijo diplom in priznanj. Vsi pa so, nekateri bolj naglas, drugi bolj potih, komaj čakali odhoda domov; otroci zato, da zopet vidijo domači kraj in svoje bližnje, učitelji pa na izgubljanje kilogramov, ki so se čez teden nabrali ob okusni samopostrežni hotelski prehrani. V sobotnih jutranjih urah pa se je že resnično vsem mudilo z zajtrka, saj so bili trije avtobusi že pripravljeni za odhod proti slovenski meji in nato proti domačim kozjanskim hribom.

Jernej Jančič

Drugo (K)lupnanje na Planini

Zmagali Šentjurčani in Drameljčanke

Prvo julijsko soboto je na Planini potekalo drugo (K)lupnanje, ki se ga je udeležilo 14 košarkarskih in štiri odbojarske ekipe. Zmagi sta odšli v Šentjur in Dramlje. Številne obiskovalce je navdušila akrobatska skupin Fliers, zvečer pa smo spremljali koncerte skupin Posodi mi jurja, MI 2 in Crossroads.

Fantje so se na šolskem igrišču pomerili v košarkarskem turnirju, največ znanja pa je pokazala šentjurska ekipa Brummy bar (nekdanji Bistro Life), za katero so igrali Grajzl, Leskovšek.... Drugi so bili Drzni in lepi iz Rogatca, tretja pa ekipa Laškega.

Štiri ženske ekipe so se sočasno pomerile v odbojki v bližnji šolski telovadnici. Najuspešnejše so bile Drameljčanke, pred ekipama Klumpa in Oldtajmerk. Sledenje so svojo nagrado za tretje mesto prepuštile mlajšim kolegicam iz Slivnice, ki so sicer bile četrte.

V popoldanskih urah je s svojimi vražjimi zabijanji sapo jemala akrobatska skupina Fliers iz Trbovelj. Zvečer je najprej nastopila skupina Posodi mi jurja, ki je navdušila predvsem z odličnim preigravanjem po večini rock uspešnic. Glavni

zvezdniki večera so bili Mi2, ki so s Črtico, Toplicami, Teto Estero in predvsem legendarnim Gudekom več sto glav publike spravili v delirij. Kot zadnja je nastopila zasedba starih rockerskih mačkov, Crossroads.

Prireditev je v vseh pogledih uspeła. Organizacija je potekala brez vsakršnih težav, po besedah

predsednika Marka Vouka pa so zelo zadovoljni tudi klumpovci. V bližnji prihodnosti bodo pomagali pri organizaciji malonogometnega turnirja in planinske turistične nedelje. Ob oktobrskem martinovanju pripravljajo presenečenje, sicer pa se redno zbirajo v njihovi mladinski sobi.

L. H.

Ninina stran

Osmošolci o svoji bivši šoli, učiteljih in še čem

Urša Krizman iz OŠ Hruševce:

Ko zaključiš osnovno šolanje, si v oblakih, lahko si oddahneš... Po kakšnem tednu pa ugotoviš, da so počitnice brez prijateljev dolgočasne. Potem te začnejo obletavati grozne misli, da bi šel še enkrat v šolo in se tepel med odmori, kot to počno tretješolci, se igral v igralnem koticu, če se spustimo malo nižje. Pa pustimo nostalgijo, raje pogledajmo, kaj bivši učenci, mislijo o svoji šoli, učiteljih, kaj je bilo lepo in kaj ni bilo v redu, če bi šli še enkrat v "svojo" šolo in podobno, kaj bi spremenili, če bi ravnateljevali na "svoji" šoli?

Ne, v hruševsko šolo ne bi več šla, raje bi bila v šentjurski. Najboljša učiteljica mi je bila Mateja Šumej, ker se je veliko ukvarjala z nami. Nikoli nisem marala učiteljice telovadbe. Zdi se mi, da se nam Milena Slemenšek ni znala

približati, pri njej si bil le številka, vedno je imela cel kup pripomb. Velikokrat telovadbe sploh nismo imeli, ker enostavno ni prišla k uri. Tudi Marije Arbajter nisem marala, ni bila pravična. Če bi mi bilo dano, da bi bila ravnateljica, bi bolj upoštevala želje učencev. Naš ravnatelj je bil bolj naklonjen nižji stopnji. Imali so cel kup nekih izletov in ekskurzij, pa še pust so praznovali, mi smo pa imeli pouk. Glede učiteljskega zbora naše šole pa menim, da bi se lahko malo bolj potrudili za učence; razen pedagoginje, ta je super.

Boštjan Jager iz OŠ Hruševce

Ne bi šel še enkrat na našo šolo. Raje bi šel v Celje - boljša družba, več rockerjev. Od učiteljev nisem maral Cvetke Leskovšek. Preveč se je drla, včasih je kar šla iz razreda. Zelo zanimiva učiteljica je bila Jožica Leban. Pri njej sem skoraj vsako uro dobil »ustnega«, pa me vseeno ni sovražila. Če bi bil ravnatelj, bi najprej izboljšal računalniško učilnico, saj je na internetu cel kup podatkov. Pa urnik bi tudi malo »zglihu«, da ne bi imeli en dan samo štirih ure, drug dan pa sedem. Glede zahtevnosti menim, da si je vsak sam kriv, če se ne uči. Pri nas so učitelji na koncu večinoma »šenkali« dvojke. Marija Vok je naredila ravno obratno: ko smo popravljali za višjo oceno, nam je sestavila zelo težak test. Drugače menim, da so nas na naši šoli držali preveč na kratko. Ravnatelj niti ni tako slab, zamenjal bi učitelja telovadbe, Poldeta Tanška. Včasih nas je zmerjal. Glede učenja pa: dal nam je žoge, pa je bilo.

Amadeja Tisel iz OŠ Franja Malgaja

Ne, ne bi šla še enkrat nazaj v šolo, čeprav je bilo med odmori zanimivo. Naj učiteljica mi je bila Milena Gajšek. Pravično je ocenjevala, ne glede na obnašanje med odmori in na igrišču in na zabavah... samo znanje. Med učitelje, ki jih nisem marala, sodi Barbara Oprešnik. Ko je prišla je bila super, potem pa se je vse skupaj poslabšalo. V razredu si je poiskala ljubljence in tem je

Sabina Kmpolšek iz OŠ Franja Malgaja

raven zabave, kot so kvizi... Kljub temu pa nas je veliko naučila. Med negativne učitelje ne morem postaviti nikogar. Ugotovila sem, da pravzaprav nihče ni bil tako slab, da bi si zaslužil naziv najslabši učitelj. Če bi bila ravnateljica, bi zahtevala, da bi učitelji ocenjevali izključno znanje. Marsikdo te oceni na podlagi oblačil ali priimka,... mnogim se dogajajo krivice, glede ocen pa se je zelo težko pritoževati, ker vsi najbolj verjamejo učitelju. Uvedla bi tudi več prostih dni, izletov in ekskurzij... Drugače pa menim, da je bila naša šola zanimiva, ravno prav zapečena, če se izrazim kot kuharski mojster.

Lea Zgonec iz OŠ Dramlje

V drameljsko šolo bi se vrnila predvsem zaradi prijateljev. Naj učiteljica Vida Verščaj je poučevala zemljepis in zgodovino. Koliko ti je kateri predmet pri srcu, je veliko odvisno tudi od učitelja, ki ga poučuje. Za najslabšega učitelja bi se težko opredelila; vsi so bili včasih najslabši in včasih najboljši. Saj se je zgodilo, da je pri urah kateri »mutil« in ga nismo razumeli, potem pa še razlagati ni znal. Kot ravnatelj bi na drameljski šoli ukinila telovadbo. Šesto uro se nikomur ne ljubi »laufat« po vročini. Priredila bi tudi več zabav, da bi se malo sprostili. Drameljska šola je zanimiva, tudi ocenjevanje je pravično. Zgodi se, da kateri učitelj

šlo, ostalim pa slabše. Kot ravnateljica bi izboljšala prehrano. Kosila so včasih obupna, spet drugič kot iz najboljših restavracij. Naj vse skupaj malo uravnotežijo, pa bomo vsi zadovoljni. Uredila bi tudi, da si lahko učenci sami izbirajo, ukinila pa bi popoldanski pouk. Ko sem že pri kritiziranju in hvaljenju, bi pohvalila našega razrednika g. Artnaka, ker nam je uredil super končni izlet.

najboljšim malo pogleda skozi prste. Tudi končni izlet je bil super, tako smo si lahko Bled ogledali tudi z malo drugačne perspektive, kot bi si ga na izletu s starši.

Jasna Simončič iz OŠ Dramlje

Še bi hodila v osnovno šolo. Na naši je bilo sploh super, ker nas ni bilo veliko in smo se med sabo poznali. Najboljša učiteljica mi je bila Vida Verščaj. Med njenimi urami je v razredu vladala disciplina, drugače pa

smo se z njo imeli zelo »fajn«. Učitelj, ki mi je bil najmanj pri srcu je bil raztresen, s celotnim razredom ni najbolje razumel. Kot ravnateljica bi spremenila urnik, preveč je natrpan. Res je, da je v srednji šoli še huje in da se moramo malo pripraviti nanjo, ampak vseeno smo bili še osnovnošolci. Pri eksternih preverjanjih sploh nismo bili opravičeni spraševanja, vse je bilo tako kot vsak drugi teden. Na splošno je bilo veliko zabave, nekateri učitelji bi res morali vstopiti v korak s časom, samo sedaj je vse pozabljeno.

Marko Slemenšek iz OŠ Franja Malgaja

Na to OŠ bi še kar hodil, ker smo se imeli noro. Najboljši učitelj mi je bil Vili Škornik. Telovadbe nas sicer ni poučeval, včasih, ko razrednika ni bilo, je bilo najboljšo. Če povem na kratko, Vili Škornik je faca. Nisem pa maral biologije in z njo tudi

Barbare Oprešnik. Vsakega, ki se ji je zameril je »zajebavala«, tako da niti nisi mogel popraviti ocen, ker je pri spraševanju dajala zelo težka vprašanja. Tudi Natalija Dragar mi ni bila »fajna«. Delala je razlike med odličnjaki in ostalimi. Odličnjakom so vsi učitelji gledali skozi prste. Če bi zamenjal našega ravnatelja bi najprej učiteljem zmanjšal plače, ker nas premalo naučijo, da bi si jih zaslužili. Pod drugo bi zgradil novo telovadnico. Uredil bi tudi šolsko prehrano, saj smo imeli preslabe malice in kosila. Kaj si mislim o šoli? Spraševanja in testov ne mara nihče, na zabave bi pa vsi hodili.

Nina Marot

Odmevi

Zakletost Slivniškega jezera II.

V zvezi z izjavami gospoda Gregorja Moserja v ŠN, dne 22. maja 2001, dajemo naslednja pojasnila:

- RD Voglajna Šentjur se dobro zaveda, da je perspektiva Slivniškega jezera v ekološko omejeni turistični rabi s posebnim poudarkom na ribolovnem turizmu, zato vsako leto vložimo več kot 10.000 kosov krapa, lignja, ščuke, smuča... v skupni teži več kot 5.000 kg in ne samo 500 kg, kot izjavlja gospod Moser. Za slednje imamo vsa dokazila (računi in zdravniška spričevala,...). Se pravi, da z dokupom pokrijemo celotni letni izlov, prirast pa ostaja za ribiško bogatenje jezera,

- ulov 600 kg rib v enem tednu je prav gotovo uspeh in še en dokaz našega več kot uspešnega gospodarjenja s Slivniškim jezerom,

- da v mesecu aprilu oziroma maju ribolov ni najuspešnejši, ve vsak ribič, saj je to čas drsta. Sicer pa je ribolov šport in ne nabava ribjega mesa,

- gospoda Moserja prosimo za podatke, kateri so tisti ribiči, ki polovijo vse ribe za lastne hladilnike in ribnike, da bomo zoper njih lahko ukrepali. Sami teh naduspešnih ribičev namreč ne poznamo,

- o okoriščanju in malverzacijah vodilnih ne bomo odgovarjali, ker bo o tem končno sodbo podalo sodišče.

Upamo, da smo g. Moserju vsaj delno odgovorili in celoviteje informirali bralce ŠN.

Predsednik UO RDV, Maks Stopar

Prejeli smo

V šoli je lahko tudi lepo

Minilo je še eno šolsko leto, zame devetindvajseto. Delo z učenci prinese vsako leto veliko novega, lepega, včasih tudi neprijetnega. Če je razumevanje obojestransko, so odnosi med učenci, učitelji in starši lahko zelo dobri.

V tem letu sem bila razredničarka 5.a razreda v OŠ Hruševce. Imela sem zelo dobre učence. Ker sem jih želela bolje spoznati, sem organizirala več dejavnosti, ki niso vezane na šolo. V mesecu maju, ob mednarodnem dnevu družine, sem z učenci pripravila razredno prireditev, na kateri so nastopali vsi učenci. Z javnim nastopom dobijo učenci več samozvesti, starši so srečni, ko vidijo svojega otroka, kaj zmore, otroci se počutijo pomembne. Vsak otrok ima veliko sposobnosti in talentov, le odkriti jih je treba. Ta prireditev je bila tudi priložnost za dogovor za piknik ob koncu šolskega leta, kar gojijo že od prvega razreda. V razredu je tudi sedem učencev iz Šentruperta in prav tam je bil kraj srečanja. Njihovi starši so ga odlično pripravili, povabili vse starše, otroke, učiteljice, ki so otroke poučevale prejšnja leta, in razredničarko. Celo na može učiteljice niso pozabili. Sprejem je bil iskren, enkraten. Spoznala sem, da ljudje v tem malem romantičnem kraju živijo v iskrenem sožitju. Vse je teklo kot po maslu: od jedi na žaru, domačega peciva, pijač, manjkala ni niti nogometna tekma. Zmagovalci smo bili vsi: otroci, mamice, očete in tudi razredničarka.

Šolsko leto se ni moglo bolje končati kot se je. Bogatejša sem za spoznanje, da so še ljudje, ki jih še ni zasvojil moderni čas. Iskrena hvala, še posebej družinam: Ajdnik, Jecl, Gračner, Horjak, Pertinač, Tuhtar in obema družinama Zajc iz Šentruperta.

Staršem želim toplo poletje, otrokom pa čim bolj brezskrbne počitnice.

Cvetka Leskovec

Kotiček za zdravje

Migrena

Simptomi migrene so: srednje do zelo močan glavobol, ki ponavadi trajajo 4 do 72 ur (včasih še dlje), glavobol na eni strani glave (čeprav je možno, da je tudi obojestranski), slabost, bruhanje, občutljivost na zvok in svetlobo ter hujša bolečina pri gibanju. Pogoste so tudi različne kombinacije teh simptomov, ki lahko nastopijo pred napadi migrenskega glavobola ali pa po njih in tako določajo različne oblike migrene kot samostojne entitete. Simptome, ki nastopijo pred napadom, imenujemo avra. To so različne motnje vida ali sluha. Napadi se najpogosteje pojavijo po izpostavljenosti močni svetlobi ali hrupu, naporu, stresu, uživanju določenih jedi in pijač (čokolada, sir, banane, rdeče vino...).

Vzroki nastanka so še nejasni, ve pa se, da gre za motnje v prekrvavitvi možganov. Pomembno vlogo imajo tudi estrogeni hormoni, zato migrena ogroža izrazito ženske (3-krat pogosteje). Tudi njena neobvladljivost v premenstrualnem in premenopausalnem času govori o hormonskih vplivih.

Zdravljenje migrene vključuje splošne ukrepe psihološko vodenje, fiziološke načine zdravljenja preventivno zdravljenje in zdravljenje akutnih napadov z analgetiki (2 tableti aspirin direkta ali lekadola ali nesteroidni antirevmatiki: ketonal, voltaren, naprosin) ter z avamigranom, imigranom naramigom in podobnimi zdravili.

Narejene so bile številne raziskave o prevalenci migrene, ki kažejo, da ima migreno okrog 12 % ljudi. Socioekonomski stroški za bolnike z migreno so zelo visoki, migrenski napad pa redno preprečujejo normalno opravljanje ne le dela, temveč tudi vsakodnevni življenjski potrebe.

Goran Šiljeg, dr. med.

Novo iz medicine

Kava in srčne bolezni

V uglednem medicinskem časopisu JAMA so objavili študijo, ki je bila narejena na Finskem. Zdravniki so 10 let in opazovali več kot 20.000 ljudi in ugotavljali povezanost zdravja s pitjem kave. Rezultati študije so pokazali da kava ni dejavnik tveganja za nastanek srčnega infarkta in koronarnih obolenj. Še vedno so najbolj nevarni dejavniki

KNJIGE...

Da! Prav imate, spet boste dobili nekaj idej, kaj brati v tem muhastem poletju. Konec koncev pa boste lahko še kar nekaj časa ždeli nad knjigami, saj vremenarji napovedujejo, da bo na tisto pravo vroče poletje treba še malo počakati. Pa predlagam, da si kar pogledamo še tople seznam novosti v Občinski knjižnici Šentjur.

Bukve za odrasle

Poučne:

KOTTRLER, J. A.: Svetovalne spretnosti za vzgojitelje in učitelje

ELIUM, J.: Vzgoja hčera

SANDERS, P.: Droge

Romani:

ANDREWES, V.C.: Polnočna šepetanja

NOTHOMB, A.: S strahospoštovanjem

GAVRAN, M.: Judita

BOILEAU, P.: Hudičevki

MODIC, M.: Poslednji krik preteklosti

PERGAUD, L.: Vojna gumbov

FRANČIČ, F.: In drugi

... in bukvice za otroke, ki pa jih tokrat ni tako veliko:

Poučne:

VAN DER MERR, R.: Formula ena

FARNDON, J.: Modra enciklopedija

ROWLANDS, A.: Zgodbe iz Noetove barke;

enciklopedija živali za šolo in dom

Zgodbe:

BAUM, L. F.: Strašilo iz Ozove dežele

BRUMTON, K.: Superjunaki po cevi navzdol

JOKL, I.: Miha je moj prijatelj

MUCK, D.: Anica in materinski dan

BRYANT, A.: Ljubosumna Fen.

Tash in vedeževalka

DANDO, S.: Življenje so mi spremenile v pekel

KAYE, M.: Amy številka sedem

BREZINA, T.: Krik zlate koče, Zaklad poslednjih zmajev

Da boste spet vedeli po kaj v knjižnico, sem vam pomagala Tjaša Bosio, in upam da boste uživali ob branju novosti!

T.B.

Kuharski kotiček

Letos so nam buče dobro obrodile. Treba jih bo spraviti v promet, se pravi, treba jih bo pojesti. Na misel mi je prišlo, da je med nami, posebno med mladimi dekleti, vse več vegetarijancev. Torej, gremo nad buče.

Kremna juha iz buč

Za začetek si pripravimo zelenjavno juho in sicer iz različne zelenjave (korenje, peteršilj, por, čebula, cvetača...) in z različnimi začimbami (poper, muškati orešček, lovorjev list...). Odberemo zelenjavo, ki nam prija in jo skupaj z začimbami kuhamo v primerni količini vode približno eno uro, nakar jo precedimo. Juho bomo kasneje porabili pri pripravi kremne juhe.

Za kremno juho vzamemo približno 1 kg buč, katere olupimo, odstranimo semenje in narežemo na kocke. Vzamemo srednje debelo čebulo, jo sesekljamo in prepražimo na žlici masla. Ko čebula zarumeni, dodamo narezane buče, prilijemo 1 liter zelenjavne juhe in kuhamo 10-15 minut, da se buče zmehčajo. Nato jih s paličnim mešalcem zmiksamo v gosto kremasto juho. Nazadnje juho posolimo, popopravimo, dodamo malo limoninega soka ali žlico zeliščnega kisa. Serviramo jo lahko z zlatimi kroglicami.

Nadevane bučke

Na osebo vzamemo 1 manjšo bučko, jo olupimo, prerežemo po dolgem, odstranimo semenje, malo solimo, lahko tudi popopravimo in nadevamo z naslednjim nadevom:

Na maščobi prepražimo žlico sesekljane čebule, dodamo strčen, cca 30 dag mletega mesa (po okusu), solimo in zopet malo prepražimo. Meso malo ohladimo, dodamo 1 jajce in sesekljan peteršilj. S tem nadevamo bučke, jih položimo v namaščen pekač, prelijemo z omako in počasi dušimo, da se bučke zmehčajo. Omako pripravimo iz malo maščobe, na kateri smo prepražili žlico moke, nakar dodamo malo juhe ali vode in dve žlici kisle smetane.

Polpete iz bučk

Vzamemo 4 jajca, jih dobro stepemo in dodamo 4 žlice drobtin, 4 žlice moke, malo sesekljane peteršilja, sol in poper. Tik preden začnemo peči, dodamo še naribane bučke (približno pol kilograma). Testo zajemamo z žlico in polpete opečemo v vroči maščobi na obeh straneh. Polpete serviramo z zeleno solato.

Ocvrte buče

Buče olupimo, odstranimo semenje, jih narežemo na dober cm debele rezine, jih posolimo, povaljamo v moki, raztepenem jajcu in v drobtinah. Na vroči maščobi jih hitro ocvremo. Ocvrte bučke serviramo z različno solato. Lahko pa jih tudi uporabljamo za pripravo različnih plošč z različnimi vrstami mesa.

Bučni štrukelj

Vlečeno testo lahko kupimo. Za nadev bomo buče naribali. Nato prepražimo buče na malo masla, da voda izhlapi. Posebej mešamo 5 dag masla s 7 dag sladkorja in 3 rumenjaki, dodamo nekaj žlic smetane in sneg iz 3 beljakov. Vse zmešamo in dodamo še buče. S tem namažemo testo, ga zvijemo, damo v pekač, polijemo z zajemalko mleka in spečemo. Pečenega sladkamo.

Kompot iz buč

Pol kilograma očiščenih buč narežemo na manjše kose. Če imamo modelčke za manjše kekse, izrežemo bučke z njimi - kompot bo na videz deloval simpatično. Tako pripravljene buče prelijemo z mešanico 1/4 l vinskega kisa in 3 dcl vode. Naslednji dan tekočino odlijemo in ji dodamo 1 kg sladkorja, strok vanilije, 3 dcl belega vina. V tej tekočini kuhamo buče, da posteklenijo, sirup pa se zgosti. Kompot nadevamo v kozarce, na vrhu pa še damo kolobarček limone.

Ta kompot je posebej primeren za kombinacijo z jabolčnim kompotom in je zelo podoben kompotu.

C.H.

Pravni nasveti

Pravica do dopusta

Imam sklenjeno delovno razmerje za nedoločen čas. Od 30. 3. 2000 do 10. 7. 2000 sem bila na bolniški, z 20. 07. 2000 pa sem šla v porodniško. Le-ta se mi je iztekla pred nekaj dnevi in ko sem hotela koristiti letošnji in tudi še lanski povsem neizrabljeni dopust, mi ga delodajalec ni priznal. Ali mlade matere res nimamo nobenih privilegijev?

Martina, 34 let

Imate, imate, poleg tistih doma, tudi take, ki vam jih zagotavlja socialna država Slovenija. Verjamem, čeprav nikoli ne bom mogel tega sam zaznati, da je nosečnost fizični in psihični napor in tudi zato vam (tistim staršem, ki izrabljate porodniški dopust) država (kljub nezadovoljstvu delodajalcev, katerih strošek predstavljate) nudi zaščito v obliki porodniškega dopusta. Le-ta traja eno leto.

Zakon o delovnih razmerjih (58. člen) daje delavcem, ki v tekočem koledarskem letu zaradi porodniškega dopusta niso uspeli izrabiti letnega dopusta ali je bila njegova izraba prekinjena, tudi dodatno pravico (ki je ostali delavci nimajo) izrabiti celotni letni dopust do 30. 6. naslednje leto. V vašem primeru to pomeni, da boste lahko letni dopust, ki vam v letu 2001 pripada (glede na delovno mesto, delovno dobo, število mladoletnih otrok...), če ga seveda ne boste porabili takoj po zaključenem porodniškem dopustu, porabili naslednje leto do 30. 6. Pravica izrabiti letni dopust iz leta 2000 pa vam je z dnem 30. 6. 2001 na žalost propadla.

Grega Kovač, univ. dipl. prav.

Modni kotiček Vanje Bertossi

Nekaj zvijač s kopalkami

Kar mnogo nas je takih, ki potrebujemo nekaj poguma, preden se iskreno soočimo s svojo podobo v kopalkah. Pa vendar - nekaj truda, telovadbe, solarija, depilacije, pa prave kopalkke, in vse skupaj je veliko lažje.

Ko se odpravljate nakupovati kopalkke, vsekakor vzemite s sabo svojo najboljšo prijateljico, ki vas ima rada in je kritična do prave mere.

Letos pri kopalkah zavzemajo prvo mesto vezene, največkrat v obliki rož in listov, skratka glamurozne kopalkke v svetlikajočih se materialih. Modni so tudi rožnati potiski in seveda večni črna in bela barva. Novi so različni odtenki zelene, oranžne in turkizne barve. Zanimivi so novi tehnološko obdelani materiali s kovinskim odbleskom, kopalkke solar pa so praktična novost - skozi njih lahko porjavite po celem telesu in obenem skrijete vse, kar želite skriti.

In najpomembneje, kako izbrati prave kopalkke za našo postavbo? Da bi optično podaljšali noge izberemo modele z visokim nožnim izrezom. Če je pas neizrazit in boki ozki, lahko to popravimo tako, da rob dvodelnih kopalk prestavimo na bok, bikini kopalkke zavežemo visoko v pasu ali pa se odločimo za tankini. S tankinijem odvrnemo pozornost od trebuščka, dobro pa ga skrijemo

tudi enodelne kopalkke. Premajhnim prsim se lepo podajo podloženi modeli modrčkov - vložki iz pene, vode, gel-bra... Prevelike prsi potrebujejo oporo, zato je priporočljiv modrček s trdimi košaricami in krojem v liniji V. Za preobilno postavbo so najprimernejše temne barve z navpičnimi vzorci, drobni vzorčki in kontrastni vzorci, kjer izgubimo občutek za obliko. Presuho postavbo lepo skrijejo enodelne kopalkke živih in svetlih barv, tankini kopalkke in vroče hlačke.

Kopalkke bodo naredile dober vtis, če jih bomo dopolnile z domiselnim kosom garderobe in nakitom, ustrezno obutvijo, pokrivalom in ne nazadnje s kvalitetnimi sončnimi očali. In še droben nasvet: barvo kopalk izbirajte po barvi las, polti in oči, vzorce glede na tip človeka, kroj pa seveda po postavi.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Obvestila matične službe

Poročili so se:

Cvetko Zajko iz Spodnje Ponkvice in Marjana Jezovšek iz Šentjurja, Andrej Kovačič in Mojca Gračnar iz Škarnic, Jože Jager iz Vrhnega in Ana Tičar z Babne gore, Matej Vodovnik iz Prožinske vasi in Ivica Bobnar iz Dramelj, Anton Urnaut iz Maribora in Vida Šturbej iz Marija Dobja, Boris Krest iz Voduc in Brigita Kozjan iz Šentjurja, Marjan Kaiserberger iz Doropolja in Mateja Baumkircher s Planine, Andrej

Gosak iz Klokočevnik in Petra Mlakar iz Pečovja, Janko Debelak iz Lenarta in Mateja Smrečnik iz Šentjurja, Alojz Brilej iz Hrušove in Darko Planko iz Paridola

Umrli so

Albin Zupanc (70) iz Rifnika, Ana Bračko (57) iz Zagaja, Uroš Gobec (25) iz Trnovca in Jurij Pevec iz Slatine pri Ponikvi.

AVTOHIŠA MLAKAR

Kakovost se plača. Obstajajo izjeme.

NOVO

CR DI motorji

turbo dizelski motorji s skupnim vodom

pri modelih
ELANTRA, TRAJET
in **SANTA FE**

PRODAJA IN SERVIS VOZIL

STOPČE 32/B, GROBELNO
tel.: 03/ 74 66 100, 03/ 74 66 102

E-mail: mla-car@siol.net

- ugoden Hyundai kredit od 1-5 let
- dodaten bonus 50.000 SIT pri zamenjavi rabljenega Hyundaijevega vozila pri nakupu staro za novo
- financiranje nakupov novih in rabljenih vozil do 5-ih let (kredit na položnice)
- menjava staro za novo
- nudimo vam tudi: mehanično kleparske in ličarske usluge, vlečno službo, sklepanje zavarovanj...

ATOS

ZRAČNA BLAZINA ZA 1 TOLAR

z zračno blazino že za **1.428.281 SIT**

H - 1

SERVO VOLAN ZA 1 TOLAR

s servo volanom že za **2.718.763 SIT**

"LAST MINUTE"

Avto, ki ga ceniš, cena, ki jo ljubiš!

ACCENT "LAST MINUTE"

KLIMA ZA 1 TOLAR

s klimo in 5 vrati že za **13.999 DEM**
1.565.003 SIT

ELANTRA

KLIMA ZA 1 TOLAR

s klimo že za **2.462.293 SIT**

TRAJET

KLIMA ZA 1 TOLAR

s klimo že za **4.116.389 SIT**

Za vse modele velja garancija 3 leta ali na 100.000 kilometrov.
Hyundai Avto Trade in pooblašteni prodajalci tel.: 01/ 230 20 91, www.hyundai-at.si

radio

Podsreda

87,6 MHz

Boč

93,7 MHz

ŠMARJE PRI JELŠAH

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Studio

Tel.: 03 817 10 30
03 817 10 40

Centrala

Tel.: 03 817 10 11
03 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

TRGOVINA STORITVE

d.o.o.

Ljubljanska c. 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151, email: elba@siol.net

**TRGOVINE Z
OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM
IN VODOVODOM**

KLIMA JE PRIMA!
Prodaja in montaža klimatskih naprav

**VENTILATORJI
osvežujejo**

ELEKTROMOTORJI

RENAULT

Kredit,
Kredit na položnice,
Leasing,
Staro za novo,
Staro za staro.

VELIK POPUST!!!
ZA VOZILA IZ LASTNE ZALOGE

Megan Scenic do -450.000 SIT
Clio letnik 2001 do -200.000 SIT
Kangoo do -290.000 SIT
Thalia Avantura klima brezplačno

ŽGAJNER

Rogaška Slatina -
na obvoznici

tel.: 03 818 22 52, 041 218 413, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

foto LANGUS TONČKA, s.p.

Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 03/749-19-60, 041/693-388

15% POPUSTA
na fotografije
za dijaške
in študentske
dokumente
od 1.8. do 30.9.2001

**Fotoaparati
CANON**
že od
10.300,-

**Velika izbira
VODOTESNIH
DALJNOGLEDOV
za lovce!**

DELOVNI ČAS: 8 -18, sobota: 8-12

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURIJ
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

TRGOVINA
pri Wiharju
SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55, Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**VABLJENI NA
UGODNE
NAKUPE!**

Naj dober glas seže v Novo vas!

Da ne pozabimo

Anton Kolar, 1907 - 1992

pionir celjskega zavarovalstva

Rodil se je v vzorni, versko in moralno tradicionalni številni družini (po domače Jelenškovi) v Marija Dobju. Šolal se je na humanistični gimnaziji v Mariboru. Po opravljeni maturi se je vpisal na višjo šolo v Ljubljani.

Številna kmečka družina je zahtevala, da opravi šolanje z najmanjšimi stroški. Ob 60. obletnici rojstva brata Jožeta iz Pletovarja je povedal: *»Oče mi je ob neki priliki še kot dijaku naročil, da moram zelo varčevati, ker bodo mama šli v Rim (pričakovali so naraščaj, brata Jožeta), pa takšne družinske potratnosti nikakor nisem mogel razumeti.«* S tem je tudi opozoril, kako so takrat bili dijaki neuki o nastanku in razvoju življenja, kajti otroke je običajno prinašala štoklja.

Po končanem šolanju se je zaposlil pri Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani. Nekaj let pred vojno je prevzel vodstvo podružnice v Beogradu. Poročil se je z vzorno učiteljico, gospo Albino. V zakonu so se jima rodili štirje sinovi: Gorazd, zdravnik, dr. znanosti, Gašper, pilot - kapetan, Gregor, ekonomist, in Anton, glasbenik in dirigent. Slednji je bil dirigent beograjske filharmonije vse do osamosvojitve Slovenije. Sedaj je dirigent v Nordhausu v Nemčiji.

Oktober leta 1945 vodstvo Zavarovalnega zavoda Slovenije sklene, da pridobi Antona Kolarja za vodjo celjske podružnice v ustanavljanju. V Beograd je naslovljeno pismo: *»Vljudno Vam sporočamo, da nam v celjski podružnici manjka sposobnega organizatorja. Interesi zavoda zahtevajo, da tovariš ravnatelj Kolar Anton čimprej nastopi službeno mesto v Celju. Prosim Vas, da se delo na podružnici v Beogradu uredi tako, da bo mogel tov. ravnatelj Kolar prepustiti vodstvo podružnice tov. Petkoviču in nastopiti čimprej novo službeno mesto.«* Pismo je podpisal dotedanji vodja vzajemne zavarovalnice, ing. Janez Umek.

Gospod Kolar je moral v tedanjih razmerah zaposliti 5. rajon v Beogradu, da dovoli izselitev šestčlanske družine zaradi službene primestitve. Z januarjem 1946 je prevzel vodstvo celjske podružnice Državnega zavarovalnega zavoda. Prišel je organizirati zavarovalno mrežo od Koroške do Sotle. Vse sprejete zavarovalne zastopnike je moral zapriseči. Prisega se je glasila: *»Pri polni zavesti prisegam v imenu SFRJ, da bom zvesto opravljal svojo službo in izvajal naloge nadrejenih ter se udeleževal vseh političnih dejavnosti.«*

Vestno in zavzeto je organiziral zavarovalno dejavnost. Svojega verskega prepričanja ni hotel podrediti zahtevam takratnega političnega vodstva na celjskem območju. Zaradi tega so ga premestili na novo dolžnost v enoto Varaždin. Premestitev bi pomenila ločitev od družine. Vztrajal je pri svojem prepričanju in se, kljub že sprejetemu delovnemu nalogu in odobritvi službenega vozila, odpovedal zaposlitvi. Vodstvo podružnice je prevzel njegov dotedanji sodelavec, predvojni zastopnik na področju Jerneja pri Ločah, g. Franc Pirš, Anton pa je nastopil službo šefa prodaje v Cinkarni, kjer se je leta 1957 upokojil. Kljub temu, da je bil Celjan, si je želel biti pokopan v okolju bivanja enega od sinov na Brezovici pri Ljubljani. Soproga Albina je letos v Celju praznovala 90. Obletnico.

V. Jagodič

Kmetijsko gospodarstvo Slom 1945-2000

(3. nadaljevanje)

V obstoječem hlevu je bilo okrog 20 krav - mlekarič. Mleko so oddajali v krajevno zadružno mlekarno na Ponikvi ter za potrebe domačih in okoliških delavcev. V kombiniranem posloju z stanovanji in s sušilnico hmelja je bil hlev za 3-4 pare vprežnih konj. Pri obeh poslojih sta bili večji pojati v podaljšku streh - nadstrešnic. V njih so hranjeni vprežni vozovi in razno orodje.

Za potrebe živinoreje je v začetku izvajal klasični ročni odkos trave na vseh travniških površinah. Krma je skladiščena na skednju nad govejim hlevom, kozolcu, bivšem graščinskem hlevu in ostalih gospodarskih poslojih. Razširjeno posestvo /cca 350 ha/ je zahtevalo vedno več delavcev, zlasti v sezoni kmetijskih opravil. Na oddaljene parcele so se delavci zapeljali tudi z vozom in konjsko vprego. Mnogo zemljskih površin je zasejanih s koruzo, pšenico in drugimi krmnimi rastlinami. Nasade koruze so okopavali ročno z motikami in pridelek pospravljali ročno. Ličkanje so opravljali tudi dijaki s kmetijske šole, ki so vselej udeleženi pri raznih kmetijskih sezonskih delih. Za približek so pri ličkanju dobili suho sadje, ki so ga sušili v lastni sušilnici.

Direktor Kmetijske šole je bil živinorejsko strokovno in najbrž tudi ljubiteljsko disponiran, njemu je bil podrejen tudi upravnik Podbregar. Proti letu 1950 dobijo prvo vprežno kosilnico in obračalnik za spravilo krme. To nekoliko zmanjša potrebo po ročnem delu, razen v sadnih nasadih v Unišah.

V sadonosniku so bile stare vrste jablan, sliv, hrušč in sicer solidni ciklični rodnosti. Za namene sušenja tega sadja je zgrajena manjša sadna sušilnica na prostoru sedanje hladilnice. Delavci se spominjajo, da so si lahko privoščili suho sadje, skladiščeno v shrambi nad konjskim hlevom.

Prve premike v proizvodnem programu pričnejo po letu 1950. Prične se obnova sadnih nasadov. Odstranjeno je staro sadje in obstoječih površinah. Te so strojno prerigolane in izvedene v terasasto površino. Temu sledi program širjenja plantažnih nasadov protij Zg. Selcam in Unišam na račun gozdov. Posek, priprava in ureditev zemljišč in sočasno investicijsko pokritje je trajalo nekaj let. Dela na poseku lesa in spravilo so opravljali delavci pretežno v zimskem času. Takrat so najlažje angažirali vse delavce in konjsko vleko, saj drugih strojev v začetku niso

imeli. Posekane lesne količine so oddajali lesni industriji, sekali primerne smreke za hmeljeveke, izdelovali železniške prage in pripravljali drva za prodajo. Nekaj je ostalo za lastne potrebe.

V svinjaku so redili okrog 100 svinj, pretežno plemenic in pitancev. Pitance so prodajali mesarskemu podjetju v Celju in drugam. Prirejo svinj so kombinirali s kmetijsko šolo, kamor so oddajali pujske v nadaljnje pitanje. Gojili so jato kokoši in ob mlinu tudi race.

Delavke in delavci so v zimskem času delali tudi na rušenju in pospravljanju ruševin 25. decembra 1945 pogorele graščine. Grenak je bil zaslužek v mrazu, mokroti in skromnih oblačilih, brez delovnih rokavic, plače skromne in še te večkrat z zamikom.

Prva mehanizacija prične prihajati okrog leta 1952. Ta je bila izključno iz uvoza, za katerega je takrat in kasneje vedno manjkalo deviznih sredstev. Te je v znatni meri ustvarjalo ravno kmetijstvo, vendar je ta strogo vodila in razporejala država. Kmetijska šola je udeležena na prvem kontingentu. Iz njega dodeli traktor Steyer 18HP posestvu Slom. Z njim pričnejo izvajati opravila vleke s predelanim vprežnim vozom, sledi priključek škroplilnice za sadje in hmelj. Nabavili so tudi priključek kosilnico. Ščasoma prične prihajati druga mehanizacija in priključki, traktor Steyer 35 HP, itd. To povzroči skrčenje števila delovnih konj na vsega en par. Bivši konjski hlev postane skladišče sadja.

Kmetijski delavci so težkem delu in vročini imeli pravico do pijače. Doma so prva leta pridelovali sadjevec, katerega so v preurejeni kleti lahko kupili ob določeni uri. Zraven so obnovili še manjšo klet za bolj reprezentančne namene. Tja so s strani nove občine Šentjur vodeni razni vidnejši gostje. Župan je rad vabil v to klet z *»da grejo v prostor, kjer se je rodil Slomšek«*. Poznavalci asketskega Slomskega takšno šaljivo izjavo sigurno zavračajo.

Razvoj posestva je šel v sadjarstvo in živinorejo. V sadjarstvu se specializira v jablanove nasade s sortami zlatoparmena, jonathan, delišes in drugo, vse posekane gozdne površine se zasadijo z novimi sortami, ki jih pretežno vzdržujejo z strojno obdelavo, razen rezanja in obiranja.

(Se nadaljuje)
Vincenc Jagodič

60 let I. celjske čete

Sredi julija 1941, torej pred 60 leti, je bila na Resevni ustanovljena prva partizanska enota na našem širšem območju - I. celjska četa. Njen komandir je bil Franjo Vrnč, delovali pa naj bi med Savinjo, Sotlo, Posavjem in Bočem. Med izvidniškimi nalogami je bil komandir v bližini zajet. Skupaj s še nekaj talci so ga ustrelili v Mariboru.

Po nekaterih akcijah na Kozjanskem je bila konec avgusta istega leta četa izdana. Z Nemci so pri Šentrupertu bili zadnji boj, po katerem je bila prva uporniška skupina na našem območju razredčena in razpuščena.

b.r.

Spomini na Demos

Uvod k 13. nadaljevanju

Spomini na Demos so bili napisani že pred več leti, 12 nadaljevanj je bilo objavljenih v ŠN, zadnje maja 1999 leta, potem pa so usahnili. Navadno je zmanjkalo prostora zanje, imel pa sem tudi občutek, da za bralce niso dovolj zanimivi. Ampak zdaj imam namen iti z njimi do konca, predvsem zato, da bo obstajal vsaj en dokument tistega časa in da se ne bo ponovilo kaj podobnega kot sta si letos privoščila župan Malovrh in »njegov zgodovinar« dr. Grdina v monografiji Šentjurja. Ta gospoda sta si ob desetletnici osamosvojitve privoščila »odkritje«, da je bil šentjurski demosov poslanec – to pa sem bil jaz, Franc Kovač – poleg znanega jugo polkovnika Aksentijevića in dveh »mladincev« eden od nasprotnikov slovenske osamosvojitve. Kar je seveda, milo rečeni, zlonemarna izmišljotina, ki bo nekoč dobila sodni epilog.

(13. nadaljevanje)

Ni moj namen, da bi podrobneje predstavil vse delo prve demokratično izvoljene občinske skupščine, želel pa bi predstaviti vsaj nekatera bolj zanimiva poglavja iz tega obdobja, zlasti še, ker smo se odborniki v prvem delu mandata srečevali z mnogimi prav pestrimi in pomembnimi zadevami, ki bi jih veljalo obnoviti. Dobesedni zapisniki s teh sej, ki jih je pisala tajnica Irena Erjavečeva, se večkrat berejo skoraj kot roman in bi jih veljalo v celoti objaviti. Res pa je tudi, da so prva devetdeseta leta bila bogata številnih takšnih in drugačnih dogodkov, tudi zgodovinskih, ob katerih so nosili takratne šentjurske politike bogato rojevali različne ideje, česar danes skorajda ni več.

Skušal bom povzeti, poleg tistih, ki se nanašajo na moj spor z Grdino, vsaj še nekatere opaznejše dogodke tistega časa.

Zavrnitev programa IS

Svoj program dela je Izvršni svet oziroma Grdina predložil skupščini in ga je ta obravnavala na svoji 4. in 5. seji. Šlo je za nadaljevanje njegovih tako imenovanih programskih načel oziroma usmeritev izvršnega sveta v stilu "bomo, hočemo, želimo", brez konkretnih usmeritev. Le da tokrat med glasnejšimi kritiki ni bilo več niti Jagra niti Šiglica. Le še Demos, njegov predsednik pa sem bil jaz, je bil tisti, ki s programom svojega predsednika IS ni bil zadovoljen. Očitke, da je IS povsem pozabil na privatizacijo, kot na bistveni vzvod urejanja novih družbenih odnosov, da še vedno favorizira Kmetijski kombinat bolj kot razvoj družinskih kmetij (investicija v hladilnico na Slomu, cagavo o posestvu Kmetijske šole), socialistično zdravstvo, komunalo in podobno, bi moral predstaviti Branko Hus kot vodja odborniškega kluba Demos, a se je v svoji razpravi preveč "omehčal", tako da sem sam postal prvi kritik predsednika IS. Odločno me je podprl le Zabukovešek, drugi Demosovi razpravalci (Andrej Fidler, Zdravko Brglez, Anton Brglez, Franc Komel) so se previdno umikali in pristajali na dokaj arogantno vztrajanje predsednika IS, da pravzaprav ne vejo, kaj hočejo. Prebil, Cmok in Moser so program IS ocenili kot zelo soliden. Moserju je bil program še posebej všeč, "ker gradi na znanju, na napredku Šentjurja, pri tem pa se naslanja na strokovnost in ne na politiko". Program je odločno podprl tudi Mirjan Bevc, ker da le - ta predstavlja nekaj novega v šentjurskem prostoru. Njegovo stališče me je prav presentilo, kajti dan pred tem mi je na štiri oči

nedvoumno dal vedeti, da program IS ni vreden počenega groša.

Tu sem se prvič znašel "na čistini", na drugi strani, kot nasprotnik predsednika IS, vendar tokrat še ne osamljen.

Program IS predvsem zaradi moje trdovratne kritike ni bil sprejet. Grdina pa ga nikoli ni dodelal ni ga tudi ni več poskušal predložiti skupščini, Skupščina pa si ga tudi od njega ni več drznila zahtevati. Zavrnitev programa IS je bil labodji spev Demosovega romantičnega parlamentarizma.

Grdinova plača in odstop predsednika Kadrovske komisije Zabukovska

V decembru leta 1990 je bil sprejet Zakom o funkcionarjih, ki je urejal tudi plače občinskih funkcionarjev. Naš predsednik IS Grdina je takrat veljal za enega najbolje plačanih občinskih funkcionarjev v Sloveniji, njegova plača je po koeficientu presegala celo plačo predsednika vlade Peterleta. Na ustanovni skupščinski seji smo mu jo priznali s posebnim sklepom oziroma jo je hladnokrvno in spretno izsilil. Nobenega dvoma ni bilo, da je bila v neposrednem nasprotju z določili novega zakona. Legalno bi jo lahko obdržal samo, če bi se vsi funkcionarji v občinski upravi odrekli stimulatnega dela plače v Grdinovo korist, kar pa verjetno ni bilo sprejemljivo niti zanj in še manj za druge. Kakršna koli izjemna in nezakonita rešitev ni bila sprejemljiva predvsem za predsednika kadrovske komisije Zabukovska. Kadrovska komisija (Slavica Arzenšek, Milan Frece, Zdravko Brglez, Jože Mastnak, Mirjan Bevc in Martin Cmok) je bila sicer naklonjena Grdinovi izjemni plači, predsenik Zabukošek pa zaradi moralnih zadržkov ni hotel podpisati ustreznega sklepa, ki ga je komisija izglasovala. S to svojo dilemo je prišel pred odbornike na 7. seji skupščine.

Razprava je bila seveda žolčna, sam pa sem se odločno postavil na Zabukoškovo stran. Iz zapisnikov se prav lepo vidi, da sem v tem času bil že "izgrajen" Grdinov nasprotnik in da sem z užitek podpiral vse, ki so prišli v nasprotju z njim. Od drugih odbornikov sta naju podprla le Jager iz ZSMS, ki je prav tako menil, da mora biti Grdinova plača v skladu z zakonom, in delno Milan Frece, ki pa je predlagal, da Grdina dobi vso občinski upravi namenjeno stimulacijo. Kot najbolj vneti zagovorniki Grdinove plače so se pokazali Ivan Pevec, Oto Prebil, Jurij Malovrh in Anton Brglez. Zanimivo je, da so se pred sejo brez moje vednosti sestali odborniki krščanskih demokratov in Kmečke zveze in se dogovorili za podporo Grdini. Jurij Malovrh je podobno pripravil odbornike Zbora krajevnih skupnosti, kateremu je predsedoval. V nasprotju z določili poslovnika je sklical posebno sejo Zbora krajevnih skupnosti in je na skupščini govoril v imenu tega zbora. To je bila prva zarota koalicijskih partnerjev zoper mene kot Demosovega predsednika skupščine. Isti ljudje so bili tudi nekaj mesecev kasneje enako polno angažirani pri moji odstavitvi in pri osvajanju občinske oblasti.

(Se nadaljuje)

Julijski zapisi v ŠN

Časovni stroj

Samo Gazvoda, v uvodniku o izpitih

»Ker vladavina nobene vodilne garniture ni in ne more biti večna, je treba skrbeti za naslednike. Sčasoma bodo slednji prevzeli vodilna mesta tako v politiki kot v gospodarstvu, šolstvu, sodstvu,... Ker pa ne moreš nikogar prisiliti v opravljanje neke funkcije, mu moraš vzpodbuditi zanimanje zanje. Na tem mestu Šentjur pade na izpitu.« (ŠN, julij 2000)

Nevenka Obreza, takratna predsednica sindikata KNSS v Tolu

»Ampak zdaj imamo vsaj dovolj dela. Delamo tudi ob sobotah in marsikdaj tudi 12 ur dnevno. Večina delavk ima minimalno plačo, to je 51.000 SIT, nadur nimamo plačanih, plače pa dobivamo z zamikom, praviloma zadnji dan v mesecu. Za stavko, ki je seveda tudi sama po sebi vprašljiva, nimamo tehtnih razlogov in o njej še ne razmišljamo.« (ŠN, julij 2000)

Jožica Kolar, bralka

»Ob pogledu na težke invalide sem s solzami v očeh spoznala, da sem jaz, kljub svoji bolezni, še kar srečen človek.« (ŠN, julij 1999)

Tanja Planko, pesnica, o obsedenosti

»Priznati moram, da nisem nikoli počivala, bila sem obsedena s pisanjem.« (ŠN, julij 1998)

Vojko Sotlar, diplomant vojaške akademije West Point, o svoji rekrutaciji

»Na košarki sem si zvil gleženj in ko sem v čakalnici čakal na zdravniški pregled, sem v časopisu opazil razpis za West Point. Rekel sem si, da nimam kaj izgubiti.« (ŠN, julij 1997)

Andrej Mazej, takratni slivniški župnik v odhodu

»Moram reči, da so Slivničani nekaj posebnega in kolikor je meni znano, sploh nisem prvi župnik, ko je imel tu težave. Če samo pomislim na težave z vodo, ki imajo nekateri dva vodovoda in najprej izpraznijo našega, starega, potem pa uporabljajo še tistega novega, ki je samo za nekatere.« (ŠN, julij 1997)

Bogdan Rahten, takratni srednješolec o počitnicah

»Včasih pa se zvečer odpravim na železniško postajo gledat, kateri ljudje se pripeljejo z zadnjim vlakom.« (ŠN, julij 1994)

Jože Mastnak, kmet

»Bogat kmet je vedno pomenil tudi bogato državo in hkrati zadovoljnega delavca.« (ŠN, julij 1993)

F.K.

Policijske cvetke

Ni več meja za ženske

Ta svet je vedno bolj poženščen, nežni spol vztrajno osvaja vsa tradicionalno moška področja. In zdaj je padla še zadnja trdnjava. Alko rekorder preteklega meseca je Snežana M. z 2,73 promilami žlahtne kapljice v krvi.

JRM v prozi - prvič

To pač ni za časopise: priti domov v rožicah, pričeti mrcvariti svojo žensko, ji celo zagroziti s tako in drugačno smrtjo - to je že bolj tradicija kot dogodek. Ta se je zgodil 6. julija. Priporočamo se 46-letnemu Z. F. iz Zlateč, da naj bo naslednjič bolj inventiven. Tudi prevoz z marico v hladilniške prostore je premalo za dobro policijsko cvetko. Naj vsaj pove policistom, da so prasci ali kaj podobno ljubkovalnega!

JRM v prozi - drugič

Nič kaj bolj romantičen ni bil 34-letni K. I. iz Vodruža. Domišljal si je, da je vožnja z neregistriranim avtom, zamenjanimi tablicami, seveda tudi pod »gasom« in brez voznškega dovoljenja, dovolj da pride na ugledno mesto v policijski rubriki. Pa ni. Na takšne in podobne scene smo že kar imuni. Zato je še malo »prijazno« poklepetal s policisti, jim povedal, da naj si ga kar namalajo pri pihanju na znamenito piščalko, zaradi česar se je znašel v hladilniku - in v tej rubriki pod datumom 9. julij 2001.

JRM v prozi - tokrat v duetu

Povsem enak postopek kot K.I. iz Vodruža, je 22. julija izvedel stari znanec šentjurskih policistov J. Z. iz Podgrada. V vsem je bil vozniško čist, to pomeni brez dokumentov, bil pa je primerno maligansko opremljen, ko je na cesti na Tičnico padel v pest policistom. Skupaj s sopotnikom J. F. iz Lokarja sta tako dosledno izvedla vse poznane obrambne postopke, verbalne in fizične, da sta se z nekoliko pretesnimi zapestnicami na rokah znašla na hladnem v Celju.

Brez posluha za kavbojsko romantiko

Ko je 42-letni M. V. s Proseniškega 8. julija popoldne vljudno prijahal k Popaju in Olivi na Rajski otok, spustil

lepo konja na pašo, sam pa se ustoličil za šankom ob piru, je še vse nekako bilo v stilu. Ko pa so se gostje in natakari začeli usajati zaradi fig, ki jih je kljuse radodarno sejalo med njimi, jim je odločno razložil, da gre za nepogrešljivo vsebino konjske romantike. Te romantike očitno ni razumel niti lastnik lokala D. L., ki je vse fige skrbno spravil in jih lastnoročno dostavil kavboju na dom. Tam se je razvil lep boks meč, zmagovalca pa bo določil šele sodnik za prekrške.

Poljedelec - veleposestnik

Tisti, ki pravijo, da poljedelstvo ni več zanimivo, se lahko motijo, res je le, da država te njihove dejavnosti ne podpira najbolj. Dne 6. in 10. julija so se tako policisti znesli nad pridelkom 25-letnega T. A. z Lipice in mu do tal uničili preko 120 krasnih konopljinih sadik, ki jih je z veliko nežnostjo gojil na vikendu sorodnikov v Dramljah. Poleg občutne materialne škode ga zaradi nedovoljene proizvodnje mamil baje čaka še od 1 do 10 let kehe.

Poljedelec - bajtar

31-letni B. H., stanujoč v samem centru Šentjurga, je bil neprimerno bolj skromen in je svojo poljedelsko strast izživil kar v cvetličnih lončkih in nekaj malega na vrtu med zelenjavo. Ker policisti ocenjujejo, da gre le za pridelavo za lastne potrebe, se še niso odločili, ali ga bodo prepustili Lichteneggerju ali pa bolj »hudobni« Teji na šentjurski sodniji.

Pet odrešilnih dni

Le pet dni, ki so mu 12. julija še manjkali do polnoletnosti, je rešilo nadebudnega motorista B.D. iz krempljev policistov. Ko ga le - ti niso uspeli ustaviti z nobenim normalnim ukrepom, so se po dirkaški etapi od Dobja do Šentjurga in nazaj le srečali na štiri oči pred bifejem Antlej v Vezovju. Talentiranega dirkača, ki je celo brez voznškega in obremenjen z maligani dajal tolikšen športni odpor motorizirani policijski patrulji, so vzeli v varstvo na PP Šentjur, dokler ga niso »dvignili« njegovi starši.

F.K.

HITROST UBIJA

Da vas ne bo zares ubila, ne pozabite, da vas za prvim ovinkom čaka laserski merilnik hitrosti in sicer od 30. julija do 5. avgusta in med 20. in 28. avgustom. Multanova bo prežala na vas 7., 9., 12., 16., 19., 28. in 31. avgusta. Pa srečno in trezno vožnjo!

Študentska kronika

Pa je blo

Zahvaljujemo se članstvu za množično udeležbo na volitvah v Klubu študentov celjske regije.

Po tradicionalnih kolobocijah s tiskarno, smo na številne domove dostavili deveto cifro Moči inteligence. Prosti izvodi so dostopni v šentjurski knjižnici in na MS servisu.

20. 7. V Prostoru je bilo srečanje ustvarjalcev in bralcev Moči inteligence, kjer so si prvi lahko ogledali druge in drugi podebatirali s prvimi zakaj in kako. Poleg tega je človek, ki je uredil zadnjih devet cifer, Matej Frece, sporočil, da se umika s stolčka. Slava mu.

Deseto cifro kanimo izdati ob proslavljanju 1. petletke kluba, ki bo konec oktobra. Velja poziv vsem, ki so tekste objubljali, da jih lahko kar dostavijo.

Od 28. do 30. 7. so naši cestohodniki zopet grizli in šteli kilometre. Letošnja trasa Šentjur - Senovo - Brežice - Otočec je bila, kot vse doslej, nepozabna.

Sponzorji: Občina Šentjur, Klub brežiških študentov, starši; prevoz potrebščin: g. Jazbec. Slava...

Pa še bo

NOVO! V okviru ŠKMS je ustanovljen impro odred z imenom Improlegiki. Skupina se bo ukvarjala z gledališkimi improvizacijami. Redni termin za vaje je v soboto med 10. in 12. uro v Prostoru. Impro talenti in firbci vabljeni in vabljeni k pridružitvi!

app75.3230Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
0043.369.392

3-5. 8. /petek - nedelja/. Potujte z nami na Koupa fest v Beli Krajini. Delavnice (etno, eko, film, impro, slikanje, strip, bruhanje ognja), črna kuhna, šport, house crew, koncerti (Shyam, jinx, demolition group,...), ognjemet, kopanje. Avtobustni prevoz zaradi razpada sistema v KŠCR odpade, zato bomo morali vpreči štirikolenike. Info: 031-414-146.

16. 8. /četrtek/ OŠ Franja Malgaja, Šentjur. Članstvo in ostalo mularijo pozivamo, da se udeležijo krvodajalske akcije. Velja pomisliti, da boste morda kdaj sami potrebovali pomoč.

18. 8. /sobota/ šentjurski bazen - BAZENJENJE. Od 15^h boste vstopali prosto, ob 17^h pa napovedujemo tekmovanje četvork v družabnih igrah. Prijavnine ni, nagrade pa so. Ko bo legla noč pa bodo zažagali (verjetno) Senza.

Septembra napovedujemo: ogled tekem EP v košarki, literarni večer (22.), Pobarvajmo sivine III. (23.) in klubski piknik (28.).

*možne so spremembe, odpovedi ali organizacija novih prireditev

Boom počitnice in izlet v Kekčevo deželo

Društvo prijateljev mladine Šentjur v mesecu avgustu organizira dve popestritvi za otroke.

Od 20. do 24. avgusta bo na Resevni organiziran poletni tabor pod imenom »Boom počitnice«. Prijave se zbirajo do 15. avgusta 2001 v občinski knjižnici Šentjur, cena pa znaša 5000 SIT na otroke. Program bo vključeval raziskovanje, pohodništvo, aktivnosti v naravi, kreativne delavnice...

29. avgusta bo organiziran izlet v kekčevo deželo. Prijave se zbirajo do pet dni pred odhodom, participacija pa znaša 1500 SIT.

ZVEZDNI UTRINEK

Vem srečna bom nekoč
le potruditi se moram tako
rekoč

kar daješ, to dobiš
kar podariš, to prejmeš
vse se enkrat obrne
sreča se ti prikaže
in ko najmanj pričakuješ
se zvezda ti utrne
in sreča se nasmehne.
Zato bodi prijazen
spoštuj se in zaupaj vase
do drugih bodi korekten
vedno dobre volje
naj bo razočaranje izkušnja
da se iz vsega naučiš
in pridobiš vse tisto
kar si sam najbolj želiš.
katja t

MF-jeve posteljarije

Zdravo mf!

Imam problem, ki je precej nenavađen. Preko interneta sem spoznal krasno punco iz Avstralije. Takoj sva si postala všeč. Kmalu sva se tudi zaljubila. Težava je nastala pri tem, ker nihče od naju ne more priti na obisk drugemu. Zato vedno bolj hrepeniva in umirava od zaljubljenosti. Rada bi nekako... konzumirala najin odnos, če veš kaj mislim s tem. Ali obstaja kakšen način za to?

Robert iz okolice Šentjurja

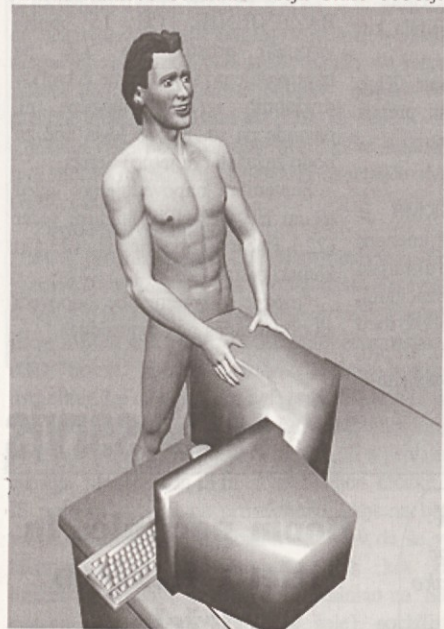
Dragi Robert, no, kar po domače povej, da bi se vidva rada čimprej pof... eee... da bi rada čimprej sek... uuhmm... da bi se rada čimprej dol d.... hmmm... da bi se rada čimprej nateg.... torej, kako naj rečem, rada bi se čimprej pospolnoodnosirala, če si za

Me. Gre za notranjo računalniško komponento, katero oba pohotna zaljubljenca vstavita v svoj računalnik. Nato punca v svojo komponento vstavi dolgo, falusu podobno palico (glej sliko 1), fant pa cev približno enake velikosti (glej sliko 2).

potrebo tele rubrike izmislimo novo slovensko besedo. Torej, razmerja na daljavo ponavadi ne preživijo dolgo, še posebej, če sta oba v rosnih najstniških letih. Takrat namreč še kako velja stari čebelji

Ti dve napravi se potem preko interneta povežeta, da sta v stiku z druga drugo. Cevi, ki sta jih naknadno vstavila v to napravo, pa sta povezani preko posebnih senzorjev, ki zabeležijo vsak premik in sunek. Kar

pregovor, da kar je daleč od oči, je tudi daleč od srca. Saj veš, najstniške ljubezni ponavadi ne preživijo niti 14-dnevnega dopusta na slovenski obali, kaj šele več 1000 km oddaljeno romanco, pa naj bo še tako večna, epska, vesoljna in neskončna.

Ampak ne skrbi, tehnologija bo zopet priskočila na pomoč. Ker je takšnih, kot si ti, na svetu na milijone, so se podjetni izumitelji vrgli na delo in izumili napravo, ki omogoča seks preko računalnika na daljavo. Da se razumemo, tu ne govorimo o cyber seksu, temveč o pravem seksu. Skoči na stran www.fu-fme.com in si oglej napravo, ki jo tam prodajajo. Imenuje se Fuck You Fuck

pomeni, da boš ti lepo vstavil svojega korenjaka v napravo in se lotil dela (glej sliko 3), naprava pa bo pošiljala signale tvojega početja do naprave tvoje ljubljene, kjer se bo njena cev obnašala ravno tako kot tvoj korenjak (glej sliko 4). Tako bosta lahko mirne duše seksala na daljavo. Seveda ne pozabi uporabiti kondoma, ker se ti bo naprava sicer prehitro zapacala in pokvarila. Jasno, naprava žal ne podpira oralnega seksa.

Ah, čudeži moderne tehnologije....

m.f.

Predigra

(nadaljevanje)

Pri predigri ne gre hiteti, zato, fantje, le ustavite svoje konje. Draženje prsi z ustnicami in jezikom, ljubkovanje vratu, božanje notranjih strani stegen in podobno je seveda obvezno, pri tem pa ni treba hiteti, kot da boste čez pet minut kar umrli. Lepo, počasi in umirjeno. Razvajajte jo. Rišite zemljevide po hrbtu. Masirajte. Dotikajte. Božajte. Grizljajte. Sesljajte. Ližite

Ne glede na to, kdo na kom izvaja predigro, pa je oralni seks seveda skorajda obvezen (v primeru, če nameravate imeti politično kariero, se temu užitku prepuščajte samo s stalnimi partnerji; glej: Clinton B., 1999). Ko bo punca dovolj vzburljena, se bo to kdaj opazilo. Nenapisano pravilo, ki se ga je dobro držati, če hočete imeti kvalitetno razmerje, je takšno, da do penetracije ne sme priti vse dokler vam punca ne da nedvoumno vedeti, da je zdaj čas za združitev. Kakršnokoli tiščanje in prehitro zarivanje ni dobro za prihodnost razmerja, še posebej, če se to zgodi zelo pogosto.

Dobro, do sedaj smo povedali, kako se rajca punco. Pri tem smo moške narisali kot potrebne bike, ki tuleč takoj galopirajo na prvo žensko, ki jo vidijo in z njo seksajo, ne da bi jo pri tem sploh vprašali, česa si želi (če sploh kaj) in kako. Pa vendar je potrebno ogledalo nastaviti tudi ženskam. Izvajanje predigre na fantu je bolj izjema kot pravilo. Očitno pri puncah vlada zmotno mišljenje, da fant ne potrebuje predigre, če pa mu penis že stoji. Čeprav je trdnost v srednji nogi fantom dovolj za penetracijo, pa to še ni razlog, da punca samo čaka kot kamen, kdaj bo do te trdote prišlo. Penis ni stroj, ki vstane, ko se njegov lastnik tega spomni. Kje pa. Tudi fantje imajo radi, kadar imajo lahko v postelji pasivno vlogo in vse "delo" prepuščajo puncam/partnerju. Da on/a izvaja predigro in se pri tem potruji kolikor le more. Saj konec koncev dela za svoj užitek, ne fantov. In tudi moški ima kar nekaj erogenih con. Prva je tako ali tako sama po sebi umevna, dobro pa je vedeti tudi, da moški nimajo bradavičk zato, ker so mutanti ali pa so si jih izmislili kar tako, za dobro jutro. Tam so z razlogom in kar se predigre tiče, imajo enak razlog za obstoj kot ženske bradavičke. Vrat tudi, prav tako ušesa. Skratka, če punce hočejo, lahko imajo dosti dela.

Treba pa je seveda še povedati, da vse zgoraj opisano sploh ne velja, če gre recimo za kakšno strastno ononočno razmerje, kjer se razpaljena ljubimca srečata, se nemo sporazumeta in naslednji trenutek že besno trgata obleko drug z drugega. Takrat bi bila predigra bolj zavora kot pospeševanje. Toda to je že druga zgodba...

Glede na to, da so počitnice idealen čas za najrazličnejše (ob)posteljne aktivnosti, pa od vas kmalu pričakujem radovednih vprašanj, ki bodo terjala razlago in odgovor v tej rubriki.

mf

Razmišljanja

Zgodba o dopustu

Poglejmo si, kako povprečni zaslužni sodržavljan preživi zaslužen dopust. Ponavadi se vse skupaj začne s podrobnim pregledom družinskega proračuna, po katerem se bo vrli državljani ravnal pri izbiri destinacije in kakovosti dopustovanja. Nekateri tako radostno ugotavljajo, da bodo lahko poleteli za dlje časa v kakšne eksotične kraje, kjer so kupi raznih palm, sončnih zahodov, kristalne... Drugi žalostno ugotovijo, da si bodo lahko privoščili nekaj pločevink piva in kilogram breskev ter se utaborili ob najbližji tekoči ali stoječi vodi, kjer jih nekaj odvečnih kemikalij ne bo smelo motiti.

Medtem pa bo naš povprečni dopustnik z določeno mero radosti in kančkom frustriranosti ugotovil, da je v vsem letu zaslužil ravno dovolj za skok do nam bližnje, nekdanje bratske republike. Odločal se bo med cenejšimi variantami hotelov, med apartmaji, prikolicami in kampi. Nekaj dni pred dejanskim začetkom dopusta se veseli naše povprečne družinice vzdigne do svojega vrhunca, pričakovanje je veliko, nestrpnost narašča. A ko nastopi dan odhoda, začne razpoloženje vidno upadati. Najprej skrbni organi ob državni meji, ki prijazno preiščejo vse koticke avtomobila in tistega pol pujsa, ki ga želiš jesti šele na morju, si prisiljen vreči v ta namen praktično razporejene kante. Skrbna mati in žena je zagotovo nekaj pozabila doma in njen nemir se povečuje ob misli na dejstvo, da bo dopust preživela brez najljubše torbe za na plažo. Glava družine v vlogi šoferja kmalu naleti na prometne zapreke in na splošno priljubljene kolone pločevine, ki napovedujejo vožnjo po največji opoldanski vročini. Njegov bes se stopnjuje ob vožnji za počasnimi tovornjaki in ob prehitevanju čeških in madžarskih muzejskih raritet. Utrujen se razburja nad ženo, ki je seveda kriva za zgrešeni odcep in istočasno skriva svoje občutke krivde zaradi prepoznega jutranjega odhoda. Otroci postajajo tečni in tako povečujejo splošno napetost. Še en preklet ovinek na razbeljeni jadranski magistrali... Ati, ne zaspat...!

Prihod v izbrano obmorsko letovišče. Predhodniki se šele z veliko zamudo pakirajo iz sobe, ki ima razgled namesto na prelepo sredozemsko obalo na steno sosednje stavbe. Ali pa naša družinica ugotavlja, da ne zna postaviti šotora. Ali pa je počitniška prikolica v zares slabem stanju. V vsakem primeru pride do splošnega upada že tako ali tako načetega navdušenja. Ko se jim končno uspe nastaniti, se zdi, da je nastopil čas za uživanje v zasluženem dopustu. Prvi dan se začne vzpodbudno: mularija okupira morje, mama senco, ata lokal na obali. Denarnica je še prijetno polna in dopustniki si privoščijo luksuz sladoleda in piva na plaži. Prepoteni natakara, naveličan svoje službe, ki jih ob spremljavi mrkega pogleda potihlo preklinja, ne moti še nikogar. Tudi drugi dan je praviloma še prijeten in včasih še tretji mine v splošnem družinskem sožitju in uživanju. Naslednji dnevi pa so skoraj zagotovo že usodni. Družina ni navajena na štiriindvajseturno skupno

Skrbna mati in žena je zagotovo nekaj pozabila doma in njen nemir se povečuje ob misli na dejstvo, da bo dopust preživela brez najljubše torbe za na plažo.

bivanje za dlje časa. Partnerja si začneta iti na živce, potomci se izkažejo za prave male pošasti. Vsi so naveličani koščka kruha in marmelade za zajtrk, ki so ga v katalogu opisali kot samopostrežni zajtrk. V primeru, da si kuhajo sami, je mama verjetno vedno bolj navdušena nad kuhanjem v okolju, kjer sonce prižiga z močjo petintridesetih stopinj (v senci). Vsi staknejo sončne faktorje, mama planejo v jok iz občutka krivde glede preneznega zaščitnega faktorja kreme za sončenje, ata stikajo po žepih, da bi šli še na kakšno pivo. Šesti dan se v vseh prebudi sovraštvo do Nemca v živo zelenih natikačih in roza majici (z obvezno opečeno kožo, ki postane rdeče barve), ki ob petih zjutraj zasede najlepša mesta na plaži. Občutijo neskončni prezir do Čehov in Madžarov, ki v sosednji sobi ves dan in celo noč vpijejo v svoji materinščini. Ja, tudi najbolj potrpežljivi in blagi ljudje v takšnem okolju prvič opazijo klic lastnega morilskega nagona... Tuš je pokvarjen. Denarnica je prazna. Bo dovolj za bencin do doma?

Tako se zaključí dopust naših državljanov. Nič ni lepšega od vrnitve v prijetno hladno deževno domovino, skoka pod tuš in spanca v domači postelji... Pa vendar - joj, dragi, kdaj bova pa midva končno odšla na morje?

A.polonija

Pepca sporoča

Spoštovani gospod urednik!

Zdaj sem pa res jezna. Le kaj si misli moja nekdanja prijateljica Lucija, ko piše, da imam pri vas protekcijo. Sem vas mar kdaj jaz izdala in hotela pisati za konkurenčni časopis?

Pa tudi njeno natolcevanje, da imava midva nekaj skupnega, je brez veze. Ji lahko kar povem, da se mi zdite nekako preveč podhranjeni za moj okus. Da bi pa za Marjano sadila rožice, mi pa sploh ne pride na misel. Zamerim ji tudi, ker pravi, da sem malo zastarela, ker sem proti umetnemu oplojevanju samskih žensk. Ljubi bog, kako bi pa izgledalo, ko bi šolarček na vprašanje tovarišice o imenih staršev odgovoril: mami je Marjeta, oče pa Epruveta. Pa saj smo mi zmagali in ni nobenega problema več.

Zadnjič sem vam pozabila povedati, da ima naš župan Roman od doma do Planine tako razdrapano cesto, da skoraj ni prevozna. To je tista o bosu kovačevi kobili. V Kovačevi konjušnici je kupil konja, da bo v službo in na KS kar jahal. Po dveh urah, ga je pa tako ožulilo med nogami, da je pri priči pripeljal konja nazaj, pa še nekaj je zraven dal, da ga je sploh lahko vrnil. Kovač ga je vzel nazaj pod pogojem, da popravi cesto, kar te dni tudi počenja. Ker pa mu je sredi investicije zmanjkalo denarja, je zdaj stanje še slabše. Tako bo Roman morda spet le poskusil s tistim kljusetom.

Dobili smo tudi prvo ekološko biokmetijo, ki se jo gre gostilničar Jože iz Šentvida. Hodi kakor petelin po gnoju, odkar njegov sir strežejo na ambasadi v Minhenu, pokazali so ga pa tudi v TV oddaji Zum. Jaz se pa vprašujem, kako dolgo bo to biološko kmetovanje trajalo, saj gre vsa stvar zelo na živce Luskarju v Zadrugi, saj oni živijo od prodaje umetnega gnoja in škropiv, ki pa so smrt za biološke... Zato ga je hotel dobiti na finto, ko mlekarja zaradi bakteričnega mleka le-tega ni hotela prevzemati, pa ga je po znižani ceni hotel odriniti kar Jožetu. Ekološko kmetovanje pa ni uspelo kmetu Tinatu, ko je s hlevskim gnojem pognojil kar cesto skozi Planinsko vas. Bajne ni imel časa zapirati stranice na prikolici. Ko so prišli plavi angeli, pa je moral ta naravni material pomesti in odpeljati na njivo. Zdaj se bo pa ekološka debata baje nadaljevala pri Lihtenegerju v Šentjurju. Zvedela sem tudi, da je za desetletnico svobode Kovač na svoji poslovni stavbi na Planini obesil čisto novo veliko židano zastavo, zdaj pa zahteva od Marjance v banki in Andreje v biroju spodaj, da mu stroške refundirata, saj je z njo pokril tudi njuno državljansko zavest. Marjanco so že videli, ko je zvonila pri njemu z buteljko pod pazduho, Andrejina zavest pa je zgleda bolj šibka.

O naši novi občini danes ne bom nič pisala, saj je megla, ki jo je spustil podžupan Janez v Šentjurju, prekrila tudi naše hribovje, pa se skoraj nič ne vidi. Planinski glavači zdaj živčno letajo do Romana k šanku v Montparis in nekaj šušljajo. Bomo kmalu videli, kdo bo koga.

Zdaj pa moram končati, ker hitim z vašim honorarjem v toplice in se vidimo zopet v avgustu.

Vaša vdana Pepca Planinc.

Lucijina reportaža

Evo, priznam, lena sem! Življenje v prestolnici me je v kombinaciji z urednikovo ljubeznijo do lokalne politike oddaljilo od stanovskih kolegov, tako da se o njih skoraj ne morem podrobneje izrekat, četudi so skoraj vsi šentjurski študentski šefi v Kovačevi čredi, kamor sem se nekoč šela tudi sama. Izgleda, da to fantom in dekletom v tej šentjurski deželi ekstremov, kot je rekel fant moje frendice Tanje, samo dodatno škodi. Šentjurčanova Marjana in kompanija je sprva še nekaj napisala o njih, zdaj se pa od časa do časa bere samo še o njihovi obsedenosti s satanizmom, pa o tem, da krađeje ideje in potem organizirajo prireditve.

Če jih ne bi nekaj osebno poznala, bi si mislila, da je to cela mafija.

Še čudno, da se niso spravili nadme, ko sem hotela postati zvezda prestopnega roka med lokalnimi novinarčki. Sicer, zakaj pa bi poročali o enih levih športnih igrah s stopetdeset tekmovalci in udeležbo parlamentarne ekipe, brucovanje s petsto obiskovalci, kjer gre v vseh pogledih za obujanje stare zgodovinske tradicije, pa je gotovo veliko manj opazno kot plavalni tečaj peščice nadobudnih malčkov.

Moja t.i. znanka Pepca s Planine je en čuden patron. Res je, da sodobna planinska kronika ne zmore več brez nje (uporabljati zna celo e-maile), pa čeprav vsi pravijo, da pretirava, da bi se morala malo umiriti. Čudno se mi zdi le, da se toliko spozna na politiko in se suče okrog Romana, ki bi bil brez nje navaden brezimni periferni funkcionarček. Ker že ravno prežvekujem Pepco, ji polagam na srce, da se malo razpiše še o klumpovcih. Njihov šefe Marko je pravi daso, ki bo s klumparijami in podobnimi akcijami kmalu zasenčil njo in Romana skupaj.

Kako elegantno je nategnil na zadnjih celjskih študentskih volitvah nategnil oba celjska kandidata! Šentjurski trgovci so poskrbeli, da smo tisti, ki smo občutljivi na sončno svetlobo, enakopravni z drugimi državljani in lahko sedaj kupujemo praktično kadarkoli se nam zahoče. Ali ni v soboto zvečer lepo iti v center, parkirati kjerkoli, sence ni treba iskati, se strokovno sprehoditi med policami, potem pa še pokramljati s katero od zadovoljnih trgov, ki jim je novi urnik pisan na kožo. Hvala bogu, da so ob mojih obiskih bližnji bifeji večinoma že zaprti, ker bi sicer lahko še kje zagreznili.

Zadnje čase je zaslediti premike moške populacije v smeri Tičnice. Klajnskov tamali v svojem pop-rock biznisu na lovski koči vedno nekaj inovira in je zdaj hit z brhkimi vzhodnoevropskimi točajkami.

Kolega jih je pokomentiral nekaj v stilu, da se ti digne. Baje so punce res vredne tistih tritisočih mark, škoda le, da je cesta do njihovega gnezdeca tako sesuta in da njihov šefe sedaj težko zbere za ostale pufe.

Na bazenu vse laufa kot utečeno, čeprav menda še vedno mutijo z dokumenti. Zanimivo je tudi pri sosednjem Baku, odkar je vsemu svetu razodel svojo trnovo pot do pravice. Bližnje prebivalstvo je zopet deležno njegovega zvočnega železnega repertoarja, naši plavci pa mu menda v zahvalo pošiljajo le nekakšne pozdravne položniške pošte.

Pri mimohodu enega čudnega spomenika nasproti občinske palače, me zadnjič ustavi skupinica bojno razpoloženih deklečev, ki hoče, da podpišem za PCP referendum. Baje je vodka v pecepejih samo po jurja petsto, kar je definitivno svetovno. Na moj dvom, ali ni alkohola pri nas čisto dovolj, pa mi kontrirajo, če sploh sem pijanka! To me je pa zadelo nekoliko v dušo. To je samoumevni del naše kulture, nekaj takega kot je tabletkanje med šentjursko mladino; dilerja ima vsak drugi blok, za šolo in podobnimi inštitucijami pa je zvečer še bolj veselo, kot je bilo v mojih časih, le bolj

sodobni so. Čeprav se mnogi pritožujejo, da je »Jurjevo kraljestvo« še nekeje »zadaj«, v stoletju Ipavcev, ampak jih moram demantirati, tu smo povsem »in«. Seveda je bilo to neizbežno, vendar prihod drogic potegne za sabo še druge »pozitivne« posledice. Kar čudite se, ko bo vaš frocek po vaši denarnici evforično operiral s kobilicami, ali pa bo avto naenkrat ostal brez radia.

Moj Jurij bi se s tem dosežkom prav lahko tu in tam atraktivno pohvalil v slavnostnih nagovorih svojim podložnikom, namesto da skupaj z uradnim občinskim literarnim doktorjem Igorjem po svoji meri »delata« zgodovino.

Kar je mojega urednika, ki je zdaj po novem jugonostalgik a la N a Aksentijević, tako razp..., da je ves teden razsajal po uredništvu, da bazenu vse laufa bo mojemu Juriju sploščil predolgi gobec, kar bi bil pa res kot utečeno, čeprav menda napad na pravice blagodejno prijazne županove face. Nazadnje pa se je le pohlevno potožil sodnijski Zapušci, kar pomeni, če kaj poznam naše sodstvo, da bi jaz s svojimi zgodnjimi dvajsetimi leti še utegnila doživeti njuno poravnavo, ona dva pa bolj težko. Ampak za Jurija me ne skrbi, da zaradi tega ne bi mogel spokojno zatisniti svoje učke, ko bo nekoč prišel njegov čas. On ima dovolj

odpuškov še za kaj večjega. **10 milijončkov**

za orgle, zdaj pa še trikrat toliko za tisti šar okrog Anderburga – mislim, da je gospod dekan Zemljič njemu in vsej bogaboječi polovici občinskega sveta že zrihtal rezervacije tam zgoraj.

Zelo pa sem žalostna, da moj podfavorit Janez ni uspel z direktorstvom v Zdravstvenem domu. Pa tako srčkan ginekolog bi lahko bil. Le kaj si misli tisti ministrski Keber, da samo on ve, kaj je dobro za Šentjur? Figo ve. Če bi res imel kaj soli v glavi, ga ne bi tupil s tistim trapastim oplojevanjem, pa že na daleč bi zaslutil Janezov politično-organizacijski genij in mu sledil. Res sem zgrožena, ko gledam, da v tem našem Šentjurju že vsak pikizibnar lahko dela, kar se mu sprdne. Zadnji čas je, da vzamemo tudi zdravstvo v svoje roke, pa če ne bo šlo drugače, tudi s Štefanovo ambulantno v kaplaniji.

Tik pred dobjanskim občinskim praznikom sem po službeni dolžnosti skočila tudi v »Salobirlandijo«. To je nekaj neizrekljivo lepega, kako se tamkajšnji ljudje ljubijo med seboj in kako še bolj ljubijo svojega profesionalno muzikantovsko nasmejanega župana Francija in vso njegovo oblast. Le kakšne

stranke in boj za oblast? **Pri njih je že zdaj tako kot bodo imele Jehovove priče, ko bo prišlo na zemljo božje kraljestvo.** Le še tamkajšnje lisice ne vejo za ta novi zakon vsesplošne harmonije in ljubezni, pa so pomorile podžupanove kokoši, kar je tudi bil najodmevnejši dobjanski politični dogodek tega leta. Zlasti še zato, ker so lovci v tej zvezi dobili občinsko priznanje, kar bi se lahko štel, da Franci vendarle prefinjeno podjebava svojega podžupana Edija, ker pač le ta ni iz njegove nestranke. To, da se je ključ od gasilskega doma prav tako iz političnih razlogov skrival neke pod Hugotovim šankom, zaradi česar so dobjanski gasilci zamujali na prizorišču v Večjem Brdu, pa ni čisto res. Ključ pač nekeje mora biti in je prav, da je tam, kjer je gasilec najpogosteje blizu roke, če pa se nanj lahko pozabi, seveda zaradi prepovedke uporabe, je samo vse zahvale ljubemu Bogu vredno. Ampak so jim priskočili na pomoč kolegi s Planine, pa so zadevo rešili. Kot so na dobjanski občinski veselici starim, dvakrat uniformiranim pevcem z županom in tajnikom na čelu, skoraj nagi cerkveni mladinci rešili Zdravljico. Ampak tiste, skoraj do riti preklane kikle, pa vesele vdove gor ali dol... no, tu bi gospod Zdolšek zagotovo katero že rekel, če bi to v občini vsesplošnega enoglasja še bilo dovoljeno....

Literarni kotichek

Ko Arturja udari poletje

Začelo se je s pasjimi dnevi. Zbudilo ga je petje škražatov in ropotanje loncev med šotori. Sonce je bilo že visoko, sopara že skoraj neznosna. Prevalil se je na hrbet in tako nekaj trenutkov obstal. V mislih se je podil med borovci, po najboljši poti do obale, kjer bo z najstrašnejše skale skočil v morje. Sveža, hladna, mokra, poživljajoča... Marjana je prav sladko spala. Vsa nežna se je zdela Arturju tu ob teh vonjih in z morskim vetrom v laseh. Teh postaranih sivih las, tako mehkih in nežnih. Težko je prebolela dejstvo, da Jure niti slučajno ni nameraval z njima v Pulo, tako kot tudi nikamor drugam, tako kot tudi nikoli več. Zdaj sta sama. In na nek skrivnosten način, po včerajšnji prvi noči, je danes, to jutro, vse skupaj privzelo neko posebno moč. Nov čar je bil pričaran, skupaj s ponovnim odkrivanjem, kako preživeti čas. Čas je tisti, ki ga praznoprav kupiš. Ne kupiš sotor, hrane, kun, kopalk, bencina... Čas brez siceršnjih obredov in problemov kupiš, drugačnost minevanja. Pa tudi vino in druge droge, tudi te skoraj praviloma.

Potihu je vstal in se zvekel od obale, dobesedno.

»Hej sosed, ves star in zdelan si videti.« se je posmehnil Milan z ogromnim trebuhom. Tako zaripel in okoren je kljub vsemu v Arturju zbuja ljubosumje, zaradi tistega srečnega nikoli minljivega nasmeha na obrazu. Ni se obremenjeval s svojim trenutnim počutjem, zakaj vedel je, da bo čez pet minut svet zanj čisto drug. Skočil bo s tistega malega pomola, ki sploh ni nobena strašna skala, nastavljal bo obraz soncu, se vrnil Marjani na toplo dišečo kavo, skadil cigareto, pojedel zajtrk... In takrat bo najboljši. Počutil se bo najboljši. Izgledal bo najboljši. Toda, kako je lahko trebušasti Milan ves dan vse dni tako posmehljivo in zadovoljno srečen?

»Pa že navsezgodaj zmrčiš moje nebo, tako kot včeraj, mar ne?« se je mrko nasmehnil, pa vseeno orazpoložil:

»Toda danes že vem, kaj je zdravilo za vse. Ko se okopam, pridem, da se naprej pomeniva.«

Česnova juha iz vrečke in bel morski kruh, na pekaču pečene sardelice in mlad krompir, solata iz kumar, paprike, paradižnika in ogromno čebule.

Že je bil v mislih spet pri vsem lepem, kar ga je čakalo, ko je Milan še vedno klical za njim, tokrat nasvete in navodila: »Ti bi se vse preveč pogovarjal. Kar vina prinesi, ali pa sploh ne trati več časa. Vse dražji je in krajši.«

Marjana je zadovoljno mlela sveže bele kifeljce in srkala sladko belo kavo. Mamljivo jo je bilo gledati, pa njeno novo prijateljico, Milanovo soprogo Špelo, kako počasi in popolnoma nenačrtno izpolnjujeta svojo in nikogar drugega voljo. Popolnoma se ujemata, kar za Arturja in Milana ravno ne drži. Nekaj tu manjka, nekaj takšnega je v Arturjevi naravi, kar se potem na večer stopi in razgradi ob kozarcu ali dveh vina...

Ko se je dan prevešal v večer in je po kampu zadišalo po večerjeh, se je po včerajšnjem principu zmanjšal poživljajoči učinek hlajenja v morju. Arturja je prevečal dremavi mir, blaga in lačna utrujenost. Tu se zaustavi. Stvari ne tečejo več, brez Milanovih prigovarjanj k druženju bi praznoval ta čas s knjigo v roki, nekje na samem, če bi tak kraj v bližini sploh lahko poiskal. Ta del tabora je zdaj v precepu. Poseljen je z dopustniki nekje med štiridesetim in šestdesetim letom starosti, ujet torej v nek drug čas in prostor, vznemirjan ob večerih z dogajanjem iz drugega dela tabora. Premišljeval je pri sebi, o neki knjigi, o nekem varanju in slepljenju vernikov o posmrtnem življenju in raju. Slabo mu je postalo. Tako čudovite stvari za narobe stvar in grozne vojne v slepi veri, narobe posvečena življenja... Kar jih je pritegnilo, pa so bile kroglice. Male in nedolžne, vse sladke na zunaj in šele kasneje proti sredici grenke; opite s hašišem. In podoba raja. Ne zgolj opis raja in obljube, temveč čista kopija, prevara, s človeškimi hurijami, z vinom iz sosednjih gričev... Kot vsi ti kupljeni dnevi ob morju. Gre morda za tolažilno nagrado, za iluzijo, ki jo je dovoljeno le poskusiti za kratek čas in ki povzroča utrujenost, glavobol in večno nepotešenost?

»Kje si, mladost!?« si je po tiho mrmral. Zasišla se je glasba, pa petje in kitara... In glasen smeh, mladih deklet in fantov, ki so še znali pozabljati na vse, če so bili takole kje utaborjeni v svojem svetu in malo okajeni. Omejiš se na ta prostor in na ta čas, obkrožen s temi ljudmi, za občutek pomembnosti, kontrole, moči. Z osredotočenostjo majhnega obsega le lahko lepo živiš...

»Hej, Milan, sosed, kam si se zavlekel?«

Smeh...

»Pa vedno se smejiš, hudiča! Zdaj ne vzdržim več, da bi te ne vprašal o tem.«

»E, je, je! Od kod prihajaš, Artur, da te frustira vse in se frustriraš sam?«

Artur je presenečeno opazil, kako resen je zdaj postal trebušasti Milan. Nasmeh mu je zamrl z obraza, o porogljivosti več ni bilo sledu. Z jasnimi očmi je zrl vanj, nekako zamišljeno in zaskrbljujoče.

Odprl je dve pločevinki piva in mu ponudil.

»Ne smeš imeti vsega hkrati v glavi, dragi moj, dokler ne bi bil popolnoma brezbrizen. Brezbrizen pa nisi, mar ne?«

Res, je pomislil Artur, če ga spomin ne vara, je bil najsrečnejši tistega dne pod Rifnikom, ko je pozabil na vse, ko je bil popolnoma navzoč v trenutku. Vse ostalo so takšne ali drugačne krivulje čustvovanja, ki ti jemljejo energijo, voljo, življenje.

Stegnila je roke proti njemu, zrla nepremično vanj, da ga je odnašalo in se mu zavrtilo. Želel si jo je pokoriti, hotel bi biti gospodar, da prekrije strah pred njenimi premišljenimi gibi in dotiki.

Nazdravila sta. Marjana in Špela sta se že malo opiti od domačega rdečega vina sladko muzali okrog njiju in prav počasi prinašali delček za delčkom večerje na mizo. Česnova juha iz vrečke in bel morski kruh, na pekaču pečene sardelice in mlad krompir, solata iz kumar, paprike, paradižnika in ogromno čebule. Pili so najprej rdeče vino, potem še pivo in vodko...

Artur je imel ves čas Marjano na očeh, kako se je sklanjala nad mizo, da bi kaj odnesla, kako je pozibavala z boki, ko je spet nekaj drugega prinesla. Stegovala je roke za stvarmi, se glasno smejala domisljam in komentarjem ostalih, da so ji prsi plapolale in kipele v gibanju. S Špelo sta se druga drugi nekako zavezniško nasmihali, si mežikali in se božali po laseh.

Kako čudno, si je mislil Artur. Da so ženske, če so si naklonjene, kot bi skoraj zapeljevale druga drugo. In občudoval je to prenovljeno žensko energijo, ves prevzet od gibov, zvokov in pogledov.

Milan je odobravajoče kimal, postala sta zaveznika v tem trenutku, srečna, večna, zapeljana. Arturju je zagomezelo telo, v želji po eni sami stvari so mu valovi hrepenenja prevečali ude, začutil je slo po Marjani, njenem obsevu in telesu. Špela je že sedela Milanu v naročju in ga božala, ko je Artur pomignil Marjani in mu je ona počasi prihajala naproti. Stegnila je roke proti njemu, zrla nepremično vanj, da ga je odnašalo in se mu zavrtilo. Želel si jo je pokoriti, hotel bi biti gospodar, da prekrije strah pred njenimi premišljenimi gibi in

Kar jih je pritegnilo, pa so bile kroglice. Male in nedolžne, vse sladke na zunaj in šele kasneje proti sredici grenke; opite s hašišem.

dotiki. Bila je njegova, močna in velika, telesna in nadčutna, da bi v njegove roke danes vsa mehka padla, v njegovo milost. Ni odmaknil pogleda, ni se takoj predal, še je zbiral moči, še si je povračal kontrolo. Vonj po cigari se je mešal z morskimi, sence borovcev so ugašale skupaj s svečami. Smeh, ki se je prej razlegal z drugega dela tabora in petje čričkov in kitare, vse je postalo slabo slišno ozadje, medel signal življenja drugih in odmev iz preteklosti. Artur je končno prijel Marjano za roko in jo odpeljal v šotor. Razpustil ji je lase, jo božal po obrazu, po prsih, bokih, nogah, zadnjici, vse močnejše, vse bolj silovito. Velika in močna je postajala ljubka in pohlevna v podrhtevanju telesa, zdaj že kratkih hitrih vdihov in izdihov. Zdaj je bil njegov trenutek, da jo vzame, v služenje in dajanje življenja, da bi spet ponovno ona zagospodovala, pa spet padla in tako naprej in tako naprej. V zameno za samotno in odsotno životarjenje...

Bila je zaljubljena noč. Nov veter z juga. Brez prahu, postaranih platnic prebranih in bolečin v križu. Vsa filozofija tega sveta ni premogla prebuditi tega duha in to telesa, nihče kot ženska riše nasmeha danes na njegovem obrazu. In zaradi nje, ki mu je vdana, je slastno to pivo zdaj po jutranjem kopanju, ki se mu lahko posveča brez vseh ostalih skrbi.

Odlični, a nesrečni Uroš Urleb Spet to četrto mesto...

Taekwondoist Uroš Urleb, po izboru bralcev ŠN najboljši športnik Šentjurja v letu 2000, je znova dosegel vrhunski rezultat. V začetku julija je na svetovnem prvenstvu v Riminiju dosegel četrto mesto. Odlična uvrstitev, vendar z grenkim priokusom, saj je po lanskem EP na Škotskem že drugič za las zgrešil medaljo.

Slivničan je bil član osemčlanske slovenske reprezentance, sicer pa je imelo svoje predstavnike na obalah mondenega letovišča Rimini kar 63 držav. Urleb je nastopil v kategoriji borcev težjih od 80 kg, kjer je bilo prijavljenih 48 tekmovalcev. V predtekmovanju je gladko ugnal predstavnike Japonske, Bolgarije in Ukrajine, v polfinalu pa se je pomeril z borcem iz Koreje, države, ki ima najboljše taekwondiste. Rezultat je bil po rednem delu izenačen, v podaljšk

Uroš so 5000 DEM pomagali zbrati: Luka Flander s.p., Darko Mavrič, Galanterija Gobec, Bistro Blue eyes, Robi Urleb, Franc Gobec, Vulkanizerstvo Mulej, Mira Abram, Gostišče Bohorč, Brummi bar, KS Gorica pri Slivnici, Občina Šentjur, SZ Šentjur in drugi.

pa je imel več sreče Korejec. »Seveda sem zadovoljen, toda ko si enkrat tako daleč, si vedno želiš še več. Še posebej, ker se mi je podobno zgodilo lani na Škotskem, ko sem bil tudi četrti« razočaranja Uroš vendarle ni skrival.

Sicer pa si je moral celotne stroške priprav na prvenstva s pomočjo sponzorjev pokriti sam, saj je blagajna slovenske taekwondo zveze prazna. Kljub poletju pa zanj ni počitka, saj se je minuli vikend udeležil odprtega prvenstva Nemčije v boksu. Urleb namreč že dobro leto v Mariboru pri Tomažu Baradi, večkratnem svetovnem prvaku, trenira tudi to disciplino. V prihodnjih dneh si bo vendarle malce oddahnil, saj odhaja na morje. In kakšni so njegovi načrti? »Povezani so s Taekwondo klubom

Urleb v družbi z najboljšim svetovnim taekwondoistom Tomažem Barado

Gorica pri Slivnici, ki ima trenutno 30 članov. Septembra bomo začeli z vadbo tudi za najmlajše. Drugače pa je moj šport izjemno naporen in drag, tako da ne vem, kako dolgo bom še vzdržal. Rad bi se udeležil vsaj še naslednjega SP čez dve leti, da se znebim usode četrtil mest», je odločno zaključil eden naših najboljših športnikov.

L.H.

Alenka v reprezentanci

Šentjurska košarkarica in članica celjskega prvoligaša Merkurja, Alenka Potočnik, je prestopila novo stopnico v svoji karieri. Pri štirindvajsetih letih je dobila poziv za nastop v slovenski članski reprezentanci. V začetku julija so reprezentantke v Šentjurju celo bivale in opravile del priprav.

Alenka je zastopala pomlajeno vrsto Slovenije na 14. frankofonskih igrah (francoska verzija iger Commonwealtha) v Kanadi. Slovenke so na relativno močnem turnirju zasedle presenetljivo četrto mesto, selektor Bukvič pa je Alenki namenil tudi opazno minutažo, ki ji daje upanje, da bo dres s slovenskim grbom oblekla še večkrat.

br

Konec dober, vse dobro

Vsako šolsko leto, vsak tečaj, vsaka prireditev celo pogreb, vse se konča z zaključkom, takšnim ali drugačnim. V soboto, 30. junija, je imela zaključek nogometna šola Mladi upi.

Ker je to pač nogometna šola so tudi zaključek končali z dobrim »fuzbalom«. Najprej so se pomerili tisti mlajši, letnika '90 in '91. Zanimivo je, da se je tekma končala z rezultatom 5:5. Zdaj se lahko vprašamo ali so mlajši tako zelo dobri, da skoraj premagajo starejše ali pa so starejši tako zelo slabi, da jih skoraj premagajo mlajši. Ker pa so mladi fantiči imeli zaključek, bi jim s prijateljico, s katero sva bili navzoči celodnevno dogajanju kmalu morali postreči s prigrizkom po tekmi. K sreči so »maliji« disciplinirani in so po njo prišli sami. No ja, bom pa drugič natakala.

Sledila je tekma med novinarji in sponzorji. Tekma se je končala 5:2 za novinarje. Tudi tukaj se lahko vprašamo, ali so sponzorji izgubili, ker ne obvladajo tehnike ali pa jim primanjkuje kondicije. Najverjetneje pa je za poraz krivo sonce, ki je ravno v tistem času močno pripekalo. Da, vedno je kriva narava.

V zadnjem delu zaključka pa sta se pomerila še Era Šmartno in Kladivar '88. Rezultat je bil presenetljiv, vsaj zame, 11:1 za Šmartno. Sami cveki, ampak tokrat za Kladivarjev poraz ni moglo biti krivo sonce, ker se je, pametno kot je, skril za oblake in nas opazovalo. Vse skupaj ne bi bilo tako, če ne bi bilo dobre glasbe. Z izborom glasbe sta dam popestrila Matej in Aleš Marot s tistimi pristnimi domačimi, za malo starejše občinstvo. Če se tako vprašam, sploh ne vem, kaj sva s prijateljico sploh počeli ves dan med samimi fuzbalerji; zaigrali nisva niti enkrat, tudi kot sodnici nisva sodelovali, najedli in napili pa sva se le.

Nina Marot

Nekaj statistike

(povzeto iz letnega poročila Centra za socialno delo Šentjur)

Šentjurska družina

Na področju UE Šentjur je 5174 družin. 909 (17,5%) zakonskih parov je brez otrok, po enega otroka ima 1169 zakoncev (23%), po dva otroka 1576 družin (30,5%), 425 (8,2%) po tri otroke. Več kot 4 otroke ima 31 družin (0,5%).

Neporočenih parov je bilo 127, ki so skupaj imeli 103 otroke.

Nepopolnih družin imamo 864 (16,7%), od tega samo z materjo 724 in samo z očetom 140.

Otroci in mladostniki

Otroški dodatek in preživetje

V letu 2000 je bilo do otroškega dodatka upravičenih 2914 družin oziroma 5817 otrok. Kot

otroški dodatek je bilo razdeljenih 623 milijonov tolarjev.

Za nadomestilo za porodniški dopust je bilo izplačano 249,8 milijona SIT, za starševski dodatek (za nezaposlene matere) pa 10,6 milijona SIT. Za novorojenke pakete je šlo 1,9 milijona SIT.

Preživnine je prejelo 479 otrok.

V rejništvu imamo 15 otrok.

V lanskem letu so mladostniki storili 20 kaznivih dejanj. V prevzgojnem domu sta dva mladostnika, 1 je v mladinskem domu.

Socialno varstvo

V letu 2000 je bilo brezposelnih 1429 oseb ali 15,2%.

Finančno pomoč v obliki denarnega dodatka je prejelo 2016 upravičencev, ki so skupaj dobili 168 milijonov denarne pomoči. 572 prejemnikov denarne pomoči je bilo starih 18 do 26 let.

21 občanov je dobivalo dodatek za stanovanjsko najemnino, 189 denarnih dodatkov pa je bilo podeljenih v funkcionalni obliki.

Skupno je šentjurski Center za socialno delo v letu 2000 dodelil za 1 milijardo in 53 milijonov različnih družinskih prejemkov

Odvisnost od alkohola in drog

Center je obravnaval 78 primerov odvisnosti od alkohola. O odvisnosti od drugih mamil pa v poročilu ni podatkov.

Damjan Romih - nogometaš

Šentjurčan z rekordnim prvoligaškim stažem

Damjan Romih ima pri devetindvajsetih letih za sabo že mnogo sezon igranja v prvi slovenski nogometni ligi. Kot sam pravi, se je za šport, ki ga spremlja že celo življenje, navdušil že v osnovni šoli, kjer je kmalu osvojil večšine igre z žogo in tako uspešno konkuriral nekaj let starejšim soigralcem. V Šentjurju takrat še ni bilo nogometnega kluba, zato je srečo poizkusil v Celju in celjskemu Publikum (še prej Kladivarju) ostal zvest vse do lani.

Začel je v selekciji starejših dečkov in nato igral v vseh selekcijah ter si izboril mesto standardnega igralca v članskem moštvu. Po končani srednji šoli je igranje nogometa Damjanu onemogočilo študij, za kar pa, kot sam resno doda, ima še dovolj časa po končani karieri. Kot že rečeno je največ "delovne dobe" preživel v Celju in na mesto ob Savinji ga tudi vežejo najlepši spomini in mnoga prijateljstva (tudi premnogi trenerji, med katerimi pa sam najraje izpostavi Glinška, Prašnikarja in Poklepoviča).

Kot član celjskega prvoligaša je Damjan nastopal tudi za kadetsko reprezentanco, takratni selektor slovenske reprezentance do 21 let, Prašnikar, pa ga je celo povabil na izbirno tekmo. Kljub temu, da kasneje za reprezentanco ni več nastopal, ga napadalci v slovenski ligi najbrž ne vidijo radi na nasprotni strani, saj je znan kot izredno borben in nepopustljiv branilec. Pred tem je v

vodstvu tega kluba ni uspel podpisati pogodbe, ki bi bila finančno najbrž precej ugodnejša od igranja v slovenski ligi. Verjetno bi mu podpis tako ugodne ponudbe uspel, če bi imel svojega zastopnika, tako pa si prestopa in vse v zvezi z njimi ureja sam.

Po izteku pogodbe s Korotanom je v letošnji sezoni pristal v novem prvoligašu iz Šmartnega ob Paki. Odločitev o menjavi klubov mu je v veliki meri olajšala bližina Šmartnega in s tem pogojenega več prostega časa, ki ga je prej porabil za vožnjo na Koroško. Poleg tega ima Damjan v Šmartnem in njegovi bližini precej prijateljev in znancev (najbližji sosed nogometnega igrišča v Šmartnem je prav Bojan Prašnikar), hkrati pa bi rad pomagal mladi ekipi pri letošnjih igrah in boju za obstanek v elitni družini.

Kljub temu, da je že v zrelih letih za nogometaša, namerava Damjan pri aktivnem igranju nogometa vztrajati še vsaj nekaj let. Če mu bo sreča naklonjena še naprej (nikoli namreč ni imel hujše poškodbe), se bo po številu nastopov v prvi slovenski ligi približal igralcem z največ nastopi. V prihodnosti želi tudi opraviti izpit za trenerja in tako tudi po koncu svoje nogometne kariere ostati v nogometnih vodah.

Čeprav igra nogomet že od otroštva, tudi po ustanovitvi nogometnega kluba v Šentjurju nikoli ni bil njegov član, pač pa je v domačem klubu igral kot posojen igralec med služenjem vojaškega roka leta 1994 (v sezoni 94/95 se je s Šentjurčani tudi uvrstil v drugo ligo). Kot pravi, je zdajšnje stanje v šentjurskem nogometu žalostno predvsem za mlade igralce, ki praktično nimajo priložnosti za dokazovanje in igranje v domačem kraju, pa četudi v tretji oz. četrti ligi, saj so bili nekoč prav lokalni derbiji v tretji in četrti ligi najbolj zanimivi pa tudi gledalcev je bilo precej več kot v prejšnjih sezonah.

Kot zaprisežen nogometaš Damjan z veseljem omeni tudi najbolj nepozaben dopust, ki ga je lani preživel na Evru 2000, kjer si je ogledal tekmi med Slovenijo in Jugoslavijo ter Portugalsko in Anglijo.

Za konec pove še, da nikakor ne smem pozabiti omeniti njegovega dekleta, Urške, s katero prijateljujeta že celo desetletje. Na vprašanje o skorajšnji poroki pa se le nasmehne. Morda. Kdo ve...

A.J.

KK Kemoplast Alpos: zaenkrat brez pretresov Misirača v Bosni, iščejo centra

Košarkarji KK Kemoplast Alpos bodo pričeli s pripravami za novo sezono 10. avgusta, prvo prvenstveno tekmo pa bodo oktobra odigrali doma proti Kopru. Zaenkrat so z izjemo Čoviča in Črešnika podaljšali pogodbe z vsemi igralci, obetajo pa si še eno okrepitev.

Če so nekateri ljubitelji šentjurske košarke morda po tihem še upali, da bo morda Živko Misirača spet pristal v rumenem dresu Kemoplast Alposa, zdaj dvomov ni več: lani najboljši igralec in tretji strelec Lige Kolinska je podpisal pogodbo z moštvom Igokea iz Aleksandrovcva v BIH, ki bo nastopalo tudi v evropskem pokalu.

Seveda bodo Šentjurčani morali zapolniti njegov pričakovan odhod, imena na poziciji centra pa so trenutno še edina neznanka v moštvu. Matej Črešnik še vedno vztraja pri odhodu na študij v ZDA, Jadranko Čovič pa še ni podaljšal pogodbe. Njegovo koleno naj bi bilo sedaj zdravo, pogajanja z upravo pa so v teku. Sicer je v igri za centrsko mesto še en igralec, katerega ime pa zaenkrat ostaja neznanka.

Trener Igor Pučko bo svoje varovance na prvem treningu v Hruševcu zbral 10. avgusta, deset dni kasneje pa bodo odšli na priprave v Kozje. V goste bo ponovno prišla češka ekipa (tokrat iz Prage), s katero bodo odigrali nekaj prijateljskih tekem. Cilj te sezone, zaenkrat sicer še neuraden, je v prvem delu tekmovanja uvrstitev med štiri najboljše ekipe, kar bi v nadaljevanju prvenstva pomenilo dvoboje z Olimpijo, Krko, Pivovarno Laško in Slovanom - moštvu, ki bodo Slovenijo zastopali v Jadranski ligi.

L. H.

Škornik z reprezentanco na Japonskem

Davorin Škornik, 20-letni Hruševčan, je v nedeljo skupaj z enajstimi kolegi iz slovenske košarkarske reprezentance do 20 let, odpotoval na Japonsko, kje bo na sporedu svetovno prvenstvo. 211 cm visoki Škornik, ki študira in igra košarko v ZDA, si je z dobrimi nastopi na prijateljskih tekmah izboril mesto med dvanajstimi košarkarji, ki bodo na Japonskem pod taktirko Zorana Martiča (nekdanjega igralca Šentjurja), kot lanske evropski prvaki iz Ohrida v širšem krogu favoriti. Spomnimo se, da se je z zlato medaljo iz Makedonije lani vrnil tudi Škornik, letošnji razplet pa bo znan sredi avgusta.

L. H.

Jeseni spet članski nogomet!

Informacija sicer še ni dokončno potrjena, toda bo besedah Vilija Romiha, je skupina nogometnih navdušencev na sestanku minuli četrtek sklenila, da bodo ustanovili nov klub, ki bo jeseni s člansko ekipo začel nastopati v celjski medobčinski ligi. Poleg Romiha so se sestanka udeležili Peček, brata Marot in še nekateri. Zagotovljenih naj bi imeli že nekaj finančnih sredstev, igrali pa naj izključno mladi šentjurski nogometaši. O trenerju še niso govorili, pri stroki pa naj bi pomagal tudi Damjan Romih, sicer nogometaš Šmartnega. Novi klub bo imel samo člansko ekipo, za mlajše selekcije pa bodo še naprej skrbeli Mladi upi. Poglejmo še, kje bodo v novi sezoni nastopali nekateri šentjurski nogometaši: Jaka Postrak verjetno ostaja v Dravinji, Aleš Dovgan in Tone Brečko sta prestopila v novomeški Elan, šentjurski predstavnik na prvoligaški sceni pa bo poleg Romiha Drameljčan Uroš Gorenak v Publikumu.

L. H.

mlajših selekcijah igral na sredini igrišča, kot srednji vezni igralec, vendar ga je trener Benčina zaradi telesne konstitucije in borbene igre "preselil" na branilsko mesto, kjer igra še sedaj. Prav igranje na mestu branilca je krivo za mnoge prejete kartone (tako tiste rumene, kot tudi rdeče barve), za kar pa Damjan pravi, da so bili rezultat mladosti in neizkušenosti.

Po končani sezoni 1999/2000 je Damjan celjski Publikum zaradi neuspešnih dogovorov z vodstvom kluba zapustil in se preselil k prevaljskemu Korotanu, kjer so mu ponudili boljše pogoje. Že pred tem sta v vodo padla podpisa pogodbe najprej z belgijskim Genkom in nato še Lokerenom (prav tako Belgija). Čeprav je Damjan uspešno prestal vsa testiranja pri Lokerenu, zaradi nesoglasij v

NAGRADNA KRIŽANKA

NOVICE	REKA OB URALU	IZPADANJE	PREDLOG	HRV. Ž. IME ZAGORKA	TENISAČICA CHRIS	ŠENTJURSKA OBČINSKA DELAVKA	ITALIJA	ŽENSKO IME DLETO (POŠ. REZILJO)	DANSKI OTOK	ŽITARICA	CIGAN	ŠTEVNIK	BOGO SKALICKY	PRITOK VOLGE	NOVICE
GESLO															
PREDLOG			IGRALKA GARDNER				ENAKOST (FR.)								
GESLO (NADAL.)			ALEKSANDER (KRAJŠE)				KARENINA								
GESLO (KONEC)															
PEVEC DARIJAN				GOROVJE MED RUSIJO IN KITAJSKO											

SLOVARČEK: DLETO- JERAN ; ANOUK-IME IGRALKE AIMEE; PIŠMA-REKA OB URALU

Nagrade za junijsko križanko katere rešitev se glasi: »Jurij šunka specialiteta,« podeljuje Jurmes d.d. Šentjur. Izžrebani reševalci, ki bodo o nagradah obveščeni po pošti, so: **Jani Čede** iz Petrovc, **Marija Kostajnshek** iz Krajnc in **Darja Samec** iz Visoč. Čestitamo in dober tek!

Geslo julijske križanke prepišite na dopisnico, priložite ustrezni kupon in do 24. avgusta pošljite na naš naslov: Šentjurske novice, Kvedrova 11, 3230 Šentjur. Ne pozabite pripisati svojega imena in naslova!

Šentjurske
NOVICE
Nagradna križanka
JULIJ 2001

Lanko bi bilo res

Izjava meseca:

»Če uspete v dveh letih prodati kvadratni meter odkupljenega zemljišča za 60 DEM, častim celotni občinski svet z večerjo,« svetnik Marko Diaci o optimizmu Občine, kako bodo šli odkupljeni cerkveni travniki za med.

Šola vzgaja

Metode sodobnega šolstva so vedno bolj realne. Tako se ponkovski učenci urijo v cestnem razbojništvu, drugi pa jim to preprečujejo. Zanimivo bo videti, kaj bo s temi mladimi možmi čez deset let.

Principi

Markantni šentjurski kaplan Koren se poslavlja in odhaja med Savinjsčane. Novi kaplan naj bi bil še bolj »markanten«.

Šport v ilegali

Po mednarodnem taekwondo turnirju v hruševski dvorani, za katerega ni vedela živa duša, se podobno dogaja s košarkarskimi srečanji med slovensko in jugoslovansko žensko reprezentanco.

Šentjur je Kalifornija

Še dobro, da v Šentjurju ni socialno ogroženih in tudi takih, ki bi morda utegnili računati na občinsko streho na glavo. Če to ne bi bilo to res, bi se naši »stanovanjci« zagotovo vestno javljali na državne razpise.

Prepozna slava

Po svoji »smrti« je Tolu in njegovim izdelkom popularnost zlezla na špico.

Prepozna slava – drugič

Ob desetletnici osamosvojitve je župan Malovrh svojim podanikom razkril šokantno zgodovinsko resnico: takratni šentjurski Demosov poslanec je bil zaklet jugonostalgik.

Zamerljivost na dolge proge?

Neki šentjurski ravnatelj, ki sicer izjemno hitro odgovarja na e-pošto, že nekaj časa ne najde časa za informacije o delovanju najhitrejšega društva, ki mu predseduje.

Salobir bolj blister kot Malovrh

Da Šentjurske novice lahko samo škodijo njegovi županski brezmadežnosti, je poštudiral že v dveh letih, Malovrh je zato potreboval trikrat več časa.

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)

Delovni čas:
PON-PET 8.00 - 23.00
SOB 8.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA

- PREKO 20 RAZLIČNIH VRST PIZZ
- ŠPAGETI, TORTELINI, RAVIOLI
- NJOKI, LASAGNE
- RIŽOTE
- LIGNJI
- SLADICE
- SOLATNI BIFE

**OB VIKENDIH
PARTY PRESENEČENJA**

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-SOB
10.00 - 22.00
NED in PRAZ.
12.00 - 21.00

OPTIKA
OČESNA AMBULANTA

Gleščič
tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior
VOGUE
occhiali

Ray-Ban

Pritisnite na plin!

utekočinjeni naftni plin

080 1228

Pokličite nas na brezplačni telefon

- ▶ ker je ekonomičen vir energije za ogrevanje, kuhanje in gretje vode, obenem pa prijazen tudi do okolja,
- ▶ ker boste prihranili dragoceni prostor,
- ▶ ker naši inženirji poskrbijo za strokovno izvedbo instalacij, preglede in vzdrževanje plinskega rezervoarja,
- ▶ ker zagotavljamo zanesljivo in hitro dobavo plina po vsej Sloveniji,
- ▶ ker je vrhunska kakovost naših storitev potrjena s standardi ISO 9001

Ker ugoden najem plinskega rezervoarja bistveno olajša vašo investicijo!

CELJSKI PLINI, EUROPLIN, PLINARNA MARIBOR

ISTRAGAS

ISTRABENZ

Mercat

Trgovski center

Šmarje pri Jelšah

Celje - skladišče

D-Per

18/2001

5000009459,7

COBISS o

Supermarket Mercator

stil Tekstil

Mercatorjeva
Cena Dneva
7 izdelkov za 7 dni

do **50%** nižje
cene

Vabimo vas v Mercatorjeve
prehrambne prodajalne.

Mercator
Mercator SVS, d.d. Ptuj

Delovni čas

od ponedeljka do petka

od 8. do 20. ure

v soboto

od 8. do 17. ure

v nedeljo

od 8. do 12. ure

Mercator najboljši sosed